

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICJCCCXC

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἱατρικὴν ἐξέμαθεν· μανίᾳ τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀτελήφθῃ αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμνηῖται τὴν μητρικὴν ἰάσασθαι κινουόμενος, [καὶ λέγων μὴ δύνασθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novercam furiosam sanare iussus, cum non paret, denuo abdicatur.

Οὐ καὶνὰ μὲν ταῦτα, ὧς ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνηθὼς ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἐγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; Θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὥς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὥς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν Φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμνηότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαιται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἶον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις
 2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶν γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βοήθειαν· ὅταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι· ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desuit; iracundus vero magis intenditur, &c, quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admoveere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχῶν· ὅς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πειάς, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δι-
κασταὶ, ἐπὶ τῇ μητρυᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἂ προστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθενείαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχομένον. Δι' αἷς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἶομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βωῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda purabam.

ὀλίγα χρήναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πᾶμπολυ τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπᾶπτευν ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καβεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι καὶ ἥσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσσυμένου τοῦ κακοῦ, μῦθος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηγῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργήν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris verfarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, expectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud externos medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνότες, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρῶντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱόν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἀκλῆτος, οὐκ εὐθύς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεί, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συννοῶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τῆνικαῦτα, ἢ μὲν εὐμεταχειρίστον ἢ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
απτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

4 Φιλοκρινούντων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχως. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernere. Verum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicatio-
nis memoriam adhibui, neque dum arcefferer exspectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-
sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἱατρῶν φυλάττοντες, οἳ Φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ Φάρμακον τεθαρρήκτως ἐνέχεον, καίτοι πολλὰ τῶν παρόντων ὑπώπτευν τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Παρὴν δὲ καὶ ἡ μητρὶς Φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συναῶσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδείλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδῶσουσάν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὰ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati iam sunt. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum iam admovebam, audacter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκων, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν οἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπὶ δὴ καὶ ἡ μητριὰ, καὶ Φανερά
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοι εὐδοκιμοῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φρονοῦντι. οὗτος δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μειλίχσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ ταύτων προσλα-
βὼν, ἐπειδὴ τὰ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν
ἀποκλήρυσιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ
εὐεργέτην ἀπακαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληφέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
τοῦτο γινόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρήσαν
χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσους ἀποκλήρυξις υἱοῦ, ἡδίων
ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρέαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον,
οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipse possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumsit, servatorem, & bene meritum appel-
lans, passus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶδος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδίαις ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητριὰ δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλῶν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε,
 καὶ ἐς τοῦμθανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκεῖνο
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖός ἐστι, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἢ νόσος· ἂν δὲ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρους καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὠκτεῖρα ἀξίαν οὔσαν, καὶ παρὰ τὸ προσήκον δυσ-

3 Παράλογον) Παράλογον λέ-
 γουσι ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδοκῇσιν.

οἶον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος.
 παραλόγος δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectione esse, qui recepissimus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innarans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod defidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχοῦσαν. Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ιδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
εὐχῆαι Φάρμακον. ᾤετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰρρώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναι Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυφίσθαι, καὶ προδιδόναι
τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πᾶσχει μὲν σύνηβες τοῖς λυπουμενοῖς ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρρησίας τολμηρῶς λέγου-
σι. πλὴν ἐγὼ γε ὡς ἂν οἷός τε ᾧ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἀρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι
βούλεται, ἢ εἰδῆ οὐκ ἔβ' ὁμοίαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι
βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν
πράτοις δὲ ὁ λέγων τῶ νομίμῳ ἐπι-

χειρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσιν μὴ δοκεῖν τοῖς
νόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
V.

infortunatam. At pater prae imperitia, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὧ πάτερ, ὁ νομο-
βέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἀν' ἐβέλωσιν ἀπο-
κηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ'
ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
οὕτω καὶ τῶν παίδων προΐνότησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὰ
πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἐφῆ γίγνεσθαι,
οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλε-
σε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν,
μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἦδει γὰρ πολλοῖς
πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν
μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτη πι-
στεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ. οὐκ οὐν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γί-
γνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς
ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
9 δίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν κατα-
λείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λί-
γαν τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στο-
χασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρό-
τασιν οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν
ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῃ κίχρηται,
καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios,
neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, ne-
que omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic
irasci permittit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur,
prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine
iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestima-
tores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid
iustum sit iudicatueros. Norat enim, multis saepe irrationa-
biles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae
fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimi-
cae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi,
neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quo-
que infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum
relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

νυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὐλόγα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί Φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παιδῶν τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον αἰδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐΦιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἣν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvere iras, paulo post autem solvi, & rursus aequè valere, atque omnino fursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere aliquid, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβη, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἠγνόουν ἀναβρε-
 10 ψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
 σίας αὐτὸς τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβη, τίς
 ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιός, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανηγγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσ
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusuf fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transiliendum,
 neque mutandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅποταν σοὶ δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἅπλουστον τοῦτο, καὶ αἰδίων, καὶ πολὺ, καὶ ῥάδιον, μείζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, I I πρὸς Διός, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γυνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἥς ἕξωρος ἤδη, καὶ ἑώλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἄδικον οἶηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cumagas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedent testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere; maius iam est potestate patria. Nolite fane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo aevi vim suam amisit & consumpta est. Videris quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἣν δέ τινες ἐκόντες αὐτοῖς συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξῃν μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἔξῃν μὴκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὐτοῖς παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; sin aliqui ultro de iudicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δέ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ὠόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἄδι-
 κον λυεῖν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεπονημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
 τὸν ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκίτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδέν
 ἡδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἃρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἥδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με' καὶ οὐ- 13
 δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐ-

ipſi tibi placuit, hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me in-
 iuſtum egiſſe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſint, tamen deſinam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

- δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτε τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πῖστον τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ ταῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἡδίκημένος ὥς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος, καὶ εὐεργέτην γεγεννημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστότερον; σωθέντα δὲ ἐμέ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπεφυγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθύς ἀμείβεσθαι, τῆς θραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥαδίως ἐπιλελῆσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφθασθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
- 14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὃ ἄνδρες διακασταί, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam provectum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniuriam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meritum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea opera, tali superato periculo, talem statim mercedem persolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim oblivisci, & in solitudinem eiicere eum, qui iure meminisse poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc poenis me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μὴδὲ πλησίον προσιέναι τολμῶντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι, ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξας, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθύς ἐς δι-

acta sunt; at vos nostis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur iustum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio iam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflitantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo porius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratisimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τῷ
 ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὃ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

*recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis;
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui iacentem erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-*

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὡμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπέας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀΦειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπο-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὐ-
τως ἐπισΦαλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμῆν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ·

ligit, praestiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abiecerint, seque impares morbo facti es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi patrem; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram illius mea benevolentia se-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum quae
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δὲ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὰ ἐπισφαλέστατα, τοὺς τοιοῦτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφῆσσι τὴν λύτταν, ἐπιξέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδέν τούτων ἀπώκησα, οὐδ' ἀπεδειλίασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ
 17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, πόσις δὲ ἢ πόσις ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὑπνοὺς ἐπινοοῦντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖν ἂν οἱ μεμνηότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχῃτοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ιατρῶν ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι.
 ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι
 τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίασωμεν, ἐμπειρόν τι μικρὸν ἀμάρ-
 τημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ραδίως ἐκεί-
 κα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν
 τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18
 καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίοντα, καὶ πά-
 θος ἅπαντων παθῶν τὸ δυσκολωτότατον κενικηκότα, ἐπὶ
 τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βού-
 λεται ἐρμηνεύει κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
 φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειδόμενος,
 σώζω καὶ διαφυλάττω, ὡς ἄνδρες δικασταί, τὰν πατέρα
 ἐμαυτῶ, καὶ ἀδικῇ αὐτός. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα
 τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ
 γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γί-
 γνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
 σεως παροῶ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὡ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe ef-
 fecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens
 parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo mor-
 bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
 fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
 adeo aegritudine conflictatus est, qui morbum morborum
 omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
 permittetis, & pro sua libidine interpretari leges contra
 optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare
 naturam finetis? Ego naturae obsecutus, iudices, servo &
 custodio mihi patrem, etiam si iniuriam ipse mihi faciat. Si
 vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
 temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
 amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
 vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τος ἀδίκως ὢ παιδὸς, Φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικηκότας παῖδας τῷ γένει
 φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἡ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δικαῖά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδιδάσιν ἡ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἷμοι τῆς συμ-
 φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκهرύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὢ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam ini-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exosus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὐς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ Φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παιδῶν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίας ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μὴδὲν ἡμαρτηκόσι, μὴδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδῶσι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam : sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum : in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non rerulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, confiderate, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae eum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμέναι τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγεννημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παρα-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἡδὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὅποιόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γὰρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσας ἀν' ἐθέλης ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἑδεῖ δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐδύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus; neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Iam vero ad ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere*. Quid enim opus fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, magnifne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατα.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτίαι; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κάμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβασκὸς ὕβριςται; τίς ἠτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τριὰ; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προστάττο- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἀν' ἄξιός εἰς ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προστάττον-
τι αὐτῶν, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβήσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς
ὡ πάντα προστάττειν οὔτε τούτω δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: *tum*
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit *me*? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? *Non*,
inquit. Quid ergo? *Quod curare eam iussus non vis;* & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, *disputare* paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάτῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικᾶς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῖς παισὶν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μὴδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῦε, τὴνδε δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνῳ

23 δοκούντα ὁ παῖς χρήται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, & rem rusticam inspicere iniungas, ego piger. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τίνα προνομείαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμαρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀρ-
 γὴν ιδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρί,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρὴ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἡδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem veli*?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 24 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδόασιν. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δουκατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ κείνῳ ἐνόησον,
 ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔῶν με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλυκα, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευὴν;
 οὐδ' ἠντιναοῦν' ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Neceffitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiamsi tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidii habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

ῥαβεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25 δὴ δέῃ τὴν εὐπορίαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξει τοῦτο, τὸ ἀπαξ τιναῖς ἰασάμενον, πάντα ἐς αἰὲν θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιντ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, averfatio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, & dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum dominus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanui muneris*, gratiam possem reposci. Non sane debet beneficentia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, causa constitui, cur invito imperari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel aliquem sanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis dederimus, ferveendi illis, & quidquid imperent ministrandi: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem fuscitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέ-
 τаттεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησί, μεμνηότα, μέ-
 μνη δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πᾶσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκού-
 σαι, πάνυ εὐλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ
 ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δὲ μοι ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά
 ἐστίν, οὐθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
 ἱασις ἡ αὕτη, οὔτε Φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρά, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαι τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μοι
 τὰ περὶ τούτων Φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπεριόκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἀκαιρον ἡγήσησθε
 17 Ἐξαγώνιον) Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλαττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν Φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥάδιον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ὀλισκόμενα) Καταλαμβάνεμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos fane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis exsistere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item.

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἦν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένη, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐβαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν θυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπώ-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαρένους τόποις,
 ἢ εὐφορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίῳ
 28 ὑπερβας ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσῃν. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὔσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥαδίον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus inde multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιήρεια· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἄτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσai, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἱατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς
πολὺ τὸν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐδὺς κεχωρισμένων.
ἔταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνηε, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ
οὕσα μέμνηε· καὶ μὴ σύγχῃ ταῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἐκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λό-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praefertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Iniusum ergo fuerit, a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam fure, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur; sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλείο-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμώτερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἂν τις
 αὐτὰ προξετάσῃ, πάντῃ ἀξιοπίστος ἂν εἴῃ, ἀπογινώ-
 30 σκων τί, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηέναι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχεισθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἑτέραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis &
 temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum
 calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, ma-
 gnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo
 genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino
 dignus fuerit, sive spem superesse neget, sive promittat
 aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt
 species, isque multas habet causas, neque appellationibus
 similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum
 esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris
 morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mu-
 lieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae
 in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerum-
 que *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-
 tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἴτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ραδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπῃ τις, ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταιί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν καί κεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπεφαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχεαί ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub cineribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: verumtamen tenetur, neque a praesentibus malis fanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

οἶονται πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πα-
 σαις μητρυαῖς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τινα κοινὴν μα-
 νίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα οὖν τις
 ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
 Φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθῃ καὶ δολερὰν τὴν Θε-
 32 ραπείαν γεγονέναι. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πά-
 τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
 ῥᾶον ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
 ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
 κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
 ὑπὸ τῶν ὁματέχων φθονεῖσθαι. ἔαν δέ με ἀποκηρύξης
 πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρῃμος γένόμενος, οὐδὲν
 κατὰ σοῦ δεινὸν εὐξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖ-
 θις ἢ νόσος ἐπανέλθοι; (Φιλεῖ γὰρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
 θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; Θεραπεύ-
 σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὔποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
 bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
 liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si fe-
 cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
 suspicetur, malignam & subdolan curacionem fuisse. Ita se
 habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
 vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
 si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
 est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
 dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
 invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
 nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
 precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
 (solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
 quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἑμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐτίς ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με θεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφύλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcescis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Π Ρ Ω Τ Ο Σ.

1 ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τούτον, καὶ ὑμῖν διαλεχόμενους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τοιούτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅπαίός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποῖον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσω ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοῦ συνοικοὶ, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. δεσπότης, ἴτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖν-τος. παρίδρυνει δὲ τῷ δεῖνι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὅσπερ καὶ τὸ συνοίκος γενικῇ, συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferretus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possum,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὡμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν δι' ὑμῶν ἀπολελογημένους ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνὶ δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, θαλαβεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος εὖ γεγωνῶς, καὶ τραφεὶς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσεσχικῶς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἔμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ μέτριαν. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.

9 Δημοτικόν) Πρίποντα τοῖς πολλοῖς. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Ταπεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λίγεται δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένη ἔχων εὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἥθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθίκαστον) Ἀκριβῆ καὶ αὐστηρὸν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μὴ τινα διπλὸν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκισσάσαν ἡθους, ἀλλ' οἷον ἀπὸν ἐκάστω

ὑπάρχοντος, οἷον ἐνὶ μνηδὶν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. τὸ ἀπροσβούλευτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ταχία, ὥς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἀβούλῃται σημαίνειν τὸ αὐθίκαστον, σημαίνει γὰρ τοῦ τε ἀπλῶς καὶ ἄδολον, καὶ ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἔτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχύν, καὶ σύντομον, καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐν ταῦθα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimirum arguto fermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiti, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinisteritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἐώρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἅμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιβήμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωθρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταύτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ᾗδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμεν, καίτοις

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου) Σημειοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀττικῶν δι, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνει
 οἰεῖται. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου,
 δξύνει μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφότερα, V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διδ
 ἡ λέξις ἀκριβὲς ἐτύγχανεν, ἐπύγα-
 γε τὴν ἐτίμην λέξι τὸ παύσαιμι. V.

8 Ταῦτα συνεπαινοῦντες. G.

14 Καίτοις ἀναγκάζειν τὰ τοιαῦ-
 τα) Ἀναγκάσιον ὄντος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem infidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidiis autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos infidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab ea
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exsilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui infidiati mihi fuerant, exercui, quam-

ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ
 πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπίεσθην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις
 καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὀρῶν ὀλιγωρία τῶν προεστώτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεις ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβαλὴ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν
 ἐφιστάτων ἐπιμελείᾳ, ραδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προϋνόουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θεαῖς καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὸν καὶ ἰσοτιμίας ἀν. G.
 5 Ἐσπίεσθην) Ἐφίλιούμην. G.
 10 Ἀναστάσεις) Ἦγουν ἀνιγέρ-
 σισιν. V.
 11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσό-
 δους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ Ἐτιοκλῆς. G.

12 Ἐφιστάτων) Παρισταμένων.
 G.
 ibid. Νεολαία) Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συναγωγὴ, καὶ ὅλος τὸ ἄρθροισμα
 τῶν νέων. V.
 13 Προϋνόουν) Ἐνεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γενικῆς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 conciliatus sum hostibus, & consilio atque convivu plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 quibus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβοινίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἡ ἐφήβων δια-
 φοραὶ, ἡ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἡ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἡ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκούσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφείναι τὴν ἀρχὴν,
 καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μό-
 νον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἦδη, καὶ σὺν φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεῖσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐξήτουν ἔτι· κα-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβοινίαις) Τῆς τοῦ δήμου
 εὐωχίας ἢ θυσίας. V.

ibid. Διῆγον) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἄλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφήβων) Ἐφηβοὶ λέγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν ἑξήκοντα ἐνιαυτῶν τυ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μηνύσεις ἐγγε-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 ναι. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σῖσθαι ἄξια. G.

4 Ἀκούσαι) Ἀκουεῖναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ
 παθητικὸν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἦτοι ἰγὰ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σημαίνει ὅτι δὲ παρὰ
 κοινῶς γράφεται, ὅπως μηκέτι τότε
 γίνηται, ἐποίησα τότε, τιθίσαι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τότε ὀπισθεν πρὸς τὸ
 κάτωθεν ἐπιφερόμενοι τὸ τοῦτο, καὶ
 φασιν, τὸ δ' ὅπως γίνηται τότε τοῦ-
 το ἐγίνετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐθύς, ὃς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immiffi fatellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles. Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de insidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότου, καὶ ὅπλα ἤθροισον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖν, ἐδόδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἅς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἵτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνειράτα τε προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ 5 τοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότου) Συνῆγον, συνηῆξαν, συνίσταν. G.

2 Ἐπορίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἑλληπτικῶς. G.

6 Αὐτοχειρία) *Ἦτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λίγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) *Ἦτοι Φωρασθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνήσαντες, καταλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensesque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione fassi sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt, deprehendendis infidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem metu animis & cogitatione constituti, ipsi consularis, quid mihi tum faciendum fuerit, cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληφθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγατα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρῆσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φεΐδесθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνν ἡλιθίου τυνὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἡδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους· ἐμαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;
 6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευσατε ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τούτ' ἐποίησα; μεταστειλόμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μάλλον-
 πα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος,
 ἢ ἀναισθήτου. G.

ibid. Γενναῖα) Εὖ γεγοῦτα. ἢ
 εὐγενέστατα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δύ-
 νατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστειλόμενος) Μεταπεμ-
 ψόμενος. V. (Μετύσας καὶ ἀγα-
 γών. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad fine peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sunt carissima*? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, meque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαργοι ἦσαν, ἡμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένη, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάβην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεσθησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἑμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντας μοι κολάζων· εἰδ' οἱ ἀνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἢ ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
ὅμοιον ὥς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὥς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἥψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαργοι ἦσαν) Ἐν τῷ ἀρνεῖ-
σθαι ἐπιμένοντες καὶ ἀρνούμενοι
καθόλου. G.

12 Ῥηγνύμενον) Γραι. ῥιπτού-
μενον. ἡ πέτρα Ἰάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μόνους ᾄθουν τοὺς ἱερόσυλους.

ἐνταῦθα διατύρει τοὺς Δελφοὺς ὡς
ἀδίκως ὄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Αἰσάπειν, συκοφαντήσαντας αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφέναι ἀνα-
θετεῖμενον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγίλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo sit. Ni-
mirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos fa-
crilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus sit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque *ipsum* contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσσεσθε, ἢ ταῦτα λέγει τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἄσεβούντων ὠμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακός, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοῦς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γινέσθαι τυράννους σοφοῦς) Περίανδροι φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς τῶν ἑξ' ἐμὴν ἢ σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τοῦτου καὶ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο,

Συμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθεῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλειοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγυναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίης, γιᾶθι σεαυτόν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ὕπὸ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8 κῷ εἶδει τὸ πλεον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπὶ βουλευούσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὑδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἰσικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτω- 9 μεν, τοσῶδὲ πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ- ὀρμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μὴδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βιάτος Πριηνίως, οἱ πλείους κακίους. Θάλπτος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἄτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκην) Ἀναγκαστι-
κῶς. G.

11 Ὑδρας μύθος) Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules fe-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινο-
μύνας. Hydrae autem Adraustus, ἐν
τῇ κατὰ Θηβῶν ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκ-
τύπωμα ἐν τῷ σάχει περιεῖλ... ὡς
Εὐριπίδους Φοινίσσαις, ἐκατὸν ἐχι-
θναῖς ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ὑ-
δρας. G. (Postremas duas voces,
quae deerant, ex Euripide addi-
dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adfit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvaris nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρή τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίων, ἀπολωλέναι. ὅλως δέ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὥς ἡδεσθαι μαστιγοῦντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὀρώντα, εἰ μὴ ἔχῃ τινα μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγομένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ Οὐσεί μὲν ἀγαθῷ, διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἰρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθῆναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agendum suscepit*, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii cederentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίῃ, βούλει, ὦ Φάλари,
αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβού-
λους; ταῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί,
συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀπο-
θανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὐ-
τως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν
μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πό-
σους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐλη-
λεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτοῦν, καὶ Τι-
μοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς
συνθηκῆς τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10
λῇθε τοῦμὲν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαν-
τα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ
εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε
καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πειυθῆνας, τίνες
καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀπο-
πέμποιμι αὐτούς. ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ'

15 Πευθῆνας) Πῆσται, περιεργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶην ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῶς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὁμότητος. εἶτα οἶσθε
 τὸν πρὸς τοὺς θνητοὺς Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο;
 II Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι ἔθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μακρίην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλου τῆς ἐμῆς γνώμης δημαρ-
 τηκῶς, ὥτεο χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀθρείους) Ἀλλογενεῖς, ξένους, τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 αλλοτρίους. G. ρίδος περιεγίγντο ὁ Χαλκουργός.
 10 Ὅτ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περι G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiant. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audis-
 set, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo idem pessim-
 us. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος καλᾶζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βόυν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, καλᾶζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῖςδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόος, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμῶζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναϊς ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυράτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνηῶδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν μὲν καλᾶζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabricatum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* &c. simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille puniatur, tibiae tu sonis interim demulceare.* Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκίαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὥς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκείνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βόυν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοῦ νομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poenam imposui: &, *Age sane*, inquam, *Perilaë*, nisi vana temere illa sunt promissa, ostende nobis ingressus ipse veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut sciamus, utrum, quos praedicabas modulos, ii per tibias sonent. Obsequitur Perilaus: at ego, cum intus esset, concluso homine, ignem succendi iussi, *Habe tibi*, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magister illius musices primus ipse canas. Atque ille digna factis suis passus est, fructum percipiens ingeniosae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & spirantem hominem eximi iussi, ne intra moriendo opus pollueret, & infepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis mihi dedicandum Deo, & inscribi totam narrationem iussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius

καὶ, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν,
τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκείως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς
μουσικῆς. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιήσετε, θύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβων, ἀναθέντες δὲ
τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἶδεῖεν οἷος ἐγὼ
πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περι-
τὰς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο
μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεῖς, καὶ
ὁ ταῦρος ἀνατεθείς, καὶ μηκέτι Φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων
κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι,
πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ
αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα
τὴν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὠδὴν. καὶ τὰ μὲν
παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι
κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοί, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum legis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sum, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates, Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἶμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντες, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἡναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντίνοι, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσία καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτὸν τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκείνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν Θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ἱ-
ῶν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλαρίδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων
πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας
ἐλπίδα τῶν δὲ πρέσβων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐ-
τοῦ, ἐπεικῇ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβες ἅμα,
καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέ-
πον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ὦν) Πρόξενος ὁ ὅλης
πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδία καθ'
αὐτὸν ξένος ὦν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιό-
ξενος καὶ ἀστόξενος ταύτη διαφέρει.
πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεως τινός
τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος.
ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίας ἐνὶ ξένος. ἀστό-
ξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πό-
λεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ
ἄθος. οἱ μὲντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων
πρόξενους καλοῦσι τοὺς παραιτίους
τινὸς πράξεως τισὶ γινομένους· καὶ
ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συ-
σπουάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ
παρατία τῶν καταθυμῶν, καὶ ἐκ-
πορίζειν ἐπὶ τὸ ῥάστον πράγοντας.
ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρίληπται
τοῦτο καταχρησζόμενον οὕτω λοιπὸν
τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσ-
εχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν
προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους.
ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείους χρόνου
ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούντας
ὁμόνοιαν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν
ἀπέχουσιν· οἱ φαίνονται, καὶ σφρα-
γίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμ-
βολά τινα ποιούμενοι, ἵνα οὐκ ἂν
πέμπωσιν ἀγνώστας οἷον υἱοὺς ἢ οἰ-
κίους προσδέχωνται, ἕτεροι δὲ σύμ-
βολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτως
τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλο-
ποισσαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦ-
κον. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας
πόλεως παρεπιδημοῦντας, ἵαν τε
ἀγνώστας ᾧσιν, ἵαν τε ἔγνωσμένοι.
τοὺς δὲ ἰδιοξένους οὐκ ἐν οἰκίᾳ τις
ὑποδέχεται, καὶ συμπράξει τί τι τῶν
χρησίων ἢ μνησείας τῶν ἀπαρ . . .
V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinorum hospitum publice
data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium
intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolen-
tiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Cete-
rum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata
differentibus, atque id¹, quod pium, & publice utile est, &
Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριοῦν· καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰὲν ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
- 2 λάσεως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκειψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὐτῆς ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπαλελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
- 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentum pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosum, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντούσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιθέοντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεόν, ὅ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ παλὺ τοῦναντίον ἐν εὐδίᾳ τε διαπεραιω-
 θῆναι, ὥς Φασί, παρέσχεεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατάραι. Ὡ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσέβειαν. χρεὶ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκεῖνῳ ψη-
 Φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλ-
 λῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπεῖς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumnierur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem ius-
 tum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adiicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκὼς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγῶδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδη-
 μηκότα. χρή δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι
 Φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελία, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν· καὶ θεὸν
 ἔθλειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴτινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰ

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 fa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῶον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοωργδύμεν, οὐχ' Ὅμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσσδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάληθ' ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνῆροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & maclantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
 μεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
 μέν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
 9 παυσαίμενά γε οὕτω βιοῦντες. Μέννηται δὲ αὐδαῖς πώ-
 ποτε Ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῶν ἀναδοθεῖσαν,
 οὐδὲ καλυβέντα τινα θύειν ἢ ἀνατίθεναι. καὶ διὰ τοῦτ'
 οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἠύξεται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερ-
 πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
 καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
 στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
 τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' οὔτου, καὶ ὅποια· δεξα-
 μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατίθεναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
 10 καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
 δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθαι περὶ τῶν παρόντων,
 εἰ λογιέσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧν καὶ ἡλικῶν ἐστὶν ἡ σκέ-
 ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati sumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosi. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθνῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῶν τε κοινῶν ἡμῶν, καὶ
 ἰδίᾳ ἐκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσασθε
 ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λaris τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθιγόμενα τῷ θεῷ·
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔβρομεν, καὶ κτενοτομήσομεν; καὶ ὃ μὴδὲ πώποτε, ἀφ'
 οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi:
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisque necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius responderet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνέεται, γεγένηται ἡμῶν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁράτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέ-
 13 πλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναδήμασιν, ὅκνῳ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθη-
 σομένων ἐτι, οὐδενὸς ὑπομένουτος, ὑπόδικον αὐτὸν καθι-
 στάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνα βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & ex-
 plorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo mo-
 re, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot
 quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omni-
 bus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si ve-
 ro vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis,
 metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum
 futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, &
 sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iu-
 dicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum
 sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ
Η Ψ Ε Υ Δ Ο Μ Α Ν Τ Ι Σ .

ΣΤ μὲν ἴσως, ᾧ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξίεναι, οὐ μεῖον ἔστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος εἰς κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα τοῖς ἰστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαι σοι τὸν ἄθλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ω φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἰσὶ Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν Φλυαρίαν ἐν ὀκτὶ γράφας βιβλίοις. ᾧ πρὸς ἰσάριθμον ἀντιξαγόμενος πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατος ἀντί-

πιν Ὀριγένης, μιστοὺς ἀπάσης σιφίας καὶ εὐσεβείας ἔξυφηνάμενος λόγους, καὶ λῆρον ἀποφάνας τὸ θαν-μαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

A L E X A N D E R
S E U P S E U D O M A N T I S .

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas; quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praeftigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, & quae deerunt narrationi, imputare & adiungere de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πε-
 ράσσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκεῖνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 ναντο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξουσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαίων
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὅμοιον τι παθὼν, ἀπολογήσασθαι ἂν καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Σταϊχὸς εὖ τὰ
 ρριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ ἠθικὰ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditibus hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a fimiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 fatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κείνος βίον ἀνα-
 γράφαι ἤξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδην
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρώτερον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιωτάτον εἰκασας
 τὴν μορφὴν, ὡς αὖ δύναμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς·
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρώτερον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον φασκῶν
 Ὁρχομένιον Μινύαν, οὐ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτίου; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeretur
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua.

τες· Φῶνμα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 4 ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτός ἦν ταῦτά γε. Τοῖόςδε μὲν
 τὴν μορφὴν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες,
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιοῦτῳ τινί. συνέσει μὲν γάρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύ-
 τητι, πάμπλου τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τότε περιέρχον-
 καὶ εὐμαθές, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακία διαβόητων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυωνῶνδαν, ἢ Ἀρι-
 στοδόημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι
 ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλίοις ὄν-
 τες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς
 ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοί,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζό-
 μινον, Κερκῶπαι ἀγορά. ἀπειλιθή-
 ησαν δ' οὗτοι. Ξαναγόρας δὲ εἰς
 πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν διὰ κα-

κίθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονη-
 ρὸς καὶ πατοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δότης εἰσάγεται. Ὁσαύτως καὶ
 Φρυωνῶνδαν ἐπὶ πονηρίᾳ βούται. ὁ
 Ἀριστόδημος δὲ μιὰς καὶ κατα-
 πύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 πρῶτος Ἀριστόδημος καλεῖται.
 τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulsor, & servatores Iov-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐ-
τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἴλαως
μὲν ὁ Πυθαγόρας εἶη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θε-
σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
συνάπτειν περὶ αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητος τῶν πρά-
ξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χεῖριστα καὶ βλασφημότατα τῶν
ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
οὐκ ἂν πεισθεῖην, ὡς ἀληθῆσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγῃ
ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιτοκίων, καὶ κακο-
τεχνιῶν συγκεκλιμένην, ῥαδίαν, τολμηράν, παράβολον,
Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum
similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
quibus ego fidem; ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
unum conducatur omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
compositam, agilem, audacem, periculis se obicientem,
laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae si-

ἀξιοπίστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναι-
τιωτάτῳ τῆς βουλήσεως εἰκυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον
ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐταῦ, ὡς εἴη
πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιεικέστατος, καὶ
προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι
δετούτοις, τὸ μεγαλουργὲς προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ
μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν.
5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὠραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς
καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων,
ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις.
ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστῆς γόης,
τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων,
καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς
ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδο-
χάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν
αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμώτατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his,
quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo il-
lum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium
illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec sim-
plicissimum, atque ab omni fucō alienum. Super ea vero
omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod ni-
hil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis
mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset for-
mosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis for-
mae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus,
pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit il-
lum amator aliquis, praefigiator, ex eorum genere, qui
magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & phil-
tra venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos,
& hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad sua-
rum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπηρετῇ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἑαθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά

ῶν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπαλλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδόντων. ὁρᾷς ἐξ οἷας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἦδη δὲ πώγωνος ὁ ὁ Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκείας ἄμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι εἰδύνατα, οὐκ ἔτι μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutorem, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, ast idem mala multa;

quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyanesis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam nossent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate constitutus, cum iam defloruisset aetacula, qua alii poterat, nihil parvum cogitabat : sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν Φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινούς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 αἷς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εὔδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοι-
 τῆσαι πάλαι εἰκός, ὅποτε ἐκύνει τὸν Ἀλεξάνδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habere. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma fugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

ποντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ)
 ὠνούνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.
 Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε 8
 ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ
 πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόν-
 τες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν
 τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου,
 καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς θεὸν χρήσασθαι δυνάμενος,
 τάχιστα πλουτήσκειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δε-
 διότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἐώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιο-
 τάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω
 πάσαις πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆ-
 λον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ,
 δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον,
 Φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερά, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεο-
 μένων, καὶ δι' αὐτὸ ἐκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπαχοῦ- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
 στίον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαι. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium
 unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucy-
 dides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo *morta-*
les, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societa-
 tem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis
 quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui al-
 terutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias ce-
 leriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel
 metueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scien-
 tiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse:
 eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque
 celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, homini-
 bus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac me-
 tum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupienti-
 bus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατίθεντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκλῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
 ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
 τήκα πλούσιοι τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπίζον· ὅπερ
 9 μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐ-
 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τούντεῦθεν τὴν
 σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δέ, ἥτις ἡ ἀρχή, καὶ ὁ τρόπος ἀν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκη καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκάς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
 ἀνθρώπων δὲν παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
 οἴους τοὺς Παφλαγῶνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικούντας
 τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ
 9 Τὴν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 •tuuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλίθιους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστήν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10 νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδὸνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἢ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιοτάτον ἐστὶ Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρεθεῖσαι, διαφοιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. καὶ κεῖνοι γὰρ καὶ νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγείραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγει ὁ δὲ αἰῶν. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coelestium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquamdiu dissedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalcedonensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & multum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & templum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθευμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἃν οὐ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὀλεθροὶ ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφω τοὺς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοῖβω φίλος οὗτος ὁράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλείριου αἷμα λελογχώς.

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὗρητο δὲ χρησμός ἤδη, ὡς Σιβύλλης πρόμαντευσάμενης,

iam fœdiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagonες, qui scirent utroque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebæ carusque, videtur,

Divus Alexander, Podalirî sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρτιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφῆτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξήτηρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἄφροῦ
 ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ρίζαν διαμασ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἄφρός.
 ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκευάστο κεφαλὴ
 δράκοντος ὀθονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξίν ἱππείαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἐστὶ. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξή-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἴ τις
 ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἑπαριθμηκὼς εἰς ἑνὶ συν-
 θῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ἔτι

τετράγωνος ἔστιν ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κοσιπέντε. ὅς ἐστι κυκλικὸς ἀριθ-
 μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελειοῦται. G. (Legendum τε-
 τρακόσια, & ἐκείνην pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
 Ad Turres erit Aufonio sub rege propheta,
 Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
 Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
 Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se fingens, & spuma os oppletum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate affimilatum, equi-

γουςά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυνπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προὔπῃρχε, καὶ οἶκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστῆς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 νεώ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους (συνειστίθει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἣ αὐτόθεν ποθεὶν συλλεμβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σὸν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὦν προκεκενωμένον,
 ἔνδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἄρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦ-
 το ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὅπισω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥς-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀπὸ τοῦ ἀγυρτεύοντες. G.

na feta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis fer-
 pentum, bifulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur conscenso altari quodam excelso, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειξομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνθεοραμῆκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξί, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινας ἀσήμεους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἑσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προνομομένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾗδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλην τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἴτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινός, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμάται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ὠδὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμυβίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πώματος ζυγυκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curriculum petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & ceruffa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἥδη τὸν Ἀσκληπίον. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦν
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἐρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπίον δις τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπα-
 ς τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 τῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγό-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susci- peret foetum serpentis, viderentque praesentes moveri il- lum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum sa- lutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, fanitares, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tan- tum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anserem natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans fu- turum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἢ πόλιν, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξηρημένων, οὐδὲν εὐοκίτων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λά μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλήης καθεζόμενος, μάλα θεοπρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκείνον Ἀσκληπιόν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σεν οἰκίσκον οὐ πᾶν φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 ουχὶ διείλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ τὰ τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto assidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draco-*
nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλήθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἔρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιβασσόν. ἠπεύγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τάληθῃ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὅπισθεν τῆς θύρας μέρος. G.
10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικῶς καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύθυρος τὸ πονηρὸς. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione perculforum, & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies draconem tantum produisse, eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, fermo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe fecisse dicitur, praesertim si qui diutiores recens advenissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρηὲς ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρέϊχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆβεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσάν τὸ στόμα, ὥστε πᾶν τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκείνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸδ' οὖν πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἶκος, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

Lucian. Vol. V. F

εοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἑκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἶμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπεὶ δὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χράν τοῖς θεομένοσι, καὶ θεσπίζεν, παρ' Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιαρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπῆλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτο ἂν καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata; & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino iussu carmine concluso. Exclamavit enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochem, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, eiektus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum, diemque certum praedicit. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταρράψαι τε, καὶ κατασημῆναι κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν, (ἤδη γὰρ ὁ νεὺς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δικώτας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ καὶ ὡς παρὰ τοῦ
θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ περὶ οὗτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἶώ σοι, εἰ δὲ 20
μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶώ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γινῶναι
ῥᾶδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τε-
ράστιον, καὶ πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπε-
κρίνατο, εἶτα κατειλήσας αὐτῆς, καὶ σημηνάμενος, ἀπε-

quod tibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiectum filo obsignare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendis-
set, (iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum cuique suum, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est inso-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & obesae ac plenae pituita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, & quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἡπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχouis ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ Φίλτατε Κέλσε· βελόνῃ πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτο ἔστιν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ; σιάλῳ τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύγθεσις τοῦ λεγομένου κολλυρίου. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obfignata ipsi dedisset sub sigillis imitatu difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, letoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculari lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expressit. Deinde collyrio celeriter ficcato, solutas facile tabellas le-

λύσας ῥαδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο. πρὸς τούτοις ἀκουσον·
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἥ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἐτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου. παγιάτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο
 ἐπινοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνηῖσθαι πάντων,
 ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοῖμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν αἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ
 πολλῶν τούτων πλείονα. Ἐχρα οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφεῖ.

git; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant;
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatum sta-
 tim, & cornu, quin ferro fit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posueris, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus;
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua, responderet ad interrogationes, aliis

χρησμάδικόν γάρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἔδοκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 ταῖς δὲ θεραπειᾷς προύλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔειπεν) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῷς αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπο-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεη-
 23' θῆ, καὶ εὐξεται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθοῦς
 εἶν' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῶ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰσθῆς, ὥ ἐταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἡθροίζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμούς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπέθησαύριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditatum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiiciens, *fient omnia, si voluero ego, si-
 que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
 rit*. Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congefist, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργούς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πευθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. Ἡδὲ 24
 δὲ τινὰς καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, Φήμας ἐμποιοῦντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προεῖποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξολέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιοτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠβισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ Θεοῦ. καὶ γὰρ αὐτὸς οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γὰρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obfignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, fanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιστα ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεώρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἱλεῶ ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγγατο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιοτέρον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικουρῷ, ἀνδρὶ τὴν φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus?* Plumbeis, inquit, pedicis vinctus desidet in coeno. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum; cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Universum implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότες, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότες; οἱ μὲν γὰρ ἀμφοῖν τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο, τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμάδῃσεν πώποτε Ἀμαστριανῶ ἀνδρί. ὅποτε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλητικῷ χρησμάδῃσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῶ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῶ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὑεῖον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδῳ.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μήτε δάκρυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι μάλ-
μήτε ἰδρῶσιν ἀβροχός (ἴσως διά- βαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχός.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicissimus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacrato vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκῶς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλήξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμάδου. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐ-
- 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Διείρας) Διείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestitutum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commisiss deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteum illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro luitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα Φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἅπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπρωῖεις, παύσῃ βιότοιο Φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δέ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμὸς ἦν παλινωδῶν,

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,

Permixta radiis lauro tua tempora victus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli : nec enim bene cedit :

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immistens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat : mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίξῃσθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ·

Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῶ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔεσο νῦν, τοῦμοῦ πατρός ὡς ὅπ' ἀκούσῃ. καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζω, καὶ κλῦε χρησμῶν. καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χάρει, θεσπίσματα τ' Ἀμφιλόχοιο.

- 30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit. •

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mal-
lenfes celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit,
multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam;
& Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam
usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum ur-
bem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret:
alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ρουτιλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκῶς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίβον, ἢ ἔστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστῶς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις οἱ δὲ περμπόμενοι, ἰδιῶται τινες οἰκέται ραδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρώμενην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos *religioso* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum fenem, & in robustam illum insaniam coniciunt. At ille, qui amicus

ᾧ, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν
 πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀΦικνου-
 μένους Φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λά καὶ ὑμνήσοντας τὸν Θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἄλλα καὶ μηχανᾶ-
 ται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσσοτον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὖροι ἐπισφαλές καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ

effet plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir,
 & de aula plerosque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodi-
 giosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo exfecrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non fervos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogas-

ἤσαντο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων 33 χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντας, ὃν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰδόν. εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὃ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογοῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδηλωκέναί τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν κελεῦσαι μηδὲνα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεῖράκιον ἐν ἁδου νῦν συνεῖ-

sent. *Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praefereret? respondit:*

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

ναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούταις
 34 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἡξίου; Αὖτις δὲ πυνθανομένῳ
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·

Εἴθ' ὅς νῦν φαίμη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλίας ἀκτὶς,

Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμένειας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμὸς τῶν αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ρητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.

διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἔραν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετώτατος Ρουτιλιανὸς, εὐθύς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ βούκοιλος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σε-
 δυμίαντα διαβάλλει τὸν λόγον, ὅς λήτης μυθεύεται. V.

ros probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rurfus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,

Cum supra centum octoginta exegeris annos.

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non expectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλία πραγμάτων 36 ἐλάβετο, μείζω αἰεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμοὺς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὲ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διέπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἔν'

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἔς τὸν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὔχῳρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην αὐταὶ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placara prius focru Luna totis hecatombis, putansque se quoque iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Insonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

- γέγραπτο. καὶ μή με νομίσης τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ
 ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχη τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχως
 δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύνοντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν,
 καὶ ῥαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
 σον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν
 τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύ-
 37 οντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατε-
 στήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου
 γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμή-
 νυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς
 τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἢ κεν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
 τα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα
 συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς
 αἰεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις
 ᾗ, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periis-
 se. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo
 homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omnia vi-
 ctus cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi,
 qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & inton-
 sum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam
 exploratores in ipsa Roma multos fane constituerat con-
 iuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent,
 & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cu-
 perent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum
 suum missi invenirent. Et ad *res* Italicas haec & similia prae-
 parabat. Mystera etiam quaedam instituit, & sacum gesta-
 tiones, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus fe-
 sto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in
 hanc formulam, Si quis *Atheus, aut Christianus, aut Epicu-*

ἢ Ἐπικουρέος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἴτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39
λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δαδῆς δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτη, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρώσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, iniciantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Multitudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascentisque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεβρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἡ Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί, δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίνας ὑποδεδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἡ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μὲν αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μαροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magnaue
 voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem allii odorem multum rucentes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipse de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum*
illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῶ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανεγεν-
κόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῶ ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν·

Πυθαγόρου ψυχῇ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δῖος Φρενός ἐστιν ἀπορρώξ.

Καί μιν ἐπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῶ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἐπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὥς 41
ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς·
ἐπηγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῶ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὠραισιότατους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοισι ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαροιῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ἑκτακαίδεκα ἔτη, μηδέναι τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-
4 Διός) Ἡτοῖ Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo du-
bitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma perique reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxiliator honestis,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re-
impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civi-
tatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cul-
tus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei
apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ce-
teris generosissimos quosque, & formosissimos, & hone-
stissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua
utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperan-
tis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne
quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροῦσῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκας τε ἀνέ-
 δην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τινας γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀβρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥετο
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶ εἰσρυήσεσθαι· πολλὰ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετακέναι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴση ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνω δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς,
 Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνον τὸν πρότερον. πῶς
 2 Κῦσαι) Φιλῆσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrupendis, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unus-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *collo-*
quium, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, adversus ab illo priore*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησµαδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴτα, ποῖ μεταστήσῃ; εἰς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδηµίας τῆς ἐµῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω χρησµαδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησµοί; µηδὲ τοῦτ' ἐφελήσῃς εἰδέναι, οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ µείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα µὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διηλέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησµὸν ἔµµετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ. πάνυ γὰρ ἐδοῖε τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπίδῳ ἐταῖρον ὄντα.) Ἐφ' ὅτι στρογγυλὸν κατοικεῖν Ἐπικουρεῖον ὄντα. γὰρ τὸν Λεπίδον τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γοῦν τινὰ τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγῶνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὥς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδεύομενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίους ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγγενήητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπεΐσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καίπειδήπερ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἷσθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα) Ἰσως ἐνδόξου ταῦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦτομα τὸ κύριον εἰπεῖν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audenter etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuastisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clyasma usque, solvente commodum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum secutum est oraculum, & con-

καταδίκη μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνειδούς τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγείς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
σισθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα, πάντῃ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
μηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μαυρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεοπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεοπί-
ζει; τῷ δὲ ἀνείπεν ἔνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: postquam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot infanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum aliqui, qui advocarentur ordine oraculorum, (fiebatur autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆναι
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.

- 47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρῶν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρος σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμόν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῦ γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο
τοῖς ἐντυχροῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσῃν αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ Φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιπτῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' ἴδαι γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰσθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀπὸ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φημὲν τόπον ἰκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σα-
μιοῦ ὡς Διασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῷ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nostri,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντιθεν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδί καὶ σκίλλη, καὶ ταῖς τσιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μα- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἐχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασιλεία, καὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὸν Ρουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διῖπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς αἰὲρ
Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illud oraculum vingente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo coniici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eduftos: & quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantis: evenitque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνήξαμένους εἰς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατε-
 ειργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα
 δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισμευρίων
 που σχεδὸν ἀβρόων ἀπολομένων. εἴτα ἠκολούθησε τὰ περὶ
 Ἀκυληίαν γεγόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως
 ἐκείνης ἄλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφι-
 κὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυ-
 χρῶς παρήγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲν-
 49 τοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἦδη δὲ πολ-
 λῶν ἐπὶ ῥέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ
 τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ
 τὰ ἐπιτήδεια διαρκῇ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς
 καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία,
 ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ
 θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μὲντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς,
 ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταράγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accipere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariorum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατε-
σφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλ-
λως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμε-
νος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ
μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιού-
τους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ
διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον
ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον
Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίστε δὲ, μήτε ἐρομένου τινός, μήτε 50
πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμάδεϊ πρὸς ἐκ-
πληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξεις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
Δοῦλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὡπίεις γὰρ ἐκείνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non
subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat teme-
re, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant con-
stituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues
acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his,
quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum
opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexan-
dro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet
neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin ne-
que omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fun-
debat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc
quoque:

*Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furim subigat lecto sub herili?
Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,

Ὡς μήτ' εἰσαΐοις, μήτ' εἰσοράας ἀποιῶσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεφαλῇς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διατεράχθῃ, ἀκούσας ὀνόματα,

καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἴτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ῥαδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπισημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησιμωδίας, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμός ἦν·

Μόρφι ἐβάργουλις εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus ac-
curate & locis, ac deinde paulo post non despuat intel-
lectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam bar-
baris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Cel-
tice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem
gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & mul-
tum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa ora-
cula, ut interea per otium solverentur libelli secure, in-
venirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam
fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἀκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημνηαμένου περιέργως, καὶ προ-
 φανῶς, υπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν.

καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἐτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὁδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, ὁροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἐτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὥς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοιо γόνος τῆς ἀπεράντου ἐντραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiose obfignante at-
 que manifeste, subscibitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversos, & sub
 nominibus diversos, interrogationem eandem, *cuius Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, *deceptus a meo puero,*
qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum*
curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶν; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωμέναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὁδεύε.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τοῦ δέινος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευδόμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμίας, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγ-γανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτὼ μοι χρησμοὺς ἐπέμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκείσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει.

² Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον) Ἀπὸ παροιμίας παρὰ δὲ τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere? respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripsi libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praeflagiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὥς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἠγείτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ
ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάτοισι δάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.
Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἐσελθόντα 55
με εἰς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶην ὁ
Λουκιανὸς, (ἐπηγόμενῃ δὲ καὶ στρατιώταις δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμφειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταστέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμενῃ
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προῦ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς Φιλήσων, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
μικροῦ δεῖν χολὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παῖειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
um & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro fa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασσόν με ῥαδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἀπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἶδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμεν τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὅρων οἱ κινδύνου καθεστῆκεν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγεννημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρώσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥαδίως γενομένης
 56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμούς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetæ, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auflor fuerim: & qua de causa, inquit, hæc mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin præmiseram) promittit etiam navim se præbi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· καὶ γὰρ μὲν ὥμην
 ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὄρων τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγγένητο, ῥαδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἐτὶ
 ἐξήκοντα, ὡς ὄρας, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον προβε-
 βιωκῶς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μισῶναι φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήθει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὁπίσω ἀπήλυνεν.
 εἵθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσπορανούς τινας πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum vero me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, caede maculare manus*: indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπλέοντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοῖντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτόν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιανίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἰκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisssem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς αὖ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι· καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, στέμματα τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πενήκοντα καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστω τέλει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱός, διασαπείς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκαλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράβη. Φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην· ἃ οὐκ ἂν παιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς Φενάκης ἀφηρημένης. Τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὡς Ποδαλειρίου υἱός) Οὐχ ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὅς ἰατρὸς ἦν, ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πίπτονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζειν ἔλκων τὸ γένος, ὃ δὲ σπηιδόνι διαβίβρωται τὸν πόδα. V.

Ha vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis imaginem habens, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persæi? Cum vero praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum; miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praeber propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὥς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιόν γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἱατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἱατρῷ πρόποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοβέτης Ῥουτιλλιανός, ἄστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῷ τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.

61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἤξιῶσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipforum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc fervans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admirror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφία, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεόν δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ ἡδίων, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ Θεοσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἔγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυχούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξέλεγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

1 ΛΥΚ. **Ε**ΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήσας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ δημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίῳ ἀνχημῶρ σὺζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

2 ΚΡΑΤ. Ἄνῃρ δέ τις ὢν, ὥ λῶστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφία τὰ μέτρια ὁμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν,

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. **Q**UANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi assuetus, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μάχλοτάτας Φαίδρας καὶ
Παρθενόπας, καὶ Ροδόπας τινάς, καὶ ταῦτα πάντα
ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ εἴω σὲ πρέποντα ὥστε ἐγωγε πυθό-
μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζεις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ
ὅμοια πεπονθῶς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσαδόντων, καὶ μάλιστα
τῆς σεμνῆς τραγωδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμωδίας,
ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum
spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delica-
tum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas,
libidinofissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quas-
dam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta,
& pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ri-
diculae, & minime virum liberalem & tui similem decen-
tes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vaca-
re, non erubui modo vicem tuam, sed moleste tuli, si Pla-
tonis, & Chrysipi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis simi-
lis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint
honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illòs in
circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos mo-
dos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoe-
dia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέῃσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομήσθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιον, ὅρα ὅπως μὴ λάβης ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῇ τις ἢ Βάκχῃ γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἀν᾽ ἔγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεά τοῦ λωτοῦ ἀποσπᾶσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάβης τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένους. καίτοι ἐκεῖναι μὲν, τοῖς ὥσὶ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέχθη πρὸς τὸν παράπλου αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἑοικας ὅλος δεδουλώσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάντ' ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθας· παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὁλεθρὸς ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦπιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶ πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πιτυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκίῃ, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ,
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque diffimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῇ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμνηόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύ γυγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: sin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & cano capillo federe medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des *ad spectandum*, & oculos aperias; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δείω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτὲ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὥς νῦν γε καὶ σὲ ἦδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφένεμος, ὦ ἐταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκούσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὥς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ὥραισιν ἄρα) Ἀπτικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον ὁκοῦν. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατικῇ. σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦτῃν φθάσαι. Νῦν δὲ Ἀπτικῇ συνθεσίᾳ δοτικῇ κίχρηται παραλόγως, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὸς τὰ χεῖρε καὶ ταῖν χερσῶν δηλυκοῖς ἐνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προστέμουσα. V.

Μὴ ὥραισιν ἄρα) Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἡρας καὶ Διδὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἐστίν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ἄρα γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥς περ Ὀμηρος (II. E, 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντο οἱ ποσσὶν χαρίτων πετυχηκότις. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἰκοσι β' περὶ ὥρων οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι. τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὀμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γὰρ που

αὐτὸν ἐγγενεῖσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ὥρα τὸν λόγον Φιλοστράτου. (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ιε', (p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτως πῶς λέγοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἱμάτια) μὲν χροίας τότε αἱ Χαρίτις τε καὶ Ὁραι (in edd. legitur Αὔραι) ποίησαν καὶ ἔβαψαν ἐν ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν. οἷα φέρουσ' Ὁραι ἐν τε κρόκῳ ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰῶ θαλίοντι ρόδον γ' ἐν ἰανθῇ καλῶ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ὥρας ἀπτεται λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτίων. Et Athen. II, 27, in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὥραισιν [μετὰ τῶν κακῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγόν. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II, 14.) G.

te aliòs spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omiſſis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona inſint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρῶντων τὰς ψυχὰς, καλλιότοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἀν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἀν εἴῃ.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνηνός ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινούντος· σὺ δέ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκευάσαι μου, ἕτοιμος Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ ἅτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέλεις, ὡς μὴδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλα στα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοξοῖ τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim. Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene sane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λέχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἳ γε τὰ ληθέστατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν αἶν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἑρωτὶ συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐτακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματα ἐστὶ. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον αἰεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ὅμοιος ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελείσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8 Φασὶ Ῥεῖαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρήτας ὀρχεῖσθαι κελεύ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes coniunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musarum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, delectaram arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξύ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὄρχησται ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὄρχησθην προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὄρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἐώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκτητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως·

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,

Ἐγχος ἐμόν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἄτε γὰρ ἡσκημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ῥαδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτόν
ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῖς κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὔσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἕδαφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsitan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissa in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptoleum, Achilles filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
rhichiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρνατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ρυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. ττοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἀπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρχεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχαιρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὀρχησιν αὐτοῖς ἢ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ρυθμὸν ἔμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικά, ἃ

II Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Ττοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχοῦμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησῖς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocti, (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago, discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingressum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim manibus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vires quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac sedet in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero, ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus ostendunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἐστὶ καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορ-
χοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ἀσμάτων (δύο γὰρ ἄδεται)
διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γὰρ Φασιν,
ὦ παῖδες, πόδα μετάβατε, καὶ κωμάξατε βέλτιον,
τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον
καλούμενον ὀρχούμενοι ποιῶσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12
ἐστὶ κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορευόν-
των, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμῳ εἰκότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ
ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πο-
λέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἔπεται κοσμίως, τὸ θῆ-
λυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σῶφροσύ-
νης καὶ ἀνδρίας πλεούμενον. καὶ αἱ γυμνοπαιδίαι δὲ αὐ-
τοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστιν. Ἀ δὲ Ὀμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης 13
ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδα-
λος ἥσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρήμι· καὶ τοὺς ὀρ-
χιστάς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent se-
cum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim
canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit.
Porro enim aiunt, o pueri, promovete pedem, & saltate melius.
Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est
autem Hormus saltatio communis adolescentium atque vir-
ginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui
Hormus est, re vera similiū. Ac ducit choream iuvenis,
iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus
est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens;
ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum.
Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem
Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis* describendo fecit car-
mina, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te,
qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀσπίδι λέγει· Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον· ὥς τι κάλ-
 λιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι.
 τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαί-
 ρειν, ἀβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβον-
 τας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζον-
 τα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσούτον ἐπέ-
 δωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας
 καὶ προαγωνιστάς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ
 δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς
 ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦμνιν γάρ, Φησι, προορ-
 χηστῆρα ἃ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῷ λέγειν ὅτι τελετὴν
 ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως
 δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus
 ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, vel
 ut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elabo-
 ravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat sal-
 tatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni
 vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis mira-
 tum induxit Ulysssem, *Spestantemque pedes motu trepidante mi-
 cantes*. In Thessalia tantum aucta fuerat saltatoriae exerci-
 tatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent:
 indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris forti-
 bus ob rem bene gestam posuere. *Elegit* enim, ait una, *Prae-
 fulem* civitas: & rursus, *Ilationi statuam dedit populus bene
 saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire
 nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus,
 & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

καταστησαμένων αὐτάς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
μοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσῃ μυεῖσθαι. ὅτι δ'
οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾷ ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
ἐνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Ἐν 16
Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσαίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρα οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρ-
χοῦντο δὲ οἱ ἀριστοί, προκρίβεντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
λέτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοί, ἐπειδὴν ἔωθεν
ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγοῦμεθα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσῃ
τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum fumus
osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

- καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσίαι· διὸ καὶ τούτοις ἰλεοῦνται τὸν Θεὸν δις, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
- 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρᾶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτη γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χραῖνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινῶν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε
- 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δέ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος

lento conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ καρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν Φύσιν αὐτοῦ διηγῆσατο, ὡς
γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμεῖτο ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὄρχουμένοις πρόσσεστιν. ἰδοὺς τ' αὖ οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα, εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσάν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τριαύτην τινὰς
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοῦσθαι. Ἐπὶ ταύταις δι- 20
καιον, μηδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῶν πολεμικωτάτῳ τῶν Θεῶν Ἀρεῖ,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χῶνται σεμνοτάτην τε ὥμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα παλεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, ταῦτο ἔργον πεποιθ-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris; & quidquid demique vellent. Sed fabula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Protea. Coniicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sallii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae aiunt, Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

- Ἦρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὅπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργάσατο· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὀρχηστὴς ἐκείνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐΦευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διώνυσος Τυρρηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ Φῶλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἢ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θεῶν τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν ὀρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν ὠφέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te exspectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lulum praebens. Mi-

μένου. Θαυμάζω δέ σου καὶ κείνο, εἰδὼς Ὅμηρον καὶ Ἡ-
σιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτὸς γὰρ ἐπὶ τοὺς
ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολ-
μᾶς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ
Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον,
καὶ Φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην
ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ
ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρω τῇ ὄρχηστικῇ πρόσεστι,
καὶ ὡδὴ γλυκερὰ, καὶ ὄρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μω-
μασθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν τε, καὶ ἱμερόεσσαν αἰοιδὴν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὀρχήσεως ὡδὴ, καὶ
δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκώς
ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην,
τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεῖ-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te
Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poë-
tas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem
ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima &
pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, &
saltationem, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui
etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum
utrumque sane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum
saltatio reprehensionis expers, quam tu *tamen* nunc repre-
hendere audes. Et rursus alia parte poëseos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deo-
rum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse
Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus
sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν, ᾧ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
- 25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῆνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ, καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδέϊτο γέρον ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκείνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεισθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ᾧκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοῖτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσούτον κάλλος διηθρομένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξατο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμωδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῆς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἰδίον τι εἶδος ἐστίν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἢ Ἑμμέ-
 λεια, κωμωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κωμωδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπῶν· Φέρε νῦν ἀντεξετά-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicae *poësi* eam, quae Emmeleia vo-
 catur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 praeuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermitta-

27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστίν, ὡς εἰδεχθῆς ἅμα καὶ φοβερὸν θῆαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσκημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεκλήνους πάμμεγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς· ἐγὼ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστριδία, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἀρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχριτο· εἴτι ἐνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς Φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ ὠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus : partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragœdiam vero a primo illius habitu, qualis fit, contempletur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis innectus altis, personam impositam gerens, quæ ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc sublata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos præscriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem præstans; reliqua enim poetæ, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quædam aut Hecuba est, quæ agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
 περικείται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως Φαίη ἂν τις τὸ
 πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
 τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
 τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
 ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
 δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
 τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
 Μαγεύρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστῆς σχῆμα ὡς μὲν
 κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρή λέγειν· δῆλα γὰρ
 τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
 λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, οὐ κεχηγὸς
 δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοῖς
 ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
 ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ὥδην
 ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
 clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
 merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas salta-
 toriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
 Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
 enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
 sibi personas ipfas quoque, ut partem delectationis attri-
 buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
 sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
 sit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
 qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
 & subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
 ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
 dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
 ritus difficiliter commens turbaret cantum, commodius vi-
 sum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποθέσεις κοινὰ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδὲν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἰ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δοῖν τοῖς ἀγωνοθέταις μείζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐγὼ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δὲ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δοῖαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. οὐ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπιδείξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praesidiibus certaminum maior res videtur atque honestior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc, quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praeternisi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scriberent, maiorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξιν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦ-
 τα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ
 ἑμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι.
 Ἐπειτα δὲ καὶ ἐκείνόν σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34
 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ
 τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὄρχήσεων ὀνό-
 ματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων
 ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος.
 ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦ-
 τό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖ-
 ξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβούσα ἔχει,
 οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλ-
 λά κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται
 ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὄρχήσεως
 ἦσαν τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν,
 ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum
 circa talia studium ineptum, & hominis feri studiorum, &
 mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.
 Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo,
 mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque sal-
 tationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum
 a me constitutum, enumerare saltationum nomina, prae-
 ter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum sum-
 ma earum genera profferrem. Sed summa mihi praesentis
 libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est,
 atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis com-
 plexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudi-
 nis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.
 Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta
 erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fru-
 ctum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ Θερμαῖ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πῆδηματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσῃ κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιῶσι, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαν-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνει τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρή, καὶ ὅπως δεῖ
ἡσκήσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso,
quid sit Thermaestrída vel gruem saltare, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phry-
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quòd haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferens autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι διέμμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ραδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὔσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ρυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὴν οὔδ' ῥητορικῆς ἀφίστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστίν, ὣν καὶ οἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπήλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μῆτε Φειδίαν αὐτῆς, μῆτε Ἀπελλὴν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἰλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μῆσθαι πειράται ἀπάντων. κατὰ γὰρ τοι τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἶδέναι χρὴ τὰ τ' ἔοντα.

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fiunt, quaeque fuerint,
Lucian. Vol. V. K

ταῦτ' ἐσσόμενα, πρότ' ὄντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχιστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνεῖαν δὲ νῦν τὴν σαφηνείαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἢ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχιστοῦ πολυμαθεῖα, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἐρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλήν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἶτα Ἰάνχου σπαραγμὸν, καὶ Ἡρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρως
 τὰς γοῖας, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηναῖς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τῆς νῆσον, πρὸ
 τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γη-
 νῆσθαι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαῖον πῖλαγος, Ἀστυρίαν καλου-
 μένῃ, περὶ τὰς Κυκλάδας νήτους
 ἕλloati ἀλλὰ καὶ νήουσιν. Λητὸ δὲ
 ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ἐνί-
 σσασα (οὕδην γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
 ἐπίτετα οὖσαν ὑπὲρ ἔχετο δι' ὄργαν
 καὶ ἀπειλὰς Ἡρας) ἴστη τῆς ἄλλης
 καὶ μίση τῶν Κυκλάδων ἔριζέθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ἅτε
 δόλη γεγονυῖα τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἰσθμὸς
 Ἀπόλλωνος. ἰστορεῖ Καλλίμαχος
 ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς.) Λέγου-
 σιν ἐν Δελφοῖς ὁμφαλὸν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ νεῶ, καὶ περὶ αὐ-
 τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθί-
 σως λίθων, καὶ τοῦτο ἔφασκεν τὸ
 μέσον ἀπάσης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublatos errores, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi infidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativiratem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλιρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὗρεσιν, καὶ
 Κελεῶ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως,
 καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς
 Πέρσας Φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἴτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν
 41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῆσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam.
 Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Perfas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omisissis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία, οἷς
 ἐξῆς ὁ Κιθαειρῶν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεις ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγή. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φιγίην, Ἰνούς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ ταύταις τὰ Πελοπίδων καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritum
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Am-
 phionis* ad lyram, & furor structoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Aethaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum *illius* caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophonem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nephelae aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam *mari* exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quia ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἐτι πρὸ τούτων ἢ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἢ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμός, καὶ ἢ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενεικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἢ Ὑψιπύλῃ καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκασιό-
 τατα τῷ ὀχιστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἴσεται
 τὴν Δανάης παρθένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄθλον αὐτῷ προηρημένον, ὧ οἰκεία καὶ
 ἢ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἢ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κείνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιβαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraasti exfulum, oraculumque de illis, & inse-
 pulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceiue interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hypsipyle
 & Archemorus, res saltatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro infidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ἰάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον,
καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μαιρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ
τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσάν ἐπιγρα-
φὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ
τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος
ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ
μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46
καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνηθῆναι, πολλὴν οὔσαν καὶ πολυ-
πρόσωπον, καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα
τῇ σκηνῇ πρόκειται, καὶ μεμνησθαι δὲ τούτων αἰεὶ, μω-
διστὰ ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν ταῖς νόστοις
γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδύως ἔρω-
τος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δρᾶμα-
τα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολημμένα, οὐκ ἀπώ-
δα δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ,
Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευστος, Ὀδυσσεὺς μανία,
καὶ Φιλακτῆτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδυσσεύς

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco,
& florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem;
& excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea
iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae
raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Sparta-
nae historiae Iliacae quoque connexam esse, quae multa
est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum,
qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: &
meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a
rapina usque ad ea, quae in reditu cuiusque facta sunt, &
errorum Aeneae, & Didus amorum, a quibus non alieni
actus circa Orestem, & quae in Scythia heros ille ausus
est. Nec abhorrent ab hisce, quae ante gesta sunt, sed co-
gnata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commo-
ratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philocteres destitutus, & to-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος ματία,
 47 καὶ ἡ Θαιτέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἔχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἥλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τοὺς τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροιμία, καὶ Πανὸς γοναὶ, Ἀλ-
 49 φειοῦ ἔρως, καὶ Ὑφάλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πάμπολλα καὶ κεῖθεν ἡ ὀρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὴν Ἰκαρον, τὸν
 Γλαῦκον, τὴν Πολυίδου μαντικὴν, τὸν Τάλῳ, τὸν χαλ-
 50 κοῦν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyfsea peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante haec struatae Palamedi in-
 fidae, & Nauplii irae, & furor Aiacis, & aterius *Aiacis*
 in scopulis interitus. Habet multas ocasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtilum, Saturnum;
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis
 nativitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon,
 Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vanicinandī artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεί πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυράν. Ἔχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμόν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκηστίν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Λήμνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Ἀψύρτου σπαραγμόν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γεγόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεί δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

si transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrū, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogam. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax Iyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestem, quinquaginta iuvenum classem, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aestetem, Me-
 deae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνῃ καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶν θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὄριος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λία δὲ ὁ Ἡριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἡλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσοῦς
 ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καϊνέα λόγῳ, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιοῦτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λέου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃς ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error: & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, *redditusque illi* humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnus draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *ma-*
gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἑρμῆν λέγω, καὶ τὸν Ὀσίριν, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκέυασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἐκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θηαέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἱεραίαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδειν ἀφίεις, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐταῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν κατ' ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμειυ-
 μένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demon-
 strabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca fane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem
 praedictorum inveniendae, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ ἀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμὸς, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωδοῦ συνιέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ἀδόντων εὐφωρίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἔκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declararetur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio- nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinat is interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floureret,

μα. ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρχηστῆς, οὐκ ἀσύνετος, ὥς φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἐν τε ἱστορίας μνήμη, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών, ἰδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κυτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλευόντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἄρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστώτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδομένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδεδαικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & morus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puo, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & inflantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrifque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

64 ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς
 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὥς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὧν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπὶ τῶν ἡδὴ εἰς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δῶσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δούς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκοις, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἐρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τινας δέωμαι, διαγνέων οὗτος ἕκα-

*dio, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi
 manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eo-
 dem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem ma-
 xima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de
 barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam fui causa ad
 Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum sal-
 tantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non af-
 fequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelli-
 geret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum com-
 plectente, & quidquid vellet, iubente petere, atque dare
 pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis.
 Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse pos-
 sit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & diffi-
 cile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero,
 hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius*

στά μοι ἐρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανέϊσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτο-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἷδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπῶδα εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοὶ καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρασκευασμένα (τσούτων γὰρ μερῶν τὸ δράμα ἦν)
ἔχτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi
videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae
artis est actionis affimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhe-
tores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declama-
tiones vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque
laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, ea-
que, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducun-
tur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut
agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est,
quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alte-
rius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim
quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat
actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Qui-
nam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero au-
disset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, Ne-

τα, Ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. τὰυτα μὲν ὁ βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικνῶς δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζομένον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηνῶτα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα τὰυτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνῶς, ἄρτι δὲ Ἰνῷ φοβουμένη δέικνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἴτα Αἰγι-

ς Ποντίου θηρὸς) Θείῳ γίγνεται, ἰδεῖν ἰδάνη. Quin & Phocylides πολύπου ὄργαν ἴσχε πολυπλόκου ὅς idem dicit, si recte memini. G. ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖς

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [imitatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poetica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria; oportetque rebus adhaerescens familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθος, ἡ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπός ἐστι.
Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνός ἐκά- 68
στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἡ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἡ κι-
θάρα, ἡ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραματοουργία,
ἡ κωμικὴ γελωτοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
συλλαβῶν· καὶ ἐνεστί ποικίλην καὶ παμμιγῇ τὴν πα-
ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐΦωνίαν, ἀδόντων ὁμο-
Φωνίαν. Ἐτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἄν- 69
θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
τῇ ὀρχήσει ἀμφοτέρα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
ἐπίδειξιν τὰ γινόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως
ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μυτιληναῖος, ἀνὴρ
καλὸς καὶ ἀγαθός, χειρισόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκά-

14 Λεσβώναξ --) Τοῦτον λέγουσι Λεσβώνακτα οὐ καὶ ἄλλαι καλέται
ἱστορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ
δάμιλλοι Νικιστράτου καὶ Φιλο-
στράτου τῶν ἐν ταῖς ἐπιτομαῖς
διαπρεσβύτων, μάλιστα δὲ αἱ ἱστο-
ρικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν
λόγων ἀποστάξουσιν ἡδονήν. Μ.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
cula quidem reliqua & acroamata, unius cuiusdam operis
specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
sus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
frepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
tra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honestus
& bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-
Lucian. Vol. V. L

- λει, καὶ ἦει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, Οἶού με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
- 70 Φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἡ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ τοῦτο μὲν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἀφῇ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι; ἤκουσα δὲ τίνος καὶ περιττότερόν τι νεανειουμένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
- 71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἔτι δὲ καὶ τῶν

ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiffet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?* Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit: iram, cum irati perſonam gerit; cupiditatem, cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur: quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud, quam verum eſſe Ariſtote- lis illud, demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis? Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἁλλῶν ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
χρήσιμον ὑπισχυομένων, μόνῃ ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει.
καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσω μετὰ
τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσω γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ
πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ρεομένους, καὶ
παλαιόντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις
ἀσφαλέςτερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
σηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι· τοῖς δὲ ἐνεργούσιν αὐτοῖς,
ὑγιεινότερα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
εὐρυθμότερον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλαττον
μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερές
εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
ποιᾶν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρήμα 72
ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκούσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantesque alios in
pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
refupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολ-
 λὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν
 εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς;
 εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροῖς,
 ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε
 αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλλῃς καὶ τούτων ἐν
 ὀρχήσει ἀπολαῦσαι σοι πάρεστιν. ἐγὼ λέγειν ὡς ἀμεί-
 νων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέα, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς
 μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπι-
 δακρύνον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἦθη τῶν ὁρῶν-
 73 των παιδαγωγοῦν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
 στῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα
 καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
 εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλῆς τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἀβροὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ
 ἤδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποσον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua do-
 cens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnita-
 tem oculos aureſque demulcens? Si igitur vocis oblectatio-
 nem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum
 plurium modulatioremque concentum? siue tibiae fistulae-
 que argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi
 datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores
 futurum, tali in spectaculo si verſeris, cum videas thea-
 trum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui
 opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium
 regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum
 est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati mem-
 brorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur,
 ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Ve-
 neris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi decla-
 rare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυᾶ, καὶ ξυνητόν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι φημι· δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ ᾠσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανάδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετῶδες γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐβέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βῶας εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροστάτη πόλις, καὶ ὀρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπίτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδένα μηδέν αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus fit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano similis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiochenes enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & sunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νεῖν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκ-
τορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀ-
στυάναξ, Ἐκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς
ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος,
καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι,
ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδὲν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ
παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα πει-
ρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ
ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς
νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ'
ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαν-
το ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
77 αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο
πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ
συμπεπηγώς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συν-
78 εστάσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

5 Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
ἢ προσέρχασθαι. V.

8 Θυμείλης) Θυμῆλη. ὁ θυμὸς, ἀπὸ
τοῦ θυεῖν. θυμολίη δὲ αὐλητική. V.

quam effugiat. Parvo enim ingresso saltatore & saltante
Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax*,
Hector auiem ubi? Alio vero tempore cum ultra modum lon-
gissimus aliquis saltare Capaneum inciperet, & invadere
Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis ni-*
hil opus habes. Ac de crasso pinguique saltatore, magnos
tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae*. Contra
vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene*
habeas! Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut
videas, populos quoque integros magnum in saltatoria arte
studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dede-
ceant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde
omnino sit *saltator*, & corpore soluto pariter & compacto,
ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus
est, possit. Non abhorreere autem saltationem nec ab illa usi-

λαμπται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀβλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἂν ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὧτων δοκεῖ ὄρχησιν δὲ καὶ τὰ ὧτων καὶ ὀφθαλμῶν πρόσσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονισθῇ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι Φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατὰ τον ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πῖον. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατάς, ὅποτεν τὶ οἰχτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καί-τοι Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνδρώπους.

tata in sacris certaminibus manuum gestificatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praesertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκῆ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας,
 Τίτᾱνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκό-
 λους ὀρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἐκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδοῦ-
 μένοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικάς, ἤκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν,
 οἶμαι, δύστω ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμύ-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφούς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κυ-
 ρίας ἢ δημοσία ὑπερησία. V.
 14 Μῦθον, ὡς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μεταίλαπται τῆς, οὐ-
 δὲ φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet sit, ha tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedent,
 ac Titanas, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 ctant: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi salratorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem quae sunt, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus iustum,

πράγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοΦαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην αὐτῇ εἵκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐνόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81 κριβᾶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς ἐλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὅξυν' τὴν παιδείαν βαθύν' τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τὰτ' ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi affilavit tempore posteriolem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet undique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. Saltatorem ipsum oportet esse acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντελής παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων
 γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῶν
 ἀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ
 ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς εἰ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθροοὶ πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεί-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΤΤΟΝ ἐκ τῆς θεᾶς ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἅτε
 χρή αἰρεῖσθαι, καὶ ἃ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἃ
 82 πρότερον ἠγνόουν διδασθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζηλία, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι θέοι,
 ὑπερμέγεθες ἐπισηκνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καθ' ὑπερ-
 βολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

12 Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται. ὅπῃ ἄλλοι ψυχρολογία
 κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον ἴφασται. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquis-
 que sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo,
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sunt, quae fugienda, moniti, edocstique quae ante
 ignoraverant. Existit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae cacozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ Θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιούντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τᾶλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβα-
 λὴν μιμήσεως ἐξακείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἥτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσούτον ὑπερεξέ-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μαρίαν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεύος πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα Φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θεάτρον ἅπαν συνεμεμῆνει τῷ

8 Ἐἰς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνῳ·
 δαιμονῶντα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 νῦν ἐκμιμούμενοι οὕτως ἰάλασαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀντιγεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συγκαταθεῖν τῇ οὐλερίᾳ ταυτῇ μι-
 μήσει. M.

feritatem producant. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiace
 furem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiā, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impegit, ut divide-
 ret, & nisi obstitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἄρκεσθεις τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῶν τούτοις
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τίνα ὥσπερ κριὸν μαστιγῶσθαι λαβῶν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπᾶ-
πτειον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀλγήθειαν ὑπηρέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, Φασὶν, ἀνα-

ce furebat; exultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non affecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

κήληντα οὕτω μετανόησαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ
 μολῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνω-
 σμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων
 γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσα-
 σθαι αὐτοῖς, παραστησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς
 τὸ θέατρον· Ἰκαλόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ
 αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ
 ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σω-
 φρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας
 ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὴν
 ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότις, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
 λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ
 πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουλη-
 θῆίς κοινωνῆσαί μοι τῆς θείας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλα-
 σόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐ-
 δὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suo-
 rum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque
 veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit
 ipse. Cum enim, rursus Aiace ut sibi saltaret, factionis
 illius homines peterent, & actorem *alium* commendans di-
 xit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero il-
 lum molestia affecit adversarius in certamine & artis ae-
 mulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo de-
 center, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur,
 quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quasi
 furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plu-
 rimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino
 aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem ve-
 nire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri;
 & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque
 non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πικρὸν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθη·
 θελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συνὰ
 καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται,
 σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μετα-
 δώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ῥάβδου
 τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι'
 αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει,
 τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγου-
 σα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διά-
 νοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι,
 καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα.
 καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς,
 καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ
 μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίῃς.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

*Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut
 fuis cor habebis; sed stabilius tibi mens erit, tuque prae
 voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum
 imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:*

— Virorum hac dulci lumina somno

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

*hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum
 vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt,
 excitans.*

*Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam tra-
 ductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus ocu-
 los. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam
 mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis
 sapientior revertaris.*

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ .

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. 1

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινόν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμόν.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμόν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀριγρᾶφες οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυφελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὧτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νόστις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύ-
αν τὸν ὀνοματολόγον, ἀποτινόμενον
Λουκιανόν, τοῦτοι γράφαι τὸν λό-
γον. τίχνη μὲν οὐδ' ἢν τινα λόγων
παρὰδίδοντα, σωρὸν δὲ λέξιαι ἀδιά-
κριτοι ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ
σωροῦ ταῦτα τοῖς φησασιν εἰρη-
ταί. ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἀμφω Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινόν τι) Χρόνου δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πύρ-
σι. τῆτις. γότα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθὲς γίνεται χθισινόν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτις, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπείκειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
δὲ [νεοχμόν] τὸ καινόν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἰσθὺ καὶ τοῦ ἔχω, νε-
χόν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμῷ τοῦ
μ. χρῆται τῇ λέξει Θεουκυδίδης. V.

7 Κυφελόβυστα) Κυφίλη λέγι-
ται καὶ ὁ τῶν ὄτων ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ κεραμίσουν στεγνόςτομον ἀγ-
γεῖον τὸ ἀπισσάτοιν. νῦν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκυστίον. V.

L E X I P H A N E S .

Lyc. **L**EXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempe de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
fordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἅλλα
παντὶ ἀνόητον ἂν ᾔην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοῦσιν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἢ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε θάρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιανδρος ἐν τοῖς ὥσιν κάθηται.

6 Ἀνίγας) Ἀνελόγισα. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀπὸ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πίδακα κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὗτως ὁ ῥήτορας
τοῦ ὄντος λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
δοτρακιστὴν ἀγγεῖον, ᾧ τοὺς ἄρτους

ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθιος
τύραννος ἀρτιγίγνους ὑπὸ τῆς μα-
τρὸς κατακρυβείας, Κύψελος ἀνομά-
σθη. ἄμφω δὲ ἦτε κυψελίς καὶ ὁ
κυψίλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὰν ἰλιν
ἐρρύθισαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor *filium* Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii *mentionem suspicor*, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum irrisione simulatorem *animum &*
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obturatrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [*filius illius*] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκίε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἐτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὦν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2
τὸ δειλινὸν περιδιησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός
ἐστὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρε-
σθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν καὶ ἤδη γε ἀπιτη-
τέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ
Φωσώνια, καὶ ρύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον,
καὶ τοῦπίλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν
ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξι-
φανες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἐτι αὐτόθι; καί γω, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ
καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν
συνθήκην εὐάρμοστος, εὐλεξίς δὲ καὶ
εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπείῃ ὀνόμασι καὶ
λίξεσι χρώμενος. V.

5 Ἡ δ' ὅς) Εἰπὶν αὐτός. V.

7 Εἰλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ
εὐγὴ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγί-
ς, ἡ ἕστρα. ἔχει δὲ τὸ κτίνιον
οὕτω καλεῖν. Φωσώνια δὲ ταινίας λί-

γει ὀθονίας. ρύμματα τὸν σάπανα
ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρᾶντο γὰρ καὶ νί-
τρον οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυ-
στολεῖν τὸ βαστάσαντα ἄγειν. τὸ
ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συνθεσίᾳ βα-
λανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον,
ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλῆς καὶ ἔχει γύως
καταθεῖται. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀντὶ τοῦ ἐπί-
σχεις, καταμεινεις. V. (Βραδυτεῖς
C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Confidera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Videtur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam eundum. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
fero: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages, Lexiphanes, veniesne, an hic adhuc moraberis? Quin

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῷ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμ-
φι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχθηεῖς. ὁ
γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκολιάζων
αὐτός· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέ-
λαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερμὴν ἐσθὴν·
τοὺς δὲ τὰ Φον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμ-
βαρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἀνδρα,
καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροποίησας, ἐκείνους μὲν διαφῆ-
κα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀπὸ τοῦ πο-
ρεύεσθαι δυνάμειος. V. (δύναμαι
V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τρῆμα
τῆς ἵδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι
τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ
καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἰστί δὲ
καὶ γραμμὴν ἔχον ἐκαστοτηκυῖαν,
ὁμοίαν ραφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη
τὸ σάγμα ἥτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ
σεισαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἵσκει ὁ
καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν,
ὡσπερ καὶ ἀρματηλάτας εἰσθαμν
καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους,
οἱ τινες τῷ ἄρματι ὑπερσύχθησαν.
ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν
ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχού-
μεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλά-
τας τοὺς ὁπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκολιάζων) Ἀσκολιάζειν τὸ
ἐφ' ἐνὶ πιδί βιβηκίτα οὕτω κινεῖ-

σθαι. τὸ δὲ ἰστίον ἄλλεσθαι. μοτό-
ποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περι-
λείπειτο, ἢ ἄλλεσθαι; ἀσκολιά-
ζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μοτόποδι πιδῶν-
τι. V.

7 Ἀνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποτα-
μῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι ἑνικμα καὶ
διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα
λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διε-
ρῶν. Ἀνδρα μέρος τοῦ κήπου. G.
(Scholion sequens omisi, quod ex
Luciani tantum textu sumtum,
nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔοικε τὰ
ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύμα-
τα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρό-
ματα δὲ, τὰ ἀρτῶν ἐχειργασμένα
πεδία. σκάνδικαι καὶ βράκατα, ἐλ-
δη λαχάναι. κάχρυς δὲ, σίτηρον
ὡσπεριον. τὸ δὲ ἰδάρην τὸν ὄρρον ἀπὸ
τοῦ αἰεσύρη, ἐτρίβει τὸν ὑποταῦ-
ρον, ἥτοι τὴν τράμιν. λεκιδόπαις

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavatorio: nec enim satis
bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula ve-
ctus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem
per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui:
deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, par-
tim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum
illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse ma-
nibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris
causa, tum quod essent ustiones: nosli autem, in frigore vehementi

ὡς ἐν πρῦνι σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περι-
ελθὼν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὖρον ἐν αὐτοῖς πεφυκό-
τα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδί-
κων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς
πριάμενος (οὐπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐ-
τοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην
τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θάρμῳ,
καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ θέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ
ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολουό-

δι, ἢ τὰ ἀλλοσεμένα ὄσπρια, ἢ τοὶ
τὰ βερρυγμένα παλοῦσα. οἱ δὲ ἰα-
τροὶ λέκιδιν φασὶ, καὶ τὸ τοῦ αὐοῦ
ἔχρον. γρυμαιοπάλης δὲ ὁ τὰς εὐ-
τιλεῖς σπάρας πιπράσκων. σίλην
δὲ πυρίατης δὲ καὶ ἰγκρυ-
φίας ἄρτοι εἰσιν. ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ,
ὁ δὲ ἰγκρυφίας ἐπὶ τῇ σπεύδῃ ὥπτη-
μιος. γυνεῖα δὲ τὰ χροῖμα. εἴβος
δὲ τὸ περιτραχύλιον, ἀπὸ τῶν ὀπι-
σθῃ, κρίας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν
κράχλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν.
εἴλλος δὲ ἔστιν, ὁ διάστροφος τοὺς
ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ σκευάζειν
ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μά-
κτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηρα-
λοιφίην δὲ ἔστι, τὸ ἀνευ λουτροῦ
ἀλείφεισθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ
τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ
ὀρολογίου μῆσον ἰσπανιστικῆς κανό-
νιοι λέγει, ὁ τὰς ἡρας δεικνύσι τῇ
αὐτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μῆσον καὶ
κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὀρολογίου λέγει.

καριμάντης δὲ τοὺς σύγγκλυδας οἶ-
μαι, καὶ συμφετῶδεις φησί. βύζην
δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστίην τὸ οἶονε
διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν
πίλησιν παραβεβυσμένως ἰστάναι,
καὶ ὥδειν τε καὶ ὥδιζεσθαι. τοῦτο
γὰρ τὸ ἀστίζεσθαι σημαίνει. τὰ
κῶρα δὲ δηλοῦσι δυνάμεις τὰς κῶρας
σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδα-
μύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ
βλέφαρα. φαρμακίην δὲ τὰ ὀμματα
φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἰα-
τρείας δέεισθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γραι. γῆ παττά-
λους. G.

ibid. Σκανδίκων καὶ βρακάνων)
Εἶδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικας καὶ
βράκκας. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλητα λάχα-
να. V. Ἀγρία καὶ οὐσπλυτα. Coll.
ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. V.

8 Διανεύσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμ-
βῆσαι. V.

ustiones existere. Ego autem obiens vernacula, alliaque inveni ibi
nata, & effossis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & bra-
canis pro olere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum au-
tem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallet)
in mulam iterum impositus excoariatus sum in perinaeo, & nunc
incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languo corpore, atque
opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ab-

3 μενος. Ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ἑρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἴβον τουτονὶ, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
 ορῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπωλις ἢ τὰ ἀλλοσιμῶτα ὕσπρια, ἥτοι τὰ βεβρεγμένα παλῶσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λεικίθον φασὶ τὸ τοῦ αἵματος ἄχρον. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ἐσώρας πιπράσκων. V. At in altero Mf. V. sic legitur: Γρυποπώλην) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελεῖς σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σίλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σπουδῇ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ χρώμια. V. Ita hic editum invenio. At supra recte χρώμια.

6 Οἴβον) Περιτραχήλιον ὕπιστρον. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τραχήλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβρακιάται καὶ Ἠπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενοι χάλασμα, καὶ λῆγναι εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος. ἴσθι δὲ ἢ Ἰτύχη πόλις Σικελίας. ἴσθι δὲ οὗ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶον ἰτέρων τὸ σκεθύνειν. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἀχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὃ καὶ λαμύριδα φασὶ.

9 Σίλλος) Ὁ διάστριφος τοὺς ὀφθαλμούς. V.

lui. Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoelias. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here; factus sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi cotababas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

οὐ μὰ Δι', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμεν, ψύττας
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
ᾧσθ' ἐμὲ λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσίων, ταῦτά τε

1 Ψύττας) Ταχίως. V. Sed in
altero eiusd. Cod. sic legas: 'Οχι-
μιν ψύττα) Ἀντί τοῦ ταχίως δρα-
μῶν. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίως
δραμῶν.

2 Κατατείνας) Δραμῶν. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ
στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ
τῇ πλάστιγγι ἱναποχέειν. ἢ βαρυ-
νομήν τοις ἀνδριατάρτοις προσέ-
κρουσε ὑποκείμενοις καὶ κοτταβὼν
ἀπαιτῆσαι &c. de Cottabo require
in fine Plauti impressi Mediola-
ni. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παι-
κῆς ὁ κοττάβος τοιοῦτο. μέσον ἴστα-
ται Χάραξ ἀνωθεν ζυγὸν κατὰ κο-
ρυθὸν ἐκαστῶν. καθέκατερον δὲ ἄ-
κρῳ ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀν-
δριατάρτων ταῖς πλάστιγγιν ὑπο-
κείμενων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λα-
βὼν εἰς τὸ στόμα ὕγρον ὅτιον οἴνου
ἢ ὕδατος, καὶ πλῆσας τὰς γνάθους,
ἀφίκει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν
σταγόνα τοῦ ὕγρου κατὰ τῶν πλα-
στιγγῶν. αἱ δὲ διζάμονται κοῖλαι
οὔσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει,
κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὕγρου φέ-
ρονται κατὰ τῶν ὑποκείμενων ἀν-
δριατάρτων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέ-
ρος ἑκάτερα κατὰ τὴν ἱεροζυγίαν
τοὺς ἀνδριάντας ποιοῦν ἤχον ἀποτε-
λῶσιν, εὐφραίνει τὸν ἄρσταν, ὡς τῶν
παιδικῶν κατευστορχοῦντα. ἱρατικῶς
γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῶν πλαστιγ-
γῶν ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἠττάσθαι
δοκεῖ ὁ ἄρστωρ, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν
ἠμειλῶσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀν-
δριατάρτα μάνεις. Οἱ ἀκριβίστερον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο
φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατ-
ακτῶν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν
κατακτὸς τοιοῦτος. ἢ τὶ οἰοῖται λυ-
χεῖν ὑψιπλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ προσέ-
κοντι, ὁ ἑκαλεῖτο μάνης, ἐφ' οὗ εἶδε
πρὸς τὴν καταβαλλομένην πλά-
στιγγα, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ. Γε-
νήσεται σοι τῷ κατακτῶν κοττά-
βων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος.
ἀγγεῖον τι λουτηρίδιον εἰσὶν πλῆρες
ὕδατος ἐτίθεται, ὀξυβάφωι κανὼν ἐπι-
πλεόντων, ἅπερ ἢ καταδύειν ταῖς
ἀπὸ τῶν στομάτων προιούσαις λά-
ταξιν ὁ ἄρστωρ. (Ἀριστοφάνης Ἀφρο-
δίτης γοναῖς. Ἐγὼ πῶς εἶξω καθ' αὐ-
τὸν κοττάβων ἀφίει, ἐπὶ τὴν πλά-
στιγγα ποιήσεις πρὸς τὴν πλάστιγγα
ποιεῖν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὰ
ὑποκείμενα ἅνα τὸ μικρὸν, τὸ πινα-
κίσκιον λέγει. αἱ δὲ μόνον τύχη αὐ-
τῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πρὸς τὴν. παρῆλθε
δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ
τῶν περὶ Σικελίας πρῶτον εἰσαγα-
γόντων. πρὸς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς
ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς
τὸ μέσον τιθέντες τοῦ κοττάβου,
ἔχοιεν ἔξῃσιν τῶν ἀποστάσεων ταῖς
λάταξι βάλλειν, καὶ περὶ νίκης ἀγω-
νίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον
ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ κα-
λῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστοῦ ἀγκῶνος
τις αὐτὸν ἐπείραςας, ὕγρως ἀφίει
τὴν λάταγα, ὡς εἰκότως μέγα φρονεῖν
ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκον-
τίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ
συνθείᾳ κοτταβίζειν ἀπὸ τούτου βαρ-
βαρῶς καὶ παρακακομημένως εἰρη-
σθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrens: nosti autem, quam sim amans
ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro-
abi, haecque & alia condito, & expurga matram, ut lascivinas

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν', ὡς Θρη-
 4 δακίνας μάττατε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ Ξηραλοιθῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἥ δ' ὅς ὁ Φιλῖνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὗτοσὶ εἴφομεθα. καὶ γὰρ ὁ γνῶμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 φακος βύζην ὡστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεθάλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰ
 ὄμματά μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταραξας, καὶ ἐγχέας μοι Φάρμα-
 κον, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκιάζειν, ἡτοίμα-
 χειρῆσειν. V.

ibid. Κάρδοπον) Μάχτραν. V.

ibid. Σμῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄρτους. V.
 At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς Θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 Θριδακίται.

2 Ξηραλοιθῆσω) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφεισθαι ἐλαίῳ. V.

4 Ὁ γνῶμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλον) Τοῦ ἀρελογίου μέσον, οὗ
 σκιά δείκνυσσι τὰς ὥρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιρρηματικῶς γὰρ τὸ
 στίζισθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγκλύδας καὶ συρφετώδεις κα-
 λῶν. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. V.
 Κακῶς διακίμαι τοὺς ὄπας. M.

ibid. Ἐπιτεθάλωσθον) Ἐτάρατ-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράτ-
 τετον. σκοτίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἐρύθημα
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι)
 Ἐπίτιδος ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τίθεικε διὰ τὸ χελῶον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream iumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum faece plebis confertim erudendi. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

ἐημελέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καίπεισθ' ἵκερ
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθήμενοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχυσισμῶ, ὁ δὲ τραχηλισμῶ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο,
 ὁ δὲ λίπα χρυσάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κω-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδοάνας χερμαδίσους ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαῖξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κᾶρα δελφινίσαντες, παρένεον
 υποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
 ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδυσάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Ἀημελέους) Σὺν λήμας. V.
 ibid. Διερὸν) Ὑγρόν. V.

3 Ἀπησθήμενοι) Ἀντὶ τοῦ ἀπο-
 δυσάμενοι. ἐπ' ἐξήματα γὰρ τὰ ἰμά-
 τια. ἴσκει δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γελίου καλῶς γε ποιῶν, διαπλάτ-
 τειν, ὃς καὶ προφάτως μὴ ὑπόσσης
 γέλωτος, αὐτὸς ἀνευρίσκων προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀντὶ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἄλ-
 λήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασι ἐπὶ τιναν

παιδιῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
 τῷ τῶν ἡττημένων, ἵθιεν καὶ κα-
 τανωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαί-
 ξαντες, οἱσὶ παῖξαντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φρεσὶ πυέλῳ, ἐν ᾗ φρεσὶ ὑποδύντες
 ὥσπερ ὑπερὶ τὰς κάρας κυβιστῶν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκοιμήσονται. τὸ
 δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενίζομαι.
 ὀδοντωτὴν γὰρ ἔστραψεν τὸ κτενίον
 φρεσὶ. κωκίον δὲ καὶ σκαφίον εἶδη
 κωρᾶς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes,
 absumus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
 dae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius
 obduciebat se coryco: alius autem plumbeas matum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illussissemus [lussisse-
 mus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
 fusi exiimus. At reliqui caput frigidae Delphinatorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus
 alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ἔϋστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὥς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἡμεῖς τὸν νῆστιν, ὁ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὁ δὲ ἐρρόφει τῶν κριβῶν. Καίπειθ' αἰεὶ καὶ αἰεὶ, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δειπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχληλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριάια, καὶ τοκάδος ὕος τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουράς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουράς. V.

7 Ὀκλαδίαι) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ὃν ἀναπαύσονται φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελής κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἄρσενον. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελής κράββατος. V.

9 Δίχληλα ὕεια) Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὤων, ἡδία ὄντα καὶ ἰδαδιμα. ὡσαύτως καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν καλῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀχροάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀχροάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὕος) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσχυαζόν οἱ τῶν παλαιῶν ριοφάγοι βράμα τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρία καὶ τυρόν. καὶ ὕδρον αὐτοῖς βράματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσχυασμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἕκαστον φασὶ τὸ ἀπὸ ταγίνου. μυτιωτὸς δὲ ἴσθι τρίμμα διὰ σκερδῶν καὶ τινῶν ἄλλων. μελιττοῦται δὲ οἱ ἐκ μάλιστα πλακοῦντες. ἀπὸ δὲ ἀλεκτρούνα, τὸν παραβηκότα. λιπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμα ἀπεβαλόντα, ὃ ἴσθι οὐδὲς ἀπὸ γυνεῖς. V.

put radula ex dente facta [pectebam], quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam ex verticem decompaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunium: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculentum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus; positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bifida [pedum extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae inestunum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex sartae.

ταγήνου, καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
τινὲς καρυκείαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
λιττούται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
ὅσα ὁστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικὰ τῶν ἐκ
σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἄλε-
κτρυὼν ἥδη ἀπωδὸς, καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος. καὶ οἷν δὲ
ὅλον ἵπποκαῆ εἶχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
μήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
ἀπὸ βύρσης, ἥδη μὲν ἀγλευκῆς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7

1 Ἀβυρτάκη) Σκυάσμα βαρβα-
ρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V.
In altero eiusd. Cod. haec sic le-
gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκυάσμα
βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πρά-
σων. Νυμφοδώρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβα-
ρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικῇ τῆς
κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς
βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
λίγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
ἐνδοσμούμενον βρώμα. ὡς καὶ νῦν τὰς
ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
συσχεύζοντες αὐτὰς, ἀμείλει καὶ
τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ νῦν, ἵπαι

καὶ μελιττούται παράκεινται, αἱ
εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πᾶστιλλοι. V.
ibid. Μελιττούται) Ἐκ μέλιτος
πλακοῦντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐγχέλις λίγαι
Βοιωτικῆς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
μνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
οἷν δὲ ἵπποκαῆ τὸν κλιβαρίτην ἄρα.
V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἥδη) Τὸν
παρηβηκότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῆ) Κλιβαρίτην ἄρα. V.
in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
γνώμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae,
& thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
tilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frustra Pon-
tica de sporta, & Copaicæ [anguillae], & gallina domestica, &
gallus, qui iam canere desuit, & piscis convictor. Ovem autem
etiam habuimus totam in furno affatam, atque edentuli bovis pe-
dem anteriorem. Verum panes erant filiginei non mali, & alii de
novilunio, qui fero ad festum venerant, & olera, tum quae sub
terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non se-
nex, sed de utre, non illud quidem adhuc mustum, sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψιμέτωπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν κέρκον, καὶ βομβυλῖος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῇ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὥπτα, εὐρυχαρῇ τε, καὶ ἄλλα εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῆθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν πάντα μέντοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπον τοὺς σίδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψιμέτωπος) Ὁ διὰ μέγεθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύπτων. μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ Μέντορος τίνος ὕαλοφου τούτου καταχρησασμένου τῷ εἶδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν πρὸς τῷ πυθμὶν μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ εὐλαβῇ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλῖος δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνας δὲ τύποι ἐξηργασμένα. γηγενῇ δὲ τὰ ὀστράχεια λέγει. εὐρυχαρῇ τὰ βαθία καὶ πλατεῖα. εὖστομα δὲ τὰ λεπτιχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. διὸ καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθία δέ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλῦτην νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὃ μίσσης πᾶς μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὃ συνήγορος ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσότεκτονα δὲ, τὰ χρυσοχόον φησί. κείρον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἴδον εἶναι, παρόσον καὶ τὰ ἀνθηλίρια φάμεν. ἐλλόβια τὰ ἐνότια, παρὰ τὸ τῷ λοβοῖς τῶν ὠτων ἐνημῶσθαι. πύδας τὰ φίλλα. ἄδικον. ἡμέραν καὶ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχγλωττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὅπτις τὸν εὐπρόσιντον, παρὰ τὸ εὐκώλως ἀνεῖ τῶν ἀπασχολούτων ὀράσθαι. ἀχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. εὐντρίον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀρήτοποιος ἐκουσίως διασύραν εἶπε τοὺς τελεστάς, διὰ τὴν μωστηριωδίαν αὐτῶν. V.

2 Μεντορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἰσχυρασμένου. V.

3 Βομβυλῖος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελα) Τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χάνας δὲ τύποι ἐξηργασμένα. V.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστράχεια. V.

4 Εὐρυχειλῇ) Βαθία καὶ πλατεῖα. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθία. V.

tamen percossim. Pocula posita erant omnis generis in Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli], & cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commoda, e Phocaea quaedam, alia e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], & vestam membranae [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μέστον ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
φαλήν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυ-
στί, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἡμῖν· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχα-
ρίδι, καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
μήχασάμενος, ἐπιφάρμακα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίονδα ἔπαιζεν,
ἄλλος ἐρρίκναυτο σὺν γέλῳ τὴν ὁσφύν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλῶνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠκοάταξις Εὐδη-
μος. ἀγῶ ἡρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ἐψέ ἤκαίεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμαῖς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τιροπλῦτην νῦν καλοῦσι. V.

ibid. ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ μιλιᾷσιν. V.

3 Ἐπέτρεπεν) Ἀντὶ τοῦ ἐπίπιν-
ου. V.

ibid. Ἀμυστί) Ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
πανον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμενον. V.

5 Κύκλός τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγορος,
ἀπὸ τοῦ τὰς ἀκμῶν διφῶν τὸ ζῆτειν.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
sida: & iam bene potū examus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistram
[psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum
parabat: alius ludebat crepitu, alius crispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λείρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πένδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τούτου
 ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλῶ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσης, οὔτε
 ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 10 πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέ-
 ῥησα ἐμαυτόν. Εἴτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν

1 Λεῖρόν τινα ἐκρότουν) *Ἦτοι
 γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐσθημάτων
 ποικίλων καὶ ἀνθινῶν, καθότι λεῖρια
 τὰ ἀνθη φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ἠδύοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν.
 Διδὼ καὶ λειριόσσαν ὅπα *Ὁμοῦ
 φησὶν. ἢ ὥσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδο-
 λασχίαν διὰ πέρα τοῦ δόοντος περιτ-
 τόν. εἰρήκε καὶ γυν οὕτως λῆρον τὴν
 τοῦ θηλώος κόσμον, ὡς περιττόν τῆς
 χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

ibid. Ἐλλόβια) Ἐνάτια. V.

2 Πένδας) Ψέλλια. V.

4 Ἄδικος ἡ ἡμέρα) Τὰς δίκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχε-
 γλωττίας οὐσης) Δικαιοκούς λόγους
 μὴ ἔχουσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν
 γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐήστρια) Λευκὰ καὶ λεπτὰ.
 V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistium
 esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praetorem,
 sumtis vestibus inufiatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantam, & reliquos infanda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptim in ius traherent, crimen
 obücientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene sciret, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ἱεράνυμας ἤδη γεγεννημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν' ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα. Ἔστιν, ἦ δ' ὅς, ἐν τοῖς σκειραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύβων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἱεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λὰξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦ δ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίτοι ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιβείς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμηγέπη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τινὰ τρόπον· ὅσον δὴ τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γυναιότητα ἀθετοῦντας. καρπώδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γυλοῦ ἐνεκα πέπλαστοι. οἶον τὸ ὑπέβδαλλον καὶ ποδάλειον, ἃ δῆλα πάνιν. ἀχροκνεφίς δὲ τὸ ὀρθρινὸν φῶς, ἔτι σκοτίας οὖσης. Δισαχθρία δὲ, ἢ ὡς ἂν τις εἰποι Δισαχλασύνη. παίζοντος δὲ κατὰ ἑαυτοῦ τὸ ἀπνηγχόνησα. ὀκλὰξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφοίς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷον διὰ βρέχων, ἢ βοῇ

καλῶν καὶ συστρίφων, ὃ διὰ τοῦ διακωιδανίζειν παραδηλοῖ. συνεχὲς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πεπιεσμένης, συνεβλημμένης. ἀναφλάντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχυρῶς τὸ αἰδοῖν· τῆς πίσθης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσέχειν τινί. σκοπάδειον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπα ἔργον, τῶν περιανύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. λὰξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχημένων μεγάλαις συμφεραῖς θάρραλέως δὲ ταύτας ἐχδύντων λέγεται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' ἂν γίνοιτο' ἂν ἀσφαλὲς πόλις, ἐν ἣ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σόφρονα λάγδην πατεῖται, κατῆλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κλυτοὺς πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui sacro iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipse sibi portant, qui farinam ipse sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, deditte poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illum esse fecit. Quare

- καὶ ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ δέου, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δέ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκρεκνεφές μετεστεύλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 βλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρωος ἑξαβλος
 ὦν. εἴσθα τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἑξοικιεῖν γὰρ ἔμελ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμερίον τι κακὸν ἐμπεσὼν, διέκοψε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς,
 μάλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεὶς, ἀπηγγενεῖσθαι αὐτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγγώνισά τε
 αὐτόν, καὶ παρέλυσά τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλᾷξ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσω τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μή πη ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὄνῃσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit, summo crepusculo arcessivit Damafias, athleta olim & multorum victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem [cuius statua est in foro]: & partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim assidens, fodiens hominem, tiuillans, explorans undique, ne qua adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχέαν, τὸν
μύρωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ
βλιμάζοντα, ἣν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθῆται μὴ
ἔῶν. ἐκεῖνος γὰρ καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γὰρ τὴν θεόν, ἣ
δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς
ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόν-
τες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτες
ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἰκέτευον ἐλεῆ-
σαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν
Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι
τὸν νεανίσκον. ἀνέβησαν οὖν αὐτῇ τάτε ἄλλα, καὶ βέλη,
καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γὰρ, καὶ ἐκηβόλος,
καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἣδ' ὅς ὁ Με- 13
γαλῶνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγνυνον ταυτονὲ παρηβηκόςτος.
ἦκα ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρωνα καὶ σχινοτρώ-
κταν) Τοὺς μικροὺς καὶ αἰσχροὺς
οὕτως ἐκωμῶδουν. οὗτοι γὰρ σχίνον
καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ-
χίματος ἐνασχλημοῖν. V.

8 Πολιὰς) Πέπαιται τὸ πολιὰς·
οὐθίᾳ γὰρ ἐστὶν. οἷον ἡ πολιὰς, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκόςτος) Προσπαχου-
στέιν εἶναι. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ
ἐπιμήκην πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα-
μαιπετεῖς ἐλαίαι, ἃς καλοῦμεν δρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lenisicum roden-
tem adolescentem, illum masturbantem & lascive contredantem, se
quem bene vasatum, & improbe mutoniatum senserit, illum ad-
mittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit Eudemus,
adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus,
huic igitur supplicantes, Damafius & uxor illius, senex iam, &
cana caput accurate, obsecrabant, ut sui miseretur: at illa sta-
tim innuit, & saluus erat; & nunc Theodorum [Deodatum],
aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescen-
tulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod
his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans
est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim la-
genam hancce effocti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτάς ὑπὸ σφραγίσιν θρηνηδισταῖς, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς, καὶ πῆλιναι ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνομεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλεόν μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν καλῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
 14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ ἄττι' εἰώθαμεν· εὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοينوφλύμεν. ἐπαινῶ τούτο, ἦν δ' ἐγώ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγάνη γίγνεται. ἐγώ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γὰρ ἐστίν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι· καὶ μὲν χειμνοθήης

ἡτίεις. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορρυῶσι τοῦ δένδρου, οὐ σκευάζονται οὕτως. νευστάς δὲ τοὺς κολυμβήτας λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξασμῖνα στίλφινος ἔντεκα. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκυκορδυλημένων, διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν,

οἷοι αἱ κρωβύλων ἀναδευόμενοι. δ' ἡ τὴν συνήθειαν χορδὸν λέγει. παιδοβοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον δὲ τὴν πολλοῖς πύλοις περιθεμένην. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνηθείσομεν, ἀττι' τοῦ φλυαρήσεσθαι. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera praeclare erosas) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea ista pocula, acutistacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentiam ex intestinis cinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae solemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc, inquam: etenim stos ipse & medulla sumus Atticissationis. Benedicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari cotricula fit loquela. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, lubentius meraciora pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:

ἔμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμει; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῶν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλῶττά τε ἦδη λογαῖ, καὶ δὴ ἀνηγόμενην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ἡμῶν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλῶττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκῶδα
τριάρμενον ἐν σὺρτίῳ πλέουσιν, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφοιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφείς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόδιον, Φθόνῳ
τῆς εὐνημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νεῖ καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογῆ) Ἀπὸ τοῦ λέγειν ἐπιθυ-
μί. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφροῦ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν
ἔτι διελισσάμενουσαν· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδε-
ρῆβλια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῇ κακοδαίμονι τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὰ
ἀπὸ τῆς λαθροΐσης εἰκότος τῆς τριαρ-
μίνου νεώς, τὰ ἀπόγειος πίονες. Δι-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς λαροῦ-
ται αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem manusapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid hæc, inquam, Eudeme? indistionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguaris. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone ufurus essem, & nive vos de lingua mea
conspuirturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis sca-
phæ, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
inacibus ancipitiibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενοι
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

- 16 ΛΤΚ. Ἄλις, ὦ Λεξιφάνες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξέληλυθας,
εὐῖσθι, κορυβαντιάσει μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκεδάσας μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελᾶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἑμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὀπίσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσούτον
ἔσμον ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πί- ρουμένη. V.

παικται ἀποσκαιπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο- 9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ἰσως
ματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῦ τὸ κατου- V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibar. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὰς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθεῖν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς
τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μη-
δὲν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τίνας,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὅς τάληθες εἶπῶν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, σαιτῶ δὲ εὖσαρκον εἶναι δο-
κούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἅ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ' 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσίον-

13 Σάπολιν) Εἶθε καὶ τῶν τουτονὶ
Σάπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
τεῖς καὶ κορυζῶντας, (μικρὸν γὰρ
τούτῃ γε) ἄλλ' ἀποπλήκτους καὶ
λημφόδεις ὄλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχειρίσιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἴσαστο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ δυσ-
μεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπιβάλλετο ἂν. πρὸς
γὰρ ἂν τοσοῦτου εὐπόρῃσεν ἐλλειβό-

ρου, τίνας Οἰταιῶν ὄρων, τίνας
Ἀντικύρας ὁρῶν, ἐπιδιὰ φιλοσο-
φίαν τὴν κορυζίαν; καὶ τὸ δὴ χα-
λεπότερον, Τίνας καὶ πῖπτεται ἂν
παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιοδεύουσι
τούς; οὕτως ἀπάντων καταχόρας κα-
κοδαμονούτων, ὥς μὴ ἂν τινα τοῦ-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνο-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ ὅπως ἐνάμιλλον
οἰεσθαι φανῆναι, ἀλλ' οὐδ' ἐγγύς
τούτῃ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihī neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolū habere, neque in virum liberū unquam, & fi-
ducia utentem incidiffe, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, & ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetu-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

τα, Φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἵασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν ὥσπερ σὲ ἡμιμανεὲς καὶ κορυζῶντας, ἀπῆλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον χαῖρε, Σώπολι, καὶ τούτονι Λεξιφάνῃ παραλαβὼν ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῖν ὄντα, λήρω δὲ νῦν, καὶ ξένη περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγῃ τῷ τρόπῳ.

19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τούτονι Λυκῖνον, ὃς περὶ Φανῶς μακκοῦ, καὶ ἀνδρας πεφρενωμένους ὀλισθαγνῶμειν οἶσται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιοι,

ἔτως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμεῖς τοι πάτερων μέγ' ἀμείνους εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖριστοι δὲ Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μαρταίω. Ἀρκῶ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μυρία διαβαλλομένη. ἢν φασιν ἐν-σπριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρα διαλέγεσθαι. ἦν δὲ τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λαλῆσαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόρου λέγει, διὰ τὴν πενταετή σιωπὴν. ἐπί-τηδες δὲ τὴν Ἀθηναίων ἀντὶ τοῦ αἰδε-

σιμωτάτην, ἀναίσχυτον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θρησιμάχον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οὐδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπείγομαι, καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθειαι τὴν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἔτοι προ-φαιτύοντος, κείται. ῥηπαστήσιν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥοῖς καταυλῆσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ῥηναυλῶντες, ἔτοι διὰ τῶν ῥινῶν φοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῶ-τινών καὶ χλαῖν. ἀκάθαρτοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχυσει τῶν καταμινῶν πά-σχουσιν. V.

commendemus, age, & sermone de morbo instituto cura-
tionem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui
iam multos tui similes furori proximos, & pituita laboran-
tes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assum-
rum hunc Lexiphanem, fodalem, ut nosti, meum, verum
in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versan-
tem, & ne iam plane perierit periclitantem, serua, quacun-
que demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui mani-
feste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbi-
tratur, &, ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ
τὴν ἀναίσχυτον Ἀθηναίαν, καὶ τὸν μέγαν Δημομάχον
Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ Φνὲι Φροστιοῦμεν
αὐτοῦ. ὅττι οὐ μὲν ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ ἔστι-
κα δὲ καὶ ῥιναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων.
καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταίριον Κλεινίαν, ὅτι πυν-
θάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα,
καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαί-
νει αὐτήν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήροτός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης;

20

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα
Φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας κατα-
λιπὼν, πρὸ χιλιῶν ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν
γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπου-
δὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι.
καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακόπτοι.

& linguotium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pu-
dore afficiet*] Minervam, & magnum monstripugnacem Her-
eulem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare
abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi
etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones
audiam: & iam quidem ab eo ad sodalicium meum Cliniam,
quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*]
illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Ita-
que non amplius inscendit illam, sed invia & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? &
nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille an-
nos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam per-
vertens, & absurda illa componens, studiumque in illis col-
locans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se
instituat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γὰρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆειν, ὡς πίων ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξιφάνες, ὡς ὑγίης ἡμῖν καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥάων ἔση.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τούτου τοῦ φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτώμα γένοίτο μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΔΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοῖς, καὶ λόγοις.

ΛΕΞ. Ἴδου πείβομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. ἐγγαστρίθυβόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' τὸ μῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελέλυθε τὸ, καῖτα· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte attribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo poto vomerem. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid aucturi mecum sitis, Sopolis, tuque Lycine, potantes me hoc medicamento poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, dein de post illud exiit καῖτα. Tum post illa, ἦ δ' ὤε, & ἀμυγέ-

τὸ, ἡδ' ὅς, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ συνεχές τὸ ἄττα. βιάσαι δ' ἑμῶς, καὶ κάθες εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἄν ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν φόφον ἐργάσεται συνεκπέσούσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθάρους οὗτος, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ Λυκίνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδὴ περ ἡμῖν 22 προωδοποιῆται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξιφάνες, ἡ συμβουλὴ. εἶπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐκαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν τούτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσματος διαταυρῆσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἀβρύνεσθαι. οἷος δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακίμωτον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξωγκᾶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποπνεύσαι ἥδη τὸν ὄγκον ἐπείγεισθαι, πολλῶ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβόμενον εἶκος καὶ τὸν φόφον οὐ μίτριον ἔσεσθαι. V.

πῃ, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἄττα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἱκταρ ενομουίστι, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, pleniusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet, cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopolι, quandoquidem via nobis a te munira est. Ac tunc de cetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀποτρέπον, ἀρξά-
 μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λους αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγωδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἑοικώς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
 23 νός τε καὶ εὐρύπτως ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ἀλγύον
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θάρρῳ ἀμυλήσεις τοῖς πλήθεσι,
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἑλληνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto autem initio a poetarum optimis, cum magistrorum opera, eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestivè transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
 incitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriore partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀριθμῆσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέ-
 μνησέ μοι, μὴ μιμῆσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
 μένων σοφιστῶν τὰ Φαυλότατα, μηδὲ περισθῆεν ἐκεῖ-
 να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
 λῶν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδὲ σε φελ-
 γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
 ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερεὰ σοι τροφή συνήθης ἔστω, μά-
 λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὣν πάμπολου λίαν
 νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
 καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρηνθύεσθαι, καὶ λαρυγγί-
 ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
 ὄψασθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢ τὰ πάντων συκοφαν-
 τῆς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
 ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
 παρεσκευασμένος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
 Πλάτωνος παραινέσεως δοκεῖ παρει-
 λῆσθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν
 τῇ περὶ Γαμηλίαν παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῇ Ξενοκράτει, βαρυ-
 τίρω τὸ ἄθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῶ
 κἀγαθῶ, παρεκλήετο θύειν ταῖς
 Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento,
 ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
 neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
 conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque de-
 mulceant te verborum inodori & caduci flores; sed ex le-
 ge athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime ve-
 ro Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime iam
 relictus es. Tumor vero & iactantia, & mala consuetudo,
 & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & in-
 sectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si
 omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non par-
 vum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam
 verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἔκφυλον εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἷον πρῶην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδῶς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εὐκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστώτατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μάλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύει τοῖς λόγοις, ἀ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἶε κατὰ γῆς δύναι ἠυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὧν λέγεσθαι· δουλάρια δὲ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολουθῶν ἀπικάλει· ἀ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiam si ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroscue, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
ρα, οἷον τὸ ἵπτατο, καὶ τὸ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθε-
σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γράφον-
τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλλ-
ειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν Φωνὴν
κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
θης, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
λάβης αὐθις εἰς τὴν λιχτείαν κατολισθῶν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appellares : quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse
vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶμε-
νος, & καθεσθεῖς, quae neque aliunde delata domicilium in
Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
rem te factum intelliges.

Ε Τ Ν Ο Υ Χ Ο Σ.

ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖ-
ξαι; αἰεὶ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὦν τυγχάνεις· τουτὶ δὲ πλεον
τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μὴδὲ κατέχειν δυ-
νατὸς εἶ τὸν γέλῳτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἷα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, Φιλασόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις,
τὸ, Φιλοσοφούντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δεόν, εἰ
καὶ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἳ γε

Ε Υ Ν Υ Χ Η Ο Σ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contententibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ξυμπεπόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατασκέδα-
σαι ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιδαινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦππου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέρον-
το, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΤΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι
γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων δίκη δὲ ὅμως
συνιστῇκει, καὶ δικασταὶ ὑψηλοδοροῦντες ἦσαν οἱ ἄρι-
στοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει,
καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος,
ὥς ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λόγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δί-
κης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν
ποσῦτον γέλωτα.

ΛΤΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἄγαν
ἑβριστικῶς ἀλλήλοισι χραμένων εἰ-
ρταὶ τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυ-
σίαις ἐφ' ἀμαξίων ἀναβαίνοντες, τοῦ
ἅμα τι περιέσπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν
ἀκουόμενοι εἶναι, ἴσχυοντο ἀλλή-
λους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξης. οὗτοι οὖν ἵν' ἐνδείξεται πλέον
τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρεκολουθῆ-
σαν τοῦ εἰσθύτος, ὅλας εἰπὴν ἀμά-
ξας. V.

2 Ὑπερδιδαινόμενοι) Ὑπερφη-
λοτεικούντες. V.

3 Διεφέροντο) Διεμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congefserunt invicem, cla-
mantes, & ultra, quam possent, contendentes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa,
cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim
ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium
constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, &
aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos
merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere,
necum ut eo impudentiae progrediatur.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse
sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosti, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων, καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήϊον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα φασὶν αὐτῶν ἑναγχος ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων κατὰφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσας, καὶ ἱερῶν πατρῶων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γέ ἐστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς X τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

more salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platoniciis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alienius locum surrogari, probatum suffragiis optimum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poëtam, *neque vilissima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα, καὶ κατὰ τὰ πατρία ἐγίγντο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δέ, ἤδη ἀκούε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, εἶσθαι ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγῳάς ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγωνίστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἴχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἐκείνου γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγῳάν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταῦτα δὲ καὶ ὁ Βαγῳάς, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ — ἐγίγντο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσπάσκει, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐτηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθειται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνηκοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

- 6 ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μὴδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳῖα μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ' ὅπως ταύτων ἀποκεκλείσθαι ἡξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιβραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἑώθεν ἐξίων ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι

10 Μεταποιεῖσθαι) Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Ramph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coeribus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re fermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατώδες, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πίαις φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινὸν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκίνε, καὶ
ἤδη γελάει καὶ αὐτὸς, ὦ ἐταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδούς, καὶ δειλίας (οἱ- 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυ-
θρία, καὶ ἰδίῳ Φανερὸς ἦν· τέλος δὲ λεπτὸν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλία, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναῖξ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσους αὐτῶ· καὶ τις Ἀ-
καδημαῖκος εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκμήσας ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καί κεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, fodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam fonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuvarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Grae-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

τὸν, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καὶ τινὰς καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπὸ τε Σταϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
 8 τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχου ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πῶγωνα βαδὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαῖς, αἷς χρή παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ δὲ τοῦ ευνούχου, καὶ τῶν βακχίων χειρόν εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ καὶ πεπειρασθῆναι ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθύς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μισθοφορίαις.
 G.

14 Βάκκλος) Βάκκλος μέγας, ἀνόντος, γυναικώδης. V.

fuisset, & eadem tractasset, arcebat, nihil commotus ipsius apud vulgus gloria: & quaedam ipse memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput causae iam in eo vertebatur, probandusne esset eunuchus, philosophiam profiteri, & adolescentium praefecturam sibi demandari postulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis inesse philosopho debere, praefertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & discere volentes auctoritatemque praefert, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exsectorum etiam statu deteriorem. Hos enim tamen aliquando expertos esse virilitatem: hunc autem ab initio statim abscissum, & ambiguum quoddam animal esse, cornicum instar, quae ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μὴτε περιστέραῖς, μήτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σωματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὥς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνούχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκείνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἄν, ὥς διαφθεύρων τὰ μεираκία. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ὤτετο,
 προσέτριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιοτέ-
 ρον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *σφελαι*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiciere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumperet adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba proluxa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferri omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐτοσί ὁ τὰς γνάθους λείος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἔαλω ποτέ, ὡς ὁ Ἀξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγὼν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς φανεραῆς ὀψείας. νῦν δὲ καὶ πάλιν ὡς
 11 δῆσάί μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρωτί ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων) Κακίμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδίῳται φύσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absokutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praefens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ
 εἰκεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ
 δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἐγνώσαν ὑπὲρ αὐτῶν
 οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμῶς ἦσαν πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἤξιον 12
 ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκο-
 πεῖν, εἰ δύναϊτα φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων οἱ
 δὲ ἐτι γελοιότερον μεταστελαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκῆ-
 ματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνέειναι, καὶ ὀπυῖειν,
 καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ πιστό-
 τατον ἐφροσῶντα ὄραν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάν-
 τας ὁ γέλως κατέϊχε, καὶ οὐδείς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα
 ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἐγνώσαν ἀναπόμπιμον
 εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13
 πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασι, γυμνάζεται,
 καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων) Βάλλ' εἰς κόρακας, μιστὸν, εἰ τοῦτο φιλοσο-
 φεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem
 vobis oblectationem videantur prae buisse. Sed quid tandem
 factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii po-
 stulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, pos-
 setne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii,
 magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis,
 iubere illum congregari, & inire, & iudicium aliquem, aeta-
 te maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philo-
 sophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes,
 & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt
 reicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter qui-
 dem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se &
 comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὥς Φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσῃν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὥς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δὲ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖόν ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

mouet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caudicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriore. Illud enim, fodalis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec demonstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum iuuenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ἈΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή οὐκ 1
 αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
 τείης, καὶ ἀληθείης, ἡ δὲ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον
 ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
 δασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
 διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ εἶοντες, τὰ μὲν
 ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται·
 μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
 Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκητο, 2
 ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλῶν, Θεοφιλέων. οἱ δὲ
 νῦν, ἀμαθὴ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κεί-
 νοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρ-
 λογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνη) Δόγμα. V.
 13 Ἐπικυρίῳσι) Ἐπιτύχῳσι. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
 astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
 ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
 cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
 modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehen-
 do, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis
 omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
 rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
 qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
 tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
 scitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum con-
 traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορέουσι,
καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγίεια
οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνε-
μώλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκέει, Ὀρονέοντες. οὔτε γὰρ
τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύει, οὐδὲ αὐλη-
τέω ἀμουσίῃ, μουσικῆς ἀσοφίῃ. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθῆες
3 τῶν τεχνέων, ἐκάστη δ' ἐν ἑαυτῇ σοφῇ. Πρῶτον μὲν ὦν
Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰ-
τίῃ δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ
τάλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς
οικήσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδὴ καὶ γαληναίῃ
περικέεται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτους τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ'
ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὦν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ
ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γι-
γνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμώλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφύει) Ἀδικίη. V.

7 Πρῶτον) Πρὸς τὰ πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις σχεῖον ὁκοῦντα ταῦτα. Χαλ-

δαιὺς γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονο-
μίας ἄρξαι. M.

11 Εὐμοιρίῃ) Εὐκληρίᾳ. V.

sa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astro-
logiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur,
sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi
videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius
artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius
est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque
autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc
rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sa-
pientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ce-
teris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Sem-
per enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque
anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate ha-
bitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper ap-
parere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἐν-
 θεν δὲ ζητούντες, εὗρον τούτων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὖ- 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινεῖνται) φύσιν τε αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια.
 Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεχάμενοι ἡμιο-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγεῖραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἑτέων ἀριθμὸν, καὶ μη-
 νέων καὶ ὥρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἡ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφῇ ἐγένετο· ἑτέος δὲ
 ἡ ἥλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 Ἐσημήναντο.) Ἐσημιοῦντο. V.

verti: vifa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsarum natura-
 rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶ μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἥερος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἔοντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνῶν. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὀκόσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὀκόσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὥς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. ναὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἱρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται,

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησθήσαντο.

7 Ἀπὸ τίω) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes refecerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum maciunt, quicumque
 noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τουτέου σο-
φίην εἴρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
πον ποιεόνται. Ἐγνώσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
λώνιοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων· ἐμοὶ δὲ
δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τουτέους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
λυνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
στρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τὰδε ἀπηγγέσατο,
οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
ἀλλ' ἐς γοητεῖν, καὶ ἱερολογίην, οἷα διανοίῃ ἐκείνου. πη-
ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱερὰ ἤειδεν·
ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἶδυσσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque fa-
pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τάδε τιμέοντες, μοῖρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 Φέως. ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς, ἡ λίβοισιν, ἡ χοροῖν μεμι-
 μνημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἵκελος ἀεῖδοντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δὲ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστων
 εὐτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, καὶ ἡ ἐκείνου
 αἰοιδή, κοίῃ δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἡ ὀκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης,
 II σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστων τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύ-
 νης πέρι πολλὸν αἰρέται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θή-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat sibi*, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus, vel colore affimilatum, in medio fedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 sexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memen-
 to, qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosset, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Τειρεσίην, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Τειρεσίην inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint femi-

λεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἔόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ
 μιν διΦυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως 12
 δὲ καὶ Θυέστω περὶ τῇ πατρώῃ βασιλῇ Φιλονεικεόν-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ξυγόν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημενόμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τῶ δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡλίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτέου λόγον ἐποίη-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡλίου τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινεῖνται, ἀλλ' ἐς ἀντίξουν ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσιες δοκέουσιν τοῦ κόσμου δύσιες εἶναι, τοῦ
 ἡλίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτέου ἐγέ-
 σ' Ἀναφανδὸν) Φανερῶς. V.

nina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & communē Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui altero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & orbitibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιαύδε φρονέω.
πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθεται, δο-
κέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μεθέποντα, ὑψηλά τε φρο-
νέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέω δι' αἰθέρος
ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
15 τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς
ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
σων πρηγμάτων· τὸν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσιν, καὶ
κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-

3 Μεθέποντα) Διόκοντα. G. 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρινοβλαβείῃ. V.
11 Ἐπιεικῇ) Μέτρια. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vestum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ ΠασιΦάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε περί, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖσι Φαινομένου;
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπῆκετο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγεύραντες,
 δρόμου τε αὐτέων περί κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 δυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διετάζατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέβανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἠιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἱπ-
 πασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα;
 10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro fi-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non fane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆστῃρι Φαέθοντα μεγάλῳ πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἕς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πείβεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεύσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίῳ, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμῆω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων Θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτεύουσιν,

4 Πρῆστῃρι) Κεραυνῷ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra sublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἐωυτοῖσι πάντα ἵκελα ἐκτελέουσι, καὶ
 χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης
 Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετ' κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆος ἀπίκετο. Οὕμενον οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδῃσεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῃσ' ἀνθρώποι νομίζουσιν ἄλλα φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἑξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωβρήτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἡέρος, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφυνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γέγται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλεις, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλαγὴν.

9 Νωβρήτε) Ὀκνηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrufit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

Lucian. Vol. V.

P

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῃν αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος
τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν
ἢ ἐκ τῆς δὲ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὦν Ἀφρο-
δίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίῃ τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπερ-
γάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπеси τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων
διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπὼν·

Ἄλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρῇ θοῶ, καὶ Ἀθῆνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἄπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιον ἐχρέοντο,
καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὥκι-
ζον, οὔτε τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε Φόνους ἐργάζοντο,
οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκού-
σαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω
ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρθένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ
ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος,
ὃν Ὀμηρὸς μέτρον ἱστέουσιν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφρο-
δισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν
Ὀμηρὸς μέτρον ἐπέτεινεν. V.

*ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in
Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa
quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta
sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum
efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus ope-
ra uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:*

Dulcia nempe tibi sumo connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationi-
bus, nec obiter illam trahebant: sed nec urbes conde-
bant, neque ducebant moenia, nec proelium committe-
bant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audi-
rent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrolo-
giae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης,
καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι
ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον
τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡρώων
Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱρώτατον 24
ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπειδὴ ἔκαμε
πλανεόμενος, ἐβελήσας ἀτρεκέες ἀκούσαι περὶ τῶν ἑω-
τοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἶδην ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδὴ νέ-
κρας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τει-
ρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ
Κίρκη ἐσήμνηε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα
ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρέοντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μη-
τρὸς τῆς ἑαυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότε-
ρον ἀφῆκεν οὐδεὶς, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην
γνώσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον
καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

mus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tri-
pode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet
Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut
mihi viderur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didy-
mis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Ita-
que Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum au-
dire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cer-
neret ut sanctos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Ti-
resiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum,
quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque
oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matre
ipsum, ac bibere de sanguine volentibus, non prius per-
misit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustas-
set, eumque ipse coegisset edere sibi oraculum; sustinuit-
que sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποίησατο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεια γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
 26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἀλλὰ μῦθοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
 27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀνθρώποισι τέλος εὔρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναι μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθεῖαν· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρώπων πημάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκεῖνοι ποιεόνται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ κρίνει
 28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην
 14 (Ὡρην) Φροντίδα. V. 15 Χρείη) Ὑποθέσει, προνοία. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus constituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim aequalem putabat esse potentiam augescentis lunae & decre-scentis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-des non recepere, neque in honore habuerunt Astrolo-giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-que fundamentum* divinationis. Neque enim fidam illam esse, neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἡψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνῃ ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρησι δοκέοντά
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται,
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θρόνους, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ
κάρφους δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ἐλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δὲ ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος
ἀστέρων δὲ οὐδεμίαν ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων
ἀλλὰ τοὺς χορομένους τὰδε ὠφελεῖ, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότες ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανεῖ, τὰ

4 Σφετέρην) Ὀδόν. V. 8 Κάρφους) Κάρφον, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellae quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι ἀγνοέουσι
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηϊδία καὶ
πρηέα ἡγεῖται. τάδε ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρέως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα- 1
 σιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίου Σώ-
 στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὥοντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδῆλται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαίτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπωδᾶ τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ἀδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecit, aut viis per-

- 2 τὰ ἄβατα, ἣ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἶη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναϊότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
- 3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιῶσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ἄρμυσεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνῇ τε καὶ γνώμῃν μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima. De Demonaete autem iam dicere fas fuerit duarum rerum causa, ut & ille in memoria verferetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant, ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem genere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienſi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς
 εἶπεν, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς
 καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθύς
 κεκινήμενος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἀπάν-
 των, ὅλον δὲ παραδούς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παρρησίᾳ
 διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ
 χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρώσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα
 παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν
 ἀληθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4
 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ
 τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν
 φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν
 παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀψάμενος, ἠπίστατο,
 καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διε-
 πεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου
 προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-

9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀπὸ τοῦ αὐτοσχευιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo ho-
 rum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad
 honesta impetu, & infito philosophiae amore a puero in-
 de statim commotus, humana bona omnia despexit, to-
 tumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit;
 recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita
 usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum,
 suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.
 Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est.
 Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria;
 exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non
 pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digi-
 to attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad
 patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne
 cuiuscunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταὐτὸ κα-
 ταμίξας, οὐ πάντι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἐώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σιναπέα ζηλοῦν ἐδόξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 δαίτιος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνεῖαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σιναπέα) Τὸν Διογένην. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone. Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi rese-
 cuit, sed multis in unum commixtis, non satis declaravit, qua illarum praeter ceteras gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδρότερους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδεπώποτε γοῦν ᾠφθη κεκραγώς, ἢ ὑπὲρ 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῷ δέοι,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγείτο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπαμβοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς αὐτὸν μὲν οὐδενὸς ἰδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὥς ἐπ' ὀλιγοχρονίῳ τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αφομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλῳτι
 παρεμυθεῖτο, οὐχ ὀρώντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιώντα, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

re multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus
 esset; sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuvab-
 at: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται.
- 9 Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάττειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς Φιλοσο-
- 10 Φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός. Μόνον αὐτὸν ἡνία Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὥς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἀνθρωπὸν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἑλαττον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς Θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἔλεγεν, ὥς αἰεὶ τὸ κομικὸν ἐκείνο, Τὴν Πειθὴ τοῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπιμαθήσθαι.

quamdam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam, ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque maiori parti, ut ministrarent patriae tributa mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iudicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebar, ut semper, quod est in Comœdia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν ἱ
 τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
 τῶν κρείττονων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
 κρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
 τοῖς πλήθεσιν ἐκτῆσατο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
 ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
 τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ καὶ κείνοι τότε, ὅτι
 οὔτε θύων ὠφθῇ πώποτε, οὔτε ἐμυῆθῃ μόνος ἀπάντων
 ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
 σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
 θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
 χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο.
 πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
 θάυμασθε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
 αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
 σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
 cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
 aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
 plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
 lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
 que consurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
 accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
 care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
 Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
 & pura veste indutus cum in concionem prodiiisset, par-
 tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
 to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
 sacram Minervae fecisset, Nolite, inquit, mirari, Athenienses,
 si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
 mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, Hanc sibi

- ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῷ καὶ ἱλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ με καταβύσατε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.
12. Βούλσμαι δὲ ἓνια παραδέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν, καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τίνος, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non venires in communionem initiorum, quod, si mala sint mysteria, taciturnus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus affert prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque matstate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinns, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime verficulos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον,
καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἡρώτα τὸν
Δημῶνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἀνθρῶπος,
ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ
σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ
Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκεις; ὄρχεις, ἔφη.
Ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἡρώτα τὸν Δημῶ- 13
νακτα, τίνα αἴρεσιν ἀσπάζεταιται μᾶλλον ἐν φιλοσοφία;
ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπὼν ἤδη
παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ'
ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ
ἀπὸ τοῦ πάγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦν-
τας, αὐτὸς πάγωννα οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ
αὐτοῦ ἑπαινὸν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πίραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἢ ἔλεγεν' εἶαν Ἀριστο-

fraſti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime de-
centes eſſent: acceſſit ad Demonaſtem, rogavitque, *Quis*
eſſet, [quid ſibi arrogaret] *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens deceptu non nimum faciles*. Inſtante vero
Sophiſta, atque interrogante, *Quo vero viatico inſtruſtus, De-*
monax, a puero ad philoſophiam acceſſiſti? Teſſiculis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demona-
ſtem, *Quam maxime ſeſſam in philoſophia ampleſteretur?* At
ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philoſophari?* & iam diſ-
cedens apud ſe ſuaviter ſane riſit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? *Ridiculum mihi*, inquit, *eſſe videbatur, te a bar-*
ba iudicari velle philoſophos, barbam cum ipſe non habeas. Si-
donio aliquando Athenis florente, ac de ſe laudem com-
memorante eiufmodi, ſe philoſophiam univerſam explo-
raſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles me*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστάς
οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων οὗτος, ἔφη, προσεπὶ τὸ
15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δὲ τινος τῶν ἐν
Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελοῦν-
τος αὐτὸν, καὶ πρτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι
16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δὲ τις ἀθλητὴς
καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀνθεινὴν
ἀμπεχώμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρύη· οἱ μὲν παρόντες
ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει
γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο-
γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ-

πίρσμα, καὶ τὸ αἰσχυρῶς τινα κατὰ
τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:*
furgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu,* inquit, nomi-
ne illum appellans, *vocat te Pythagoras.* Pythonis cuiusdam
Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
syllogismi solutionem dicere illum iubente, *Unum,* inquit,
puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!*
cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?* Cum vero athle-
ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olym-
pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
& sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαμῶς,
 ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν.
 Ἐπεὶ δὲ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17
 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεῖς, ἡξίου τὸν ἀπολέσαντα,
 ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα
 ἔλκην αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤ-
 κεν οὖν τις μεισακίσκος ὥραϊος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέ-
 γων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ,
 καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ
 ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18
 θήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὥραϊον, θηλυθρίαν δὲ καὶ
 διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐ-
 τοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ
 τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19
 λοσοφῶντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ'
 Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἡξίου. Ἐρωτήσαντος δὲ τίνος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρώνα ἀπίσκου· καὶ γὰρ δακτύ-
 λιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *virī,*
ad Proconsulem; sed ad Medicum. Invenerat aureum anulum
 incedens per viam, tabellaque in foro proposita postula-
 bat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque
 pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Ve-
 nit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum ve-
 ro fani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *tuum ipsius anu-*
lum serva: hunc quidem non perdidisti! De Romano Senatu
 aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum val-
 de, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius*
hic meus. Ex Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus*, & *ma-*
tris similis. Cynicum illum in urfi pelle philosophantem,
 non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vo-
 cari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*
Lucian. Vol. V. Q

- τῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαιμόνα, ἔφη, τὸν ἐλεύθερον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τούτῳ τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσα-
- 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περειγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περειγρίνε, οὐκ ἀνθρώ-
- 22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν, ἤρετο, Τοιοῦτους ἄρα
- 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπαῶδας ἔχειν ἰσχυράς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicem, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, apprehendes, illas neque spe neque metu dignas, cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carinina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰ-
 мі σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μάναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἦδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πεινθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθεύδοντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινὰς ἀνθρώπους ὀναμάσεις,

cunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuae sum*: & *si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & prauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis esset.* Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adflare tanquam conscensuro, & coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *affero tibi epistolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat?* *Accusat te*, inquit, *quod non iam ad ipsum abeas.* Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipse evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines*

- μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπόλῳ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχε τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σchein νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
κακείνων καταγελαῶν ἤξου, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάντῃ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν
ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημόναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξάμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντέῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δὲ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῶν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμείλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem iustus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondenti, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utique, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non possit hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρανοῦντος, ἅτι μόνος αὐτός
ἐστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
πρῶτος. Κεθήχου δὲ τοῦ, ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβύσων τῷ πατρὶ, πολ-
λὰ καταγέλαστος καὶ λέγοντος καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ
τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρ-
μα εἶναι. Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῳνάξ, οὐδὲ μέγα.
Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἥδη δὲ ἀπῆει μετάπεμ-
πτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα Φάμενον οὐ μίαν
ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

*alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriantē, solum se. & primum dialectico-
rum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non so-
lus: si vero solus, non primus. Cethego Consulati, cum per
Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicu-
la multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno,
qui ista videret, dicente, magnum cum purgamentum esse; Mo-
dius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollo-
nium aliquando philosophum cum videret multis, cum di-
scipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis
causa cum Imperatore esset: Accedit, inquit, Apollonius,
cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi
videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode
dicebat, verum, dicere Platonem, non unam nos animam habere.
Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-*

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἐστῖαν, καὶ τὰ τοι-
 34 αὐτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆ-
 σαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν
 ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τε-
 λετὴν αὐτοῖς καταστησάμενου Εὐμόλπου, βαρβάρου
 35 καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ
 διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν Φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνα-
 τραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς;
 κατὰ ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων κατα-
 36 δασθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθὺς καταφαγών. Ῥήτορι
 δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν,
 καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δέ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέ-
 γω· Εἰκότως τούτων, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροα-
 37 τῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μι-
 σθῷ μαντεύμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν
 ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπι-
 κεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅποσον ἂν αἰτῆς· εἰ δέ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia? Cum navigaturo per hiematem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de factis, parum nimis exigis, quantumcumque

δεδόκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματούντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἔδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλεύασμῳ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναὶ ἂν καπνοῦ γένοιτο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομωδῆ 40
 ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἶδε σε,
 ἔφη, Ἑλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πέποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετί-
 μηκεν) Οὐ γὰρ ὡς οὕτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολι-
 τεία, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄδη-
 λον, ποῖα τινὲ εἰσεγράφετο αὐτὸν
 φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγχεκροτημέ-
 νης οἷον Οὐεντίων, Φλαβίων Αὐρη-
 λίων, καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐπιτοιογραφῆθαι εἰς ἅν.

ἀλλ' εἰπερ ἄρα οὕτως ἔχρην εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφετο πολιτεία.
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιε-
 λαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥω-
 μαῖον βασιλεὺς ἐτίμησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεδουλότο, ὃ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορ-
 θούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκάπτων, ὥς
 μὴ καθαρῶς ἐλλενίζοντα, Ἑλληνα
 βυυλέμενον εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum De sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quod Romano, corporis bene cu-
 rati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Prae-
 clare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quæstiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum crema-
 vero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imper-
 ator Romana me civitate honoravit; Uitam, inquit, Graecum
 te potius, quam Romanum, fecisset! Cum prætextatum aliquem*

τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονούντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ὤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; Ἐρομένου δὲ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἁδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κεῖθέν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δὲ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθή-
 καῖς κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χειρὸν
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὗτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.
 45 Ἰδὼν δὲ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaue, *Hanc quidem*, in-
 quit, ante te ovis gestabat, & erat ovis. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta*,
 inquit, *inde tibi rescribam.* Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exiit ipse!

videns dixit: *Adco pulchrum est, o Admete, epigramma, ut ve-*
lim illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαίμονίον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δαναῆς δέ τινας πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνηκὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτης, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἐώρα κακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώγιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας χαλοῦσιν. Ἀστειὸν δὲ καὶ κείνο 50

1 Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελοῦ-
μιν, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
πτει. V.

11 Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστωις δε-
μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰσθαμιν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. V.

*monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiis mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas fui sectatores leones*

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσκειν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τέιτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινὰ πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. Ἄλλω δέ τινι
 στρατοπέδῳ ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιστευθέντι· ἐκ βασιλείας, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἄρι-
 στα ἄρξῃ; Ἀόρητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ,
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἢ
 καὶ αὐτὸς σοι νῦν ἐπιμίμῃται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττουῖσθαι τῷ ὄρω-

πακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὰ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾶν
 χρίσματι. V.

appellant. Lepidum fane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecas-
 tus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem*
illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
patri dignus est? Demonax, *Tum dropace illum velli iube,* in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: *Si non irascatur,*

λὰ δὲ ἀκούων. Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἷε οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὁψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κὴν χαλκῇ τετιμημέναι τὸν Κυναίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χῳλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χῳλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα 55
 συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδο-
 ποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀνθ' αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι
 μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεύσαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

ὁ Κυναίγειρον) Τοῦτο γὰρ Κυ- πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελέκει πρὸς
 ναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπίς. V.

& loquatur pauca, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuam manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 nienfibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illis ambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetico
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehensionem
 consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut alium pro se re-
 rum naturae relinquat, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemo-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλεῶν τὸν
 58 βαμὸν κατέλγητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἔλθοντι
 αὐτῷ, Ἡλείοι εἰκόνα χαλκῇ ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλείοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνους ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένης
 59 εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. Ἦκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσιν
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε πανηροῦς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δεόνται νόμων, αἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἤδε μάλιστα.

6 Ἐλίον τὸν βαμὸν.) Εἰ γὰρ ὁ
 ἑλίον βαμὸς οἰκτιρμονας κηρύττει
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχαισθε, φη-

αὐτοῦται ἀμὲν πρᾶγμα θεῖσθαι;
 V.

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius cate-
 gorias [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, *Hermine*, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituendo
 spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*,
 inquit, *o Athenienses*, de his in suffragium ite, quam *Misericor-*
diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses ae-
 neam statuem decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elien-*
ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque Socrati statuam, neque Diogeni posuerint. Audivi illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse*,
sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
 bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. Homeri versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὁ, τε πολλὰ ἐοργῶς.
 Ἐπῆνεi δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν Φιλοσόφων, 62
 εἶπε, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ Φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοί, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παριόντι ὑπεξάνιστάσθαι μὲν τοὺς ἀρχον-
 τας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπέργηρως ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ
 αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.

Thersitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur?*
 Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
 nor Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore profecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 εαυτῆς ἢ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δέ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνώκοντας, οὐδέν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δὲ συνῆκεν οὐκ ἔβ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίαις·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷός αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τίνος, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμή με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυτὶ βορὰν προ-
 τεβεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν αὐτο-

trahere, postulans unaquaque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorem, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditioe aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praekonum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere, talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶοις τισὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔβαιψαν αὐ- 67
 τὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιτολὴν ἐπένησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἑστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam*
utilis sit. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praefertim. Hi quidem subeuntes se-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινῷ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὧτα· καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσσθαι. πάνυ δὲ με ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἡ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφραεν· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7. Ἀσθενὴς γὰρ) Ἄγαθ, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἔχοντες τὸ χάριον, ἔτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷα τί ἐστιν ὑποστεγνὴν τὰ εἶδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς τοῦ ἐναντίου ἐπισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία ὥσπερ

τινα ἀνέσι προμνηῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας, ταύτη γε δὲ, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐκατέρων ὑπαλλαγῇ σάξισθαι καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἥδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ἐπισιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ. V.

A M O R E S.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomneſte ſodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua ſeria aures; mihi-que vehementer eiufmodi remiſſionem ſitienti, opportuna admodum fluxit hilarium ſermonum tuorum venuſtas. Infirmior enim eſt animus, quam qui perpetuam contentionem ferre poſſit: deſiderantque ambitioſi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me ſane hoc matutino petulantium ſermonum tuorum loquacitas, dulciſque ſuada oblectavit, ut parum abeſſet, quin Ariſtides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
 κηλούμενος. ἄχθομαι τε, ἢ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
 τὺς εὐρέθῃ σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σε
 πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττὰ με λέ-
 γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, ἢ Δία, Θῆλυς ἐΦεῖ-
 ταί σοι πόθος, ἡρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ
 ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
 τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν Θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
 φροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
 προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶπτον ἂν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
 ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσεις, ἢ
 τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
 λελεῖσθαι Φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
 ναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γέλασθήσεται.
 σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihī viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
 tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
 latus adeo scopus inventus es, quod narrare defuisti: ac
 per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
 putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
 missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
 alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
 ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
 lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
 admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
 nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
 omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
 involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
 dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
 rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κριβείς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι¹ διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 Φυῶς Ἰόρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βόηθον
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, αὐτῷ τις
 ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύσῃ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἰπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΥΚ. Πέπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 της ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναιξὶν ὠραίαις, καὶ μετὰ παίδων τὸ καλὸν

1 Βουκολοῦμαι) Κατατρίχομαι.

4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλαον. Γ.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Παι-
 σιφάν, ἐπεὶ Ἡλίου οὐσα ἐκ μνήδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἐγκοτος Ἀ-
 φροδίτῃ γενομένη, εἴτα δυσάδεις αὐ-
 τὰς ποιήσασα, ἀποχρίτους αὐτὰς
 ποιῆσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν ἠνάγκα-
 σεν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores desmant, incipiunt alteri, Lernaecapita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multiplicia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progeniesum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem hanc Deae iram.

Lyc. Desine fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna fortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνθούτων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαροῖων τάχα δεή-
σει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος·
ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ Θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωρ-
γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαιστραὶ μέλουσί σοι,
καὶ Φαιδρά μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθει-
μένη, διακρύδον δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πάθους δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
εῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν
πολὺν, ὥς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἀρχῆθεν
ἡράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
τρὶ λεπτὸν ἀφιδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθὺς
5 Ἄλας) Πλάνας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum
te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato
Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potitus.
Aequae voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum
recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφείται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῇ παράσχου.

- 4 **ΘΕΟΜΝ.** Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὥς Φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσαις ἐξ ἑωθινοῦ παραταθεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη
σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέ-
ποντα ὀρῶ, ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγὴς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβοῦς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρα
πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν,
ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praeista.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum fermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae sa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transfigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀγκισμὸν, ὃ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἥδη Φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὃ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
οὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ἐξ ὅτου θυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκοῶς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοι, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνους ὦν,
διττοὺς ἄρυσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἤδετο, τὴν θήλειαν Ἀ-
φροδίτην βάραθρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνεύων ἐρώτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. θυοῖν οὖν μαχομένοιν παθοῖν

1 Ἀγκισμὸν) Προσποιέσιν. V.
5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἐγγύς ὑπό-
γυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νέω-
στί γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγου. V.
8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μημορευομένην ἢ ἐνηχουμένην. V.
10 Ἀρυσαι) Λαμβάσεις, δέχη. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
fodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misset, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem se-
rium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armenta regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus,
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter ef-

ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὥς ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται σχεδὸν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν ἐπιτιμῆσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος, ἀπαρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαντικρὺ καθεδούμαί σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς, μελωδία περαίνειν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοομένῳ ταχυναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δειρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κόλπῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἔνῃν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δειρότων) Δειρότα, δειρή, πλοῖα μοῖρῃ ἐστίν, ἃ καὶ δειρότα κατεσκευάσαντο. Τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πύρας ἐκατέρωθεν πηδαλίοις ἴσχυντο· ὅπως αὐτοῖς τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλῖω-

σι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῶ πρὸς πλοῦ καὶ ἀπὸ πλοῦ αὐτῶν σφάλλωσι. V. In altero Vossiano haec tantum legas: Δειρότων) Δειρότος ἢ δύο εἰσελάς ἔχουσα.

fem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sum. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrisque dicentibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi confidebo,

Acacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς
 ἀποδῆμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῶ
 ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς
 ὄχλος, αἱ συνεχεῖς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γούν ἐπιβὰς ἐγγυὺς ἑμαυτὸν ἰδρύσατο τοῦ
 κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῶ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν
 ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μᾶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες κερχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας
 κατὰ τῶν κάλων τὰς ἀόνας ἐκχέαντες, ἡρέμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοί-
 ζῳ διῦπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ
 τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πῶραν. Ἀλλ' αἴ γε μὴν ἐν τῷ με-
 ταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συτηνέχθη,
 καιρὸς αὖ πάνυ μῆκύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφ' αὐτὸν

16 Ἐφ' αὐτὸν) Παραβαλλεῖαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adoraf-
 sem, & Iove hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppin conscendens prope gubernatorem asse-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer
 moverent, malum ex media navi, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ca findentem illum proram remugiente. Verum quae inter
 illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciae par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδονέας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφές εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος αἰψάμενοι Ρόδου, τὸ συνεχές τοῦ μεταξὺ πλοῦ
 8 δianaπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὅτως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῶν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτευσον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθύ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήνησαν, ὀλίγου δια-

6 Ἡλιάδος) Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἢ Ῥόδῳ ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολὺς ὁ λόγος. M.

14 Ἀνανεούμενος) Ἀνανεάσας, ἀνακαινίσας, ἀταμνησθεὶς, ἀναγιγνώσκας, εἰς ἐννοιαν ἐλθόν. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque confidero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προὔλαμβάνον. Ἦδη δὲ τῆς θέας ἄλλης 9 ἔχοντι, καὶ διανοουμένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήβεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναῖοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοϊκόν. προηγούμενως γὰρ πολιτικῶν λόγων προϊστάτο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, οὐ δὲ ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαιστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχῳ τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλά καὶ Προμηθεῖ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἐκάτερός

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικὰς, ὡς κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπῳ, κύμμος ὁ κεκομμένος τρι- οὐδ' ἑτέρας. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent : pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. Iam satiatus eram spectaculo, iam domum ire cogitabam, cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtrigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem : nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus : odio autem feminei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

μέ, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἴθ' ὅποια Φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερος ἤξιον με. καὶ γὰρ Φιλονεικοῦντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἅμῳ καλῶς ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγειρήτε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἡ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστίασέτε μέ
 10 κλήρῳ διακριθεῖς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καὶ κείνην μὲν τὴν ἡμέραν ἐιστιάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπισύσῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῆς. ἐώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἐναργῇ τῆς ἐκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλῆ γέ μὴν πο-

11 'Εστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne maiorem tollatis rixam: proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, vicissim mihi coenam praebebitis: uter autem prior, sorte decernetur.* Placent ista. Itaque illo die convivor ego, postridie Callicratidas, & post ipsum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifesta animi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat instructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum manerent; cum primum vero prima barba densarentur genae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῇ παρόντος, εἰ μὴ τι πονήμιον, ἢ γέ-
ρων ὑπερήλιξ ὀψοποιὸς ὀφθαίη, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
ικανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε
μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ ἱ ἱ
δόξαν ἡμῖν Κνίδω προσορμίσαι κατὰ Θέαν, καὶ τὸ Ἀ-
Φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφροδίτον· ἡρέμα τῇ γῇ
προσπνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς Θεοῦ λιπαρᾶ γαλήνῃ

3 Ἀκαρῇ) Ἀκαρῆς, βραχὺ, ὀξύ.
δ οὐχ οἷόν τε κτεῖραι. ἀκαρῶς,
ἐπίρρημα, ἐν βραχείᾳ ὕμῳ, ἐν ἀτό-
μῳ. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαί

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λί-
γομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πύ-
λαγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγινέσθαι. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videre-
tur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
assumsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
illo Praxiteleae artis opus revera venustum: paulatim ad
terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida serenitate

- πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλον αἱ συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκ-
τέρωθεν ἐξαΐψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀ-
γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
Ἀφροδίτης πόλει. στοᾶς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα,
ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
Θέαν Θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
φροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.
- 12 Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένου Ἀφροδίσιος
προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγο-
νον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
ἐν Ἀφροδίτῃ, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς
κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ αἴρα
συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consue-
to occupatis, ego amatorium illud par utrinque suspensum
ducens brachiis, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sosstrati porticus, & quae oblectare nos pote-
rant reliqua, primum obivissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo: Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venere eum, qui
Thespiis est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim conspecto Venerae velut aurae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris *sacro*
totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum *arbores* vi-
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cere-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαΰφιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύαινε, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγωνα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγᾶς Δάφνη. παντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλεως προσείρπυε κίττος· ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς κατήρτητο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἦττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νιάζων. αὐξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. Ὠρία) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἀγωνα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφεῖς, κατάσκιον, ἡκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφῆ διπλοῦν, τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφῆς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστι. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem fortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepserat. Densis vitibus crebrae pendebant uvae: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivium ibi

εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀβρόος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιά-
 13 ζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς Φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεῶ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἐτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτεράν τοῦ λίθου φύσιν ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἔμμανές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεστῶς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφιθύρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λεληθότος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis satis oblectati, intus in ipsum templum ingressi sumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 κάτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας
 οὖν ἐστὶ τῇ ἐτέρᾳ πύλῃ παρελθούσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς θεοῦ κατῴπτεισεν, ἀβρόως πολὺ τοῦ Χαρι-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπληθες ὥς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μὴτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὁστέοις προσεσταλμέναι, μῆτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πιότητα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
 ἐξ ἐκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδύς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subitus nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Atheniensis igitur, qui otio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
natum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπῖ-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλὶδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληθες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ᾧμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 20 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλὶδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρα-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit, molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
 absterfisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste
 maculam, cuius deformitatem reliquus saxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colligens,
 lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim
 haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia sunt, multumque
 his, quae summo gradu pulchra esse poterant, fortuna obstat.
 Nigrum ergo naturalem quendam naevum adpersum ratus, in hoc ipso
 admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae*

ἥττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίων ἡμῶν ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νην παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πράξις ἀνώνυμον αὐτὸν εἰσήγησε) πολλὰ-
 κίς ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιοστείας δόκη-
 σιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἐωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴ-
 καδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσχημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικά διεπεραίνοντο μέμψεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος.
 καὶ ὁ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἢ τὸν ναὸν
 σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ'

Ἀττικοῖς. V.

7 Ἀγιοστείας δόκησιν) Ἀγιοσύνη.
 καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibile dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuven-
 nem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitatus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

Βυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσω σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὅποια Φιλεῖ, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἷδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταῖεν, ὅλη Κνίδα καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφέη καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζόμενου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἶκοι φυλάττατο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθησαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντος, ἡρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκὸς) Dorcadis. G.

Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experiebatur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam Deam [Venerem] iecisset, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans. Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi & incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore corripiciens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero magis irritato morbo, paries insculpi omnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ἔπισθε τῆς θύρας παρεισερρύη, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἔνδον ὁ και-
 νὸς Ἀγχιόσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγούμεαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὥφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτὸν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακόρου διηγου- 17
 μένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρίκλης,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις
 ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἄρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahen-
 tibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim in-
 fandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum con-
 specta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est,
 indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert
 fermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus prae-
 cipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec nar-
 rante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Cha-
 ricles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid ve-
 ro si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una
 illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicra-
 tides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id ge-
 nus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γάρ, ὥς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίβῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχουσθε ζητήσεως, ὥς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δόξης ἐκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπίνειναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇ.

1 Θεσπιαῖς) Πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glyceria meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτείνασθε) Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quis istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἅττ' ἂν ἦν βουλομένοις, ἐξῆ' μεμνησθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὐθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξῆειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ σὺννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκείψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἦκομεν εἰς τὸ συνηρεφές καὶ παλίνσκιον, ὦρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχυῶσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρῦσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου

10 Συνηρεφὲς) Ἑστγασμῖνον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, cum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis decertaturi.

- *Cum autem delati essemus ad tecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore sedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, confedi, ipsam in ipsis superciliis. Heliaeam praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum sortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At*

- 19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἤσυχῃ, καὶ μικρὸν ἐπισχών, ἄρχεται τῇ δέ πη, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχυὶ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, αἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ Δῆλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὥς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξίῳ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν, ἡ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αἶρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωοιόγησεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δημιουργημα, καὶ βραχυς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστω καθείμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, sic fere exorfusest: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadelaе adsperseris, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ ταῖς θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θρασυὺν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκότερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τ' ἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίας, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιιν σεβασμίῳιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρώϊκά φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

effet, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionebus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas feminum coniunctiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebne genus praeter naturam affeet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionebus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἴθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν Φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρῶντες, οὐθ' αὖ δρῶσιν, οὐθ' αὖ πάσχουσιν, ἡδονῶντο· κατὰ πετρῶν δέ, Φασιν, ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-

21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιθῆρῳ τὴν Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄβλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἢ ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδὲ ἐτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνιγμα διπλῆς Φύσεως, οὐτ' εἰς ὃ γεγέννηται φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναν ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρό- 22 νοια θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἴδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὁμιλίαις ἠρκοῦμεθα, καὶ παντὸς ὀνειδῶς ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς Φύσεως νομοθεσίας φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον- 13 ἠρκοῦμεθα) ἠγαπούμεθα. V. 14 Ἀμίλι) Διὰ τοῦτο. V.

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆ-
 λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βου-
 σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλη-
 ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνάς μεταδιώκουσι
 κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ'
 εἰπεῖν, οὐθ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
 κατ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
 ἄρρενος ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας
 τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογού-
 μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ
 νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
 θισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
 τες, ἀμφοῖν ἡστοχήκατε, φεύγοντες ἂ διώκειν ἔδει, καὶ
 διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ κατ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
 23 λούν πάντων ἐλομένων, οὐδ' εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη) Ἐπιθύμουν. V.

servatur. Non furunt leones in *sui sexus* leones, sed tem-
 pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
 gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
 masculo implet femine. Quid vero? non suum cubilia per-
 sequuntur apri? & lupas lupi incendunt? Universum dica-
 mus, neque qui aërias regiones perstreperunt volucres, nec
 quaecunque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed
 neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
 nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
 Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
 mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
 leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco
 mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
 confectari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
 sectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
 sequendam eligant, neque unus paulo post *superstes* fuerit.

ταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ Θαυμαστὸς ἀναφέρεται λόγος, ὃν οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. Ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καυχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὦ πολὺα προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχαι, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὥς ἀγαθὸν ἐπαινέισθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſe Dīs placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὃδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρῳ, θεὸν ὥς εἰσορώωσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέων
24 ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασε
τάξιν, οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
τας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάντῳ γοῦν ἔρῳ ἔδει Φαίδροα
διὰ Λυσίαν, ᾧ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πόταν

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum fatur, medioque in coetu praestat honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At tibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae sorte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστῆς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομένων Ἀθηναίων, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἦν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελῆς Φρόνησις ὀλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάβεσιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνεοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσούτον εἰρή-
 στω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ὦ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικεῖαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνυτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τίπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομῶ. V.

nem fufae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transfuisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta funto. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-*
sophi] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe ef-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter,

ναι τὴν χρονιωτέραν ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἢ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνευμένης. ἑορτὴν γὰρ αὖ καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσῃσεν, ἐν γε τοῖς παρῶσιν ἡδίστα τὰ παρέλκοντα. γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, 26 ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῶη παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

Ι Ὀξεῖα) Τραχίᾳ. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκων, τὸ περιττὸν, καὶ παρατείνον. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, definit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maiora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguum adeo sectetur Venerem. Dura etenim

Ἑκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξίν ὥσπερ εἰ ῥυτῶντες. ἅδ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρήμυ. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 mos, οἱ δὲ παρ' ὤτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλοτέροις σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μὴδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρον, Φασίν, ἢ Σιδω-
 νίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται· σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratenibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέντες, ἡδία τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθῃ τράπεζα κοινή καὶ Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραβέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὐτοὺς τῶν πολυτελεῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαβέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδία τι χρηστὸν ἀποίοσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibus implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt, hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαθεῖς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύνας, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνης χαλασάσης, πλέον, ὥς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισουν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναικὶ μὲν, ᾧ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέ- 28 σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτεχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ᾧ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄν-

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita insanierit. Verum amator quidem, prout de his existimat, eximia voluptate percepta abit: at passio contumeliam ab initio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem paulum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere quidem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oblectari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam, puerorum amatoribus, placere potest mulier; a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias exogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: fe-

ὄρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγώσασθαι τέχασμα,
 ἀσπόρων τεράστιον αἰνίγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς ἀνὴρ· τὸ δὲ εἰς ἑκοὴν σπανίως ἦκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἐστὶ
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσω
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 νως μεταξὺ παβαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐώκει δέ
 μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τὸ ὀφθαλμῶ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστῆς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξίν ὡς ἄνδρες συνῶσαι, οἷον ἦν Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.

6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμικοποιὸς ἐξεπόμευσεν, ὡς ἔταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παβαινόμενος) Ἀγανακτῶν. V. Παβαινεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀταλαμνέειν. G.

cum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilius aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscoenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriam irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniectis in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callicraide*,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαβήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκί δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχὼν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναῖξιν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὑπόσαι προὔχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque contionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλεως, Ἀφροδίτῃ, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς
 ἰλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενεθήσαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρωσ κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῶ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχεστότερον, ἐγγυὲς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-
 2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου)
 Τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla,
 propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memo-
 ratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sa-
 pientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita
 Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem vi-
 rum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri.
 At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amo-
 rem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem con-
 tentionem nostram processisse: quando vero istius oratio
 philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam oc-
 casionem arripui. Solus enim amor masculus commune vir-
 tutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem
 fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum
 platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorē,
 prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

δρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱεὺς εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
 στων ἀψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
 Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμων ἱεράν ἀπορρήξασα Φω-
 νήν, τοὺς παιδικούς εὐφήμεσεν ἔρωτας, ἐπὶ τοῦ καλοῦ
 μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἡ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὔρεά τε σκιοέοντα, θάλασσά τε ἠχέεσσα,
 ξένοι τε ἐπ' ἄλλοτρίας γῆς ἀπειλείμεθα, καὶ πλεονέ-
 κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάληθες οὐ προ-
 δώσομεν, εἰζαντες ὄκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
 καιρίως παρὰσθηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
 στηρίων ἔρωσ, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
 ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
 λειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
 ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
 τάφον τινα κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκείνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affec-
 tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
 pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
 huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
 do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
 Chariclis sit Cnidus: tamen verum non prodemus, conce-
 dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis geni, opportu-
 ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
 non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
 feminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
 perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
 versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
 versi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδηρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθεν Φρουρᾶς, τῆς ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴρ-
γῃται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοϊαν ἀνθρώποις τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάθη συνῆψας, ἢ ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς
ἐτι ψυχῆς ἢ εὐνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 ὄρωται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίας εὐρηνται
Φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἀρρὴν ἔρωρ, Φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραυτίκα χρείας ἐπιδεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, αὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχαλῶν,

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

ubi perrumpenda nunquam custodia vinctum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰὲ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες ἠυκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχνων ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἀνθρώποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἐζήτουν, εἰθ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πᾶσαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύτταντες, καὶ τὰ πλεῖστα ὀρυγὰς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπῆρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐροῦσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι ὄρυς στάχχους ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐδὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἀνθρώ-

praesentibus intra ipsa se necessaria continebant; urgentque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii fatis nata sunt melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conicere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescabantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abiecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum-curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo infaniam quisquam, qui spica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio statim

ποι, νάκη, Θηρία δείραντες ἡμφιέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ρι-
 ζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυ-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ὠκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχνας τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελεῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφρωνος οὔσα,
 καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴθ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖτω

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandarum* ficcas cavernas? Verum *coeptam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vione merfa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igitur
 a verusto tempore masculos amores quiscquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαιὸν ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοὺς μὲν φανερὰς ἐμελλον ἤξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοήθην αὐτῆς ὡς Φαῦλον εὐθύνε' μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκες αἰ σὺνδοδοὶ πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῆς ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπέξευρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνῳ τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἑναγχος ἐπῆει, Χα- 36
ρίκλεος ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦν-
τος' ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἀσπερμον) Ὡς μιαιολόγος, εἰ δὴ ἄλλο, λύσεις ἔσται τοῦ κόσμου· τί
χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χη-
τό γε λοιπὸν ἐφ' ὧν μὴν ἀθετοῦσι τὸ ρεύων φορᾶς; Μ.

Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevo in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolesceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γεγόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθειγγόμενος, οἷον ἐπεχίρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὰ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένη Φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστω συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὅρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὰ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατὰ κριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed sublata voce, dilatato gutturo boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat*. Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum. autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐρώσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας κα-
λὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνη-
σις, ἐκ τοῦ πολλάκις περᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη,
βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά
διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν κα-
τατόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναριθ-
μεῖ· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθά-
νων ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον,
ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐ-
δὲ ἐν πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ
μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ
τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς
τῶν ἀΦρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάν-
τα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφορίσατο,
ὅσον οἱ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ
τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτα, τί πλείον
ἡδυστῆς ἢ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλε-
ται, ὥς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδο-
ποιῶν, ἢ τῶν βραμμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἡμα-
τίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλασσης τοῦ ζώου
συντήκσιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύ-
τας. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσ-
φημον ἄλογον εἰσάγει τὸν τάξαν-
τα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi?
quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed
inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus
collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos
amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretri-
ciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone
pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amo-
rem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu qui-
dem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogi-
ta nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse
Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiri-
tu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter
omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare men-
tem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἑφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων ἕτερος δὲ ἔρως Ὀγγυγίων πατρὸς χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινῶνκε· καὶ γὰρ αἰδῶς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδῶς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνίνησιν.

Οὐ μὲν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν; ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δὺν, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παραδόξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae fodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nasci, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
στον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις,
ὥα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
δου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερά, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γάρ,
βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομέ-
νοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα
τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖᾶδες. ἄχρι
τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
ἅπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ Φρονῶν ἀνέχε-
σθαι δύναίτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραιζομένης ἐπικτή-
τοις σοφίσμασιν; ἥς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμωρος,
ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦ-
σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas
libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, ni-
hili putas? & muliebre genus exfulare e vita iubes? dein-
de quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de
Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum
mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento &
auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim
grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos
cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat
autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt
mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis
enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde
adscitis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis
est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est,
lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομίζει Θηρίων τῶν
 πρώϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἶκοι καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράας δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεσῆασι, ποικίλοις Φαρμάκοις καταΦαρ-
 μακεύουσαι τὰ δυστυχῇ πρόσωπα· οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῶ νόματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονεψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἄπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῆ τοῦ προσώ-
 που χρῶτα Φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχειρίσται, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν Φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἣ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 Φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censēbit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 mularum fucorum compositiones insuavem faciei colorem
 laetorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ
 μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν.
 ὅπως αἱ δὲ ἄρκεῖν ἢ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γε-
 γαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀρα-
 βίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρὰ τε ὄρ-
 γανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλί-
 κων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν
 ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μετ-
 αιχμιὸν ἀφῆσσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ
 ὀπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41
 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπι-
 σφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ
 τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνω-
 ριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπε-
 πτωκότων μαζῶν, οὐς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δὲ
 τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους Ἐρυ-
 θραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis;
 flavo tingunt flore, propriam naturam [nativum colorem]
 damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae
 maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de ca-
 pillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis
 ardore calefacta, vi quadam crispas cincinnos implicant, &
 minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve
 fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas
 usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec flo-
 rei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia,
 & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse vi-
 deantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscun-
 tur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin pro-
 cederent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt.
 Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὠφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσός, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περίσφυρα σκέλη πεπεδησθαι. καί πειδαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρείας ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πίονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα διατὰς διασύρει τὰς χλιδέας τῶν ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαν οἱ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae formositatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidissimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adspergat. Quae igitur post tantum apparatus vita est? Statim exitur domo, & spectator unusquisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt, quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπορρήτοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δὲ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν τῇ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἄγκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπέρπλεω γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχεσθαι δυνάμεναι τὶ σιτίον, ἅκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταῦτ' οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὥτως καταράσσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

ῥίαν λέγει. ὅτι καὶ τούτῳ διασύνουσι τοῖς μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν. ἐπὶ κακίῃ τῷ Ἀττίδι τοιαύτη ἰνυμφεύτο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάρι, δὲ ἀπὸ Φρυγίας παμάσαι εἰς Λακεδαιμόνα εἰλεν Ἑλένη τὴν Μεγίλαου. V.

infelicitèr amantis ad pastorem comissionem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his redire, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletæ sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter hæc enarrantes, & diversi coloris fomnos, & cubile muliebri plenum mollitiæ: e quo quicumque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitæ bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quæ acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Lucian. Vol. V.

V

Εἴτ' οὐ δικαίως προσπέπατταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλάσσειν, ᾧ πολυτίμητοι θεοὶ,
 ἔθνος μιάρων· γαμῆί τις ἀνθρώπων; γαμῆί
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι . . .
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μετ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίς βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἀξιὸν τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τῇ
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὀρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονέψαμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 दा ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρώας

*Ergo immerentem diffnam Promethea
 Pendere fixum Caucasi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos odisse cunctos autumo;
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus scelestum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudat toro:
 Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
 Gravissima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi
 est? Aequum igitur opponere muliebribus istis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibes
 lecto, reliquum adhuc in oculis somnum simplici aqua post-
 quam abluit, sacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἐπ'τίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ὀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πρὶστοῦ κτενὸς
 ἐντομᾶς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμórφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικοῦ
 θεοὶ Φοῖτᾶν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς Φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ραῖς ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ, καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφίεις, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖ-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλπος ἐγκοιζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum;
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non secti ferra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundum
 fit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινῆφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῶ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνεττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίας ὕπνου καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, ἡ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαιστραῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες συ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sunt? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinaeque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιών-
 τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
 εὖξαιτο μὲν οὖν ἐρῶν τις δι' ἀπταιστοῦ καὶ ἀκλινοῦς βίου,
 τὸν στεργόμενον ἀλύπως εἰς γῆρας ὀδεῦσαι, μηδεμιᾶς
 τύχης περάσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
 ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, νόσος ἐπιφάυσειεν αὐτοῦ, κά-
 μνοντι συνοσῆσαι, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
 μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
 ψη, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
 μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
 εὐνοικῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστας ἢ πολεμίους θρασυαίμην
 ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
 ἀποθάνη, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς
 μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
 ἐμφοτέροις ἐπιχωῶσαι τάφον, ἀστέοις δὲ ἀναμίζοντας.

6 Ἐπήρειαν) ἄλγος. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave-
 loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
 quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
 sine ullo dolore ad senectutem pervenire amicum suum,
 invidiam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
 humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
 tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
 tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniiciat, ae-
 quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
 lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
 complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
 irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
 vivere non sustinuerō: ultimaque mandata iis, qui post il-
 lum cari mihi erunt, dederō, commune utrisque monu-
 mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscerent neque

ὅστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρώϊκῃ Φρόνησις ἐνομοβέτη-
 σεν, ἐν οἷς ὁ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἐνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταίμνηστραν ἀνήρου, ὡς Ἀγαμέμνωνος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγισθοῦ ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi fancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Oresten agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἄφρον' τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν εὐπήκτοις ὕφαϊς,
οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός ἐνδεικνύμενος ἦθος.
ἥνικα γούν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα,
μέκειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν
θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς
ἐπιστολάς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λάβεῖν ἄξιωτέρου,
μόνον οὐκ ἔραστῆς αὐτ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγας.

Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.
καὶ μετ' ὀλίγον Φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς εἶναι.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρῆζων κτεινέτω.

3 Ἐνδεικνύμενος) Ἐνδείκνυμαι
καὶ ἐπιδείκνυμαι ταυτόν. ὅταν ἐπὶ
τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
μούμενος ὥστος ἢ γυθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος) Haec
dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pep̄li firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
gniore, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibi Argos, hic tuum negotium.

Curabit; at nas, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι Φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθῆσθαι ποτέρου πότερος ἐραστὴς ἐστίν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδάλου. τί δὴ οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τροφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὀρίσθην, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μὲθ' ἀγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὁλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σαφῶν ἀπόφασιν.

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μῶνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κοῦροι
Τὸν Φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν
ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? Felix enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem mollior ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀν-
δρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις
μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδευαστεῖν
ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾶν 49
ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πα-
τρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἐγώ γε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ
τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἀν' ἅπασιν κήρυγμα·

Αἰθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,

ᾧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς
πρόσιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκ-
χέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν
πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦν-
τες, εἰς γῆρας ἀπὸ παιδῶν βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη.
τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros,
qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puero-
rum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.
Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates,
qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. At-
que ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine
orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrans voratis,

Erchius ut teneros iussu amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros acce-
dite, neque parvae voluptatis causa longam benevolen-
tiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amo-
ris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, coelesti illo invo-
cato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate
affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμίᾳς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. αἰοίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ
 Φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθρῇ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἁμείνονα βίον ἀποθανόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου.
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοίῃν
 ἀποφῆναισθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἐριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὧ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων ὅμοιον ἀπεςχεδιάσθαι·
 διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρωμένης Φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἵχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἐτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἐγώ γε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῶ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμένης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπικαλεῖτο Κόδορος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου. ὅς (Θηραμένης) Iste vir fuit παυοῦρ

tempus, turpi nulla conscientia in animo habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpenſa paulum utriuf-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & *negligenter*, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum pericula eminuit, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ὃν ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου
 βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἴκατε, καὶ αὐ-
 τὸς ἐν τῷ μεταξύ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ κέκρικα διο-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναι μοι δίκαιον, ἀπο-
 φανοῦμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελές πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅποτεν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρωτας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνῃς Φιλοσο-
 φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδ-
 εραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξιν ὀλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἵ-
 ξει. Καί γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπεύσας, ἐξάνεστην· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρί-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χίοι γὰρ καὶ Κίοι inter
 se belligerabant: quando Igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat; cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χίος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐ-
 τοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) Ἡ ὅτι
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλικρατίδας, ὃ τὴν νικῶσαν ὁ
 δαιτυντὴς οὗτος ἐνεμεν. ἢ ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτῃ.
 διὸ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἢ γυναι-
 κεία μίξεις. Ἀθηναῶν δὲ παιδεραστία
 κομάντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σώφροσι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιᾶρᾳ
 καὶ διαβεβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitati non decrevi; id, quod
 maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos conci-
 liant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφόδρα σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῶνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπώναμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δει-
νότητι τῶν λόγων, συνεχῆς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβῇ, καὶ τὰ παρὰ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἄμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκότα, τῇ δὲ πῇ
διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλὸν ἡμῶν ἐκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφῆναι;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶμι με, πρὸς θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψήφον.

II Τῇ δὲ πῇ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habitū
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lufum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Meliriden aut Coroebum, medius fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicaris contrariam feram sen-

ὅς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὥοιμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἢ, πανηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ θυμῆρες ὥοιμην, ἐφ' ἡβῶ παιδί συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὁμμασι τοῦ κάλλους μονοουχὶ προσκλύζοντας, ἐξὸν ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεαρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρωος, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυώμενος) Ὁφρῦσι μετίμωρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiamsi forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαβεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέργον, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἀ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἵχνος καταλιπών. εἴτα
 πρὸς τὸ παρῆκον ἀρμοζόμενος, αἰεὶ λιπαρεστέροις μὲν
 ἀσπάζμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 ἀπτουσιν. ἢ λαβρίως ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πῖεζει. καὶ
 σφριγῶσης γαστρὸς ἀμφιλαφεὶς τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχχουν ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρω, θερμότερου τινὸς ἀπτεται πράγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγεις ποτὲ, μίαν καὶ ἐπάραι, τὸ σάντου ἐξεῖπας.
 ἐξώλης καὶ προώλης ἀπόλοιτο. M.

Quis ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens;
 nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexionibus voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mamillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remeti? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percurrit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολόσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῦν
 ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι, σεμνῶν ὀνομά-
 των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνετωσαν ἔρωτικὸς
 γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
 κιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλῆξ' ἀνέστη.
 καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
 λέως ἡγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καθεζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰεῖδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων
 γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
 παθεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβῆς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλήσι κωμαστάς,
 οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστάς νομίζω. τάχα φήσει τις
 αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὴ γε, νῆ τὴν
 Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
 res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
 tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
 tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
 dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
 rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
 nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
 ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in-
 verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
 nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
 aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
 Cnidiam Venerem,

ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, Φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν κατὰβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὠτων πόρρῳ ἀποικιεῖν. ἀδέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θεά, τῶν ἐν Οἴτῃ παβῶν ὑπομινθήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomnefte, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omiffa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogi Deo accendere: nec iniucundum spectaculum, eorum, quae in Oeta Deo usu venere, praesentes admonens.

VARIAE LECTIONES

/ ET

ANNOTATIONES

VARIAE LÉCTIONES

IN ABDICATUM.

*Pag. 1. l. 3. Ἐξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. Ἀποκηρύττεται) ἀπειδὼν ἀποκηρ. vult Iensius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Τὸ τοῦ π. reliquae edd. omisso τοῦτο. ead. Ἰασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμαν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A. Toῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3. l. 6. Ὑπουργεῖν) Sic I. H. &c. Ὑποργ. P. ead. Καί) Compareret in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. Ἀπολογήσομαι) ἀπολύσομαι marg. A. i W. Pag. 4. l. 7. Ἦδη) Sic I. Pell. Μὴ δὲ edd. priores. Μὰ Δι' Marcil. ead. Καθεστηκός) Sic edd. I. Fl. H. P. &c. Καθήμενος P. l. 17. Προθυμία) προμηθεία Fl. & L. Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινούτων) φυλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φιλοκρινούτων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. Ἐρέχων) ἐρέχων male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὲ) Sic cum reliquis etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. i W. l. 7. Μελλήσας) μελήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν) Et sic habere I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παρεφύλαξα) Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλακτο enim male Fl. l. 7. Ἐξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem notat Solan. l. 9. Καίνον) Ita restitutum ex P. Κοινὸν enim edd. aequae ac Ex. l. 15. Ὠκτηῖρα) ὠκτηρῷ L. ead. Ἀξίαν βύσαν) ἀξιούσαν marg. A. i W. Pag. 9. l. 4. Ὡστο) ὠῖστο Fl. l. 8. Ἠττᾶσθαι) Sic I. Fl. H. P. &c. Ἠττῆσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καί) Id adesse etiam in Fl. I. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) ἐφ' ὃ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5. Καί) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem edd. aderat. Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9. Ἐφ' ἑαυτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. Ἀνάγε-
Lucian. Vol. V.*

σδαι) συνάγασδαι marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* notat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. *ead. Γεγένηκας*) Recte sic *P. S. Γεγένηκας l. Ald. H. Fl. l. 6. Τότα*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προσδεσπασμένη*) Sic dedi ex marg. *A. 1 W. Προσδεσπ.* enim edd. priores. *Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. l. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) ἀνείληφας male *l. Ald. Fl. H. B. 2. Correxīt S. l. 13. Παρητήσω*) Sic bene *l. Ald. P. H. Παραιτήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μὴ*) Deerat in edd. excepta *l.* Addidit etiam marg. *A. 1. W. l. 5. Αὐ) πάλιν* marg. *A. 1 W. l. 13. Τούτω) τούτον* *l.* Nil mut. edd. *l. 15. Οἶον ὄντα*) ὄν τινα *l.* & marg. *A. 1 W. Pag. 16. l. 11. 'Εποσθέντ')* Sic *Ald. l. H. Fl. S. & Ex. 'Εποσθέντα P. l. 12. Μὴ*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' οὐ) δὲ οὐ* marg. *A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι) μὴ* *l.* male, *Μοι Ald. Fl. H. P. & c. l. 12. 'Ον*) ὅς *Ex. Fl. 'Ον P.* cum edd. *Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ita restitui ex Cod. *l.* Σωφρονήσαντα enim vulgo edd. *l. 14. Τυγχάνοι*) Sic restitutum ex *P. & l. Τυγχάνει* edd. priores. *l. 15. 'Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον*) Sic *l. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 W. l. 5. Οὐ) οὐ* male *l. l. 8. 'Εμαυτοῦ) ἑμαυτῷ* marg. *A. 1 W. l. 16. Πάθους*) Sic recte Cod. *l.* Πατρός edd. omnes & cett. *Godd. male. Pag. 20. l. 15. 'Απερ) ὅσπερ* *P. Vulgat. fervant edd. l. Fl. H. P. & c. Pag. 21. l. 2. Γούν*) Sic edd. vet. & recentiores. *Γάρ l. ead. Ποίησωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. *Οἰήσωμεν Marc. l. 5. 'Ανέτρεψ)* ἀνεπέδισι marg. *A. 1 W. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit Solan. *l. 17. Δίκαια*) Deest in *P.* Adest in edd. *Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) γεγεννημ. l. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς οὖν οὐχ οὕτω. *Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ) πρὸς τὸ Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγχαρήσωμεν) συγχαρ. Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P. l. 11. Νομοθέτης) νόμος* marg. *A. 1 W. l. 14. Τμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. Τμῖν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιῶ)* Sic *Marc. Αἴτια* edd. male. *Αἰτιάται B. 2. l. 11. 'Αλλὰ τί; ὅτι*) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Καλεύεις*) *Ex P.* est. Nam abest ab edd. *Καλεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 W. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφῇ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *l. 14. 'Αν*) Deerat in *S.* Aderat in *l. P. & c. Pag. 27. l. 2. Προνομίαν*) Sic edd. vet. & recentr. *Προνομίαν* Vorst. *ead. 'Εχον*)

ἔρχιν *I.* male. *l.* 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. *A.* 1. *Pag.* 28. *l.* 3. Προνομίας) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἴδε *Fl.* male. Vulg. tenent cert. edd. cum Cod. *P.* *Pag.* 29. *l.* 1. Μῖσος) καὶ μῖσος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. "Οτ') ὅν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I.* *Fl.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* *l.* 6. Τοῦ γρ) Sic *I.* *Fl.* *B.* 2. *P.* *S.* & c. Τότε *P.* & *L.* & marg. *A.* 1. *ead.* Δυνάμενος) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l.* 13. Το δουλεύειν) τοῦ δουλ. *P.* *L.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Προσδεωκότας) Sic edd. omnes & Cod. *P.* Προσδεωκότας *Fl.* Προσδεωκότας Gronov. Προσδεωκότες marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 31. *l.* 5. "Ετι) εἴτι *Fl.* male. "Ετι cert. & *P.* *l.* 7. Γάρ) Ex *I.* & marg. *A.* 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. *l.* 16. Ἰᾶσθαι) Et sic habere edd. principes, notat Solan. *Pag.* 32. *l.* 4. 'Αναφύσεται) Ita restitui ex *I.* & *L.* 'Αναφύσται enim male *Fl.* *Ald.* *H.* *B.* 2. *Fr.* *P.* *S.* *A.* *ead.* Εὐθαλῆς) Sic recte *Ald.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* & *P.* Εὐσταλῆς male *I.* & *Fl.* *l.* 14. Διαφορᾶν) Ita restitutum ex Cod. *P.* & *B.* 2. ac marg. *A.* 1 *W.* Διαφορᾶν enim cert. male habebant. *Pag.* 33. *l.* 5. 'Εκκείμενα) μᾶλλον ἐκκ. Vorst. *l.* 11. Τοῦνμέσῳ) Sic *I.* *H.* *P.* & c. Τῶν ἐν μέσῳ *P.* & *L.* *l.* 16. 'Εν) Sic *P.* *L.* & marg. *A.* 1 *W.* "Ον edd. "Ον. Ex *Fl.* & *Ald.* *Pag.* 34. *l.* 15. Γέρονσι) γέροντας *L.* rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. *ead.* Δὲ) καὶ *Fl.* *Pag.* 35. *l.* 5. "Οργῇ κατ') Vid. notas. *l.* 8. Οὐδὲν) Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. *l.* 11. Μίσει) Sic etiam esse in *I.* *Fl.* & *H.* notat Solan. *Pag.* 37. *l.* 3. Πάποτε) Ita etiam exflare in *I.* *H.* *B.* 2. & *Fl.* notat Solan. *l.* 4. 'Υπομιμνήσκεις) In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *I.* *Ald.* & reliquae. *l.* 8. Τοιαῦτ') ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. *l.* 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I.* *Fl.* *H.* *P.* *l.* 6. 'Επέστειλεν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *Ald.* 'Απέστειλεν *I.* 'Επέστειλεν etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l.* 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. *l.* 11. Ὑμῖν) Sic recte *P.* *I.* *H.* *Fr.* *Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* *ead.* "Οσφ) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag.* 39. *l.* 10. 'Επισικῆ) ἐπισικῆ τε Coll. *l.* 13. col. 1. 'Απατεῖσαι editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l.* 21. col. 2. Μάγιστρος) Pars haec posterior Scholii non exstat in *C.* *Solan.* *l.* 22. col. 1. 'Αλθρευτικοῦ) Sic restituit Solan. ex *G.* & *C.* cum ante editum lege-

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omisum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἷον ἀντί) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. Solan. Pag. 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. l. 13. Ἀστασίαςτος) Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαςτος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectiōnem etiam confirmat marg. A. i W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δν) τρόπου δν legebatur in editis. Correxit ex collatione Solanus. *ead.* col. 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. Pag. 41. l. 7. Προεστώτων) Sic Fl. l. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. A. i. l. 13. Προῦνθουν) Sic Coll. Fl. H. P. S. Προῦνον l. l. 16. col. 1. Ἐσπείσμεν) ἡσπασμεν edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλούμεν G. pro ἐφιλούμεν, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίην habebant edita. Νεολεκία mendose C. Pag. 42. l. 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις marg. A. i W. l. 3. Ἀπειλῇ) Recte sic P. B. 2. & 1. & S. Ἀπηλῇ male l. Ald. Fl. H. l. 5. Ἐσκοπούμεν) διανοοῦμεν P. Prius servant l. Fl. H. P. aliaque. l. 6. Παύσαιτο) πείσαιτο Vorst. Nil mut. l. Fl. B. 2. P. Pag. 43. l. 1. Ἀποστάσεως) Alii ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit Solan. Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gronov. l. 19. col. 2. Μεταστελλόμενος) μεταστολάμενος. erat in editis; sed correxit Solanus. Pag. 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. l. 12. Ῥιπτούμενον) Alii ῥηγνύμενον, Coll. l. 14. Ὑμῶν) Sic recte P. marg. A. i. S. & L. Ἡμῶν male l. Ald. Fl. H. Pag. 46. l. 3. Πάνυ πέρρω) πέρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε tantum Ald. Fl. H. B. 2. P. S. Καταγελάσαςδε l. unde iam καταγελάσαςδε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus l. Ceterae recte ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iubet Solan. *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξάπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπαντας voluit. l. 19. col. 2. Το) πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνέκειτο) Ed. Cler. male ἀνέκειται. *ead.* col. 2. Πιπτακοῦ) Πιπτακοῦ male edit. Clerici. Pag. 47. l. 2. Ὡς l. sola, & marg. A. i W. l. 16. col. 1. Πριννέως) Πραίνεως Ex. G. Prienei C. *ibid.* Πλείστες) πλείονες G. Πλείονες κακοὶ C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύν) ἐγγύα C. Pag. 48. l. 2. Eis τὰ τ. ε.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

lanus. *l. 5. Δὲ, τίνα*) Et sic eadem edd. *Δὲ τίνα P. Pag. 49. l. 13. Καὶ εἰ φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοποῦς*) *κατασκόπους* marg. *A. i W. Pag. 50. l. 13. Πέριλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Πέριλλος* tamen adscriptit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Πέριλαος*) Hic vero nihil adscriptit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν καλεῖν*) Et sic *Fl.* habere cum *l.* notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic *B. 2. P. & S.* recte. *Μυκήσεται* male *l. H. Fl. Ald. l. 17. Καταυλούμενον*) *καταλούμ.* male sola *B. 3. Pag. 54. l. 6. Προσήσεται*) Sic *l. H. Fl. P. & c. Προσέσαι P. L. & marg. A. i W.*

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitiori suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν πολιτικούς C. l. 12. col. 1. Ἀστίζενος*) *ἀστύζενος C.* hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic *C. Παραδόχης τυχόντας* misere in editis. *π. τυρούντας V. l. 13. col. 2. Κἄν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex *C.* est. *Πολλοὶ ταῖς πατράσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V.* Unde *πολιτικαῖς πράξεσιν* fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳς ἐνὶ ξένος C.* recte, & sic dedi pro *ἰδίων ξένος*, quod in vulgato erat. *ἰδίων — ξένος G. Solan. ibid. l. 18. Ἡθός*) *Ἀν ἔθνος; Reitz. ibid. Οἱ μόντοι νεώτεροι*) Sic ex *C.* restitutum. *Οἱ ἕτεροι V.* Lacuna est in *G.* *ead. col. 2. Προσδέχονται*) *προσδέχεται* ante legebatur. Mutavit Solanus ex *C.* item *ἑτέρας* ex eodem, cum *ἄτερας* in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γενομένους*) *οἱ γίνονται* in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in *C.* non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. &c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὗς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in *Exc. G. & V.* *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua *καχρημένων τῇ κρίσει* est in *Coll. Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in *Angl.* Adest in edd. *ead. Προβείναι*) *προσδεῖναι* marg. *A. i W. l. 11. Ὅσῳ*) Ita restituit. ex *L. & marg. A. i. Ὅσον* edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ*) *μὴ* marg. *A. i W. l. 7. Αὐτὸ*) Sic *Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ I. & marg. A. i W. ead. Ἐμυσάτιττο*) *ἠμυσάττ. I.* Prius servant *H. Ald. P. &c. l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. A. 1 W. Εὐδία edd. priores. Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς) Sic I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. καὶ τ' ἄλλα) Sic recte L. marg. A. 1. & I. nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς) Male ὑμᾶς S. P. & Fl. Recte I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς) Recte Fl. & S. (spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. l. 13. Ἐλλησιν) Restitutum ex L. & marg. A. 1 W. Deest in edd. prioribus. Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Ita edd. unanimiter. Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθῶν) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male Fl. sola. l. 13. Αἰσὶ) Sic I. Fl. H. P. Ald. & c. l. 14. Ποιήσωμεν) ποιήσωμεν penult. longa habebant I. Fl. H. P. At recte, quod edidimus, est in P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδὲ) Al. μὴ δέ. Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπλησται) Ita recte P. B. 2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male I. l. 8. Ἀπορήσωμεν) Bene iam sic I. item H. B. 2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσωμεν Fl. l. 9. Αὐτὸν) αὐτὸν edd. priores. l. 11. καὶ ὑπὲρ) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. ead. ἢ τινι) ἢ τινι Ex. Fl. At vulgatam edd. lectionem firmat P.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινοίας) Sic I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπονοίας B. 2. P. Ald. Fl. H. male. Ἀπονοίας Heinsf. l. 9. Εἰς κακίας) Nihil mutant edd. Ἐν κακία P. & Angl. l. 11. Μέλλοις) Ita esse in I. Fl. H. & B. 2. notat Solanus. Sed & est in Ald. & c. l. 15. col. 2. Ἐξυφιν.) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυφανάμενος. l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρητος) Sic edd. Ἀμήθητος marg. A. 1 W. Ἀμύθητος P. l. 7. Ἐμοῦ) ἔμαυτοῦ marg. A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν) Nil mut. edd. Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύειαν) Μινύιον antea male. Vid. Homer. Il. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μεμπτὸς) μαμπτὸς P. l. 8. το) Deerat in Ald. P. Fl. H. S. Aderat in I. l. 14. Ρουτιλιανῶ) Ρουτιλιανῶ Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. Reitz. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ) Sic recte B. 2. Αὐτοῦ ceterae. l. 7. Εἰς) Sic Ald. P. H. Πρὸς I. l. 13. Παικιλωτάτην) ποικιλωτάτην edd. priores. Pag. 68. l. 2. Βουλῆσεως) Ita bene P. B. 2. & marg. A. 1 W. Βολῆσεως male S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελίστατος) Sic P. & edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. Fl. l. 6. Προσῆν) προῆν Ex. Fl. Vulgatam tuetur P. l. 10.

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. *A. i W.* Δεομένοις edd. priores. *l. 13.* Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς *Fl. l. 15.* Εὐφυνᾷ) Ita etiam habere *I. Fl. & B. 2.* notat Solan. Sed habet & *H. & c.* *Pag. 69. l. 4.* Θῶνος) Θῶνος Cod. A. & P. Prius edd. constanter. *l. 7.* Αὐτὸς) οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. *l. 9.* Τυανεῖ) Τειανεῖ *I. sola. ead.* Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. *l. 15.* Ἐπένθει) ἀπένθει *P. ead.* Χρονογράφῳ) Sic *I. H. P. S. Ald. B. 2.* Χρονογράφῳ *Fl. Pag. 70. l. 6.* Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male *P. Pag. 71. l. 6.* Δυσὶν) δυσὶν *P. Δυσὶν Ald. H. B. 2. Fl. S.* recte. de *I.* vid. nott. *l. 9.* Ἐν) Αβεστ a *Fl.* Αδεστ in aliis. *l. 15.* Ἐς τὰ ἱερὰ) Δεστ artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B. 2.* Αδεστ in *I. l. 17. col. 1.* Δελφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. *Solan.* Sed & pro αἰοδήμους in edito male αἰοδήμους. *Reitz. Pag. 72. l. 4.* Ὅπερ μείζονος) ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd. Ἐπὶ μείζον etiam marg. *A. i.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. *l. 9.* Χαλκηδόνει) Constans lectio. *l. 10.* Καὶ ἐμπορών) Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. *l. 11.* Προσοικούν) προσοικον *I. Pell. Pag. 73. l. 9.* Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule *I. l. 15.* Κάκεινοι) Sic dedi ex *I. & marg. A. i.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *ead. Γὰρ)* Sic *I. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.* Προεσιπέμπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vett. *l. 6.* Καὶ μεσὸν) καὶ δεστ in edd. *Ald. P. S. H.* Αδεστ in marg. *A. i W. & I. & Fl. l. 9.* Ὀλεθροῖ) Heinf. & Guyet. ὀλεθροῖ. *l. 12.* Περσίδης) Sic edd. Περσείδης marg. *A. i W. l. 14.* Οὐτως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. *l. 15.* Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. *A. i.* Στύνεσθαι edd. omn. Vid. not. *l. 16.* Εὐρητο) εἶρητο *P. A.* Vulgatam servant *I. Fl. Ald. P. H. & c. Pag. 75. l. 1.* Ἠῖός' ἀγχι) ἠῖός' ἀγχι *I. sola. l. 5.* Τετράκυκλον) τετράκιχλον male *I. Pag. 76. l. 3.* Αὐτὴ) Sic Cod. P. recte. Αὐτὴ edd. priores, male. *l. 9.* Συλλαιβόμενον) συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. *l. 16.* Ἐνθαζόντες) ἐνθαζόμενοι A. P. L. & marg. *A. i.* Nil mut. edd. *Pag. 77. l. 1.* Δειξομένην) δεξομένην *Ienf. Pell.* quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A. i W.* Sed δειξομ. edd. pertinaciter retinent. *l. 6.* Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. *A. i W. l. 9.* Προωκομυμένην) Sic *P. R. five B. & Fl.* Προωκοδομημένην edd. cett. *l. 12.* Τῇ) Αderat in *Fl.* Αderat a reliquis edd. *l. 16.* Πόματος) Sic edd. *P. Ald. H. & reliquae. Στόματος I. & P. Pag. 78. l. 13.* Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. *Pag. 79. l. 3.* Προεξυρ.) προσεξυρ. Marc. Nihil mutant edd. *l. 8.* Αὐτοῦ) Sic cum *I.* etiam *H. Fl. P. & c.* Sed αὐτοῦ recte correxit Gesin. *l. 19.*

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Απ καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρῶτεροι) νεαλῶτεροι Fl. & marg. A. 1 W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibit Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πάν) πάν P. L. & marg. A. 1 W. Vulgatam fervant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino & recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gefneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) ματεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ τοῦ προσιπῶν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὁ δέοιτο marg. A. 1 W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inserui ex marg. A. 1 W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγρ. marg. A. 1 W. l. 13. Πάν) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βηρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 4. Τιάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τοῦτο) τοῦτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρα) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικόν) Ex G. P. L. Εἰκός edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτρίδες) κυτῶδες male P. Nihil mutabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρχαίου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. 1 W. l. 12. Δέ) Illud δέ inserui ex marg. A. 1. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. 1 W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνῆς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ l. Eis recte ceterae. ead. Ἡ ὀκτὼ) Ita reposui ex marg. A. 1 W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτὼ. l. 14. Ἀνὰ) ἅμα L. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περὶ αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περὶ rectum est, licet παρὰ forte quae siverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Αναφέροντες) ἀνανήφοντες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίνας) μολυβδίνας vult Solanus & margo A. 1 W. Μολυβδαίνας edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγελάστας) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μέν) μὲν οὖν marg. A. 1 W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. 1 W. l. 6. Χρησμοδούντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σεισηριανῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβηρια-
 τῶ vel Σεβεριατῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex corre-
 ctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*)
Δήλῳ P. & marg. A. 1 W. male. Pag. 93. l. 3. Πράξεσι) Resti-
 tutum ex *G. P. L. & marg. A. 1. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καί*)
Abeſt a Fl. P. Ald. &c. Adest in l. & marg. A. 1 W. Pag. 94.
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ l. Fl. H. P. ead. 'Ενέπλησε) ἐνέπληξε l.
Pell. l. 6. Ξενίσις) Recte sic *P.* ut lenſ. voluit, *Ξενίας* enim
 edd. *l. 7. 'Εργαζόμενος αὐτῷ) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ*
Pell. Εὔνους ἐργαζόμενος marg. A. 1 W. Editionum αὐτῷ in αὐ-
τῷ mutavi. l. 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦς P. ead. 'Αλλὰ) Ex *P. & marg.*
A. 1. Deerat in edd. Pag. 95. l. 1. Συνίσις δὲ, οἷας) Ex emen-
 dat. Solani. *Συνίσις δ. ὁ. Fl. Συνίσις P. Σύνισις δὲ, οἷα* edd. ce-
 terae. *Συνίσις* etiam *marg. A. 1. ead. Μέγα) μεγάλη* Ex. *Fl.*
Nihil mut. edd. nec P. Pag. 96. l. 3. Τὴν τίνος) Nihil hic muta-
 re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐ-*
τὸς διδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex *L. & P.* infertum. *l. 5. 'Η-*
λιάς) ἱλίας male *P.* Nil vulg. mutant *l. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ) οὐ*
l. l. 15. Μελλήσας) Sic recte *l. &c. Μελλήσας Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλει) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit So-
 lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
 nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πανθεράν Σελήνην) τῇ πανθερᾷ Σελήνῃ*
Fl. Cum vulgata nostra facit *P. l. 5. Μείζω αἰὲ προσεπένβει*)
 Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae *μείζον αἰὲ προσενβεί. l. 6.*
Χρησμοφόρους) χρησμολόγους *marg. A. 1 W. l. 12. 'Ακερσεκό-*
μης) ἀκείρεκόμης *P.* Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic *P. & marg.*
A. 1 W. Πυλώνων edd. vulgo. *l. 16. 'Εν*) Aderat in *l. & marg.*
A. 1. Aberat a Fl. H. P. Ald. B. 2. &c. Pag. 98. l. 6. Τὰς) Ex
P. additum. Deest in edd. *ead. 'Ακερσεκόμην*) Sic edd. reliquae.
'Ακείρεκόμην Fl. vid. nott. *l. 12. Τὰς) τοὺς B. 2. sola. l. 13.*
Προμήχανᾶτο) προμήχαν τοῦτο P. l. 15. Πρόρρησις) Sic re-
 cte *P. H. Fl. B. 2. Πρόρρησις l. male. Conf. de Sacrif. cap. 12.*
Pag. 99. l. 4. 'Επεφθέγγετο) ἐφθέγγετο Fl. Pro vulgata stat
Cod. P. & reliqq. edd. l. 9. Γάμος) ἔρως P. l. 11. 'Ερως) γάμος
marg. A. 1. l. 12. 'Η) Deest articulus in *Fl.* Adest in *l. H. P.*
&c. Pag. 100. l. 2. 'Εκείνης) Ex *Mf. Gr. 'Εκείνου* edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. *Κολπούς P. l. 6. 'Ἡ*) Nihil hic variare
 edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
 ce. *l. 8. Κήρυκες) κήρυκες* minore litera edd. priores, aequae ac
ποχ καρβατίνας. ead. Καρβατίνας) καρβατίδας Fl. male. l. 16.
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ l. & P.* cum *marg.*
A. 1. Pag. 101. l. 4. Διῆς) Sic edd. plurimae. *Διῆς l. & marg.*

A. 1. Διδς Schol. *I.* 5. Ἀνδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *H.* *B.* 2. *Ald.* *S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *W.* *I.* 6. Διδς βληθ:) Διδς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *I.* 7. Παιδίου) Ita esse in *I.* *Fl.* *H.* *B.* 2. notar Solanus. Sed & est in aliis. *I.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοεικέλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* ead. Ὑμνήσαντας) ἡμνήσ. *I.* male. *Pag.* 102. *I.* 3. Οὔτοι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. *P.* *I.* 9. Ἠύχουν) ἠύσχοτο male pro ἠύχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ἠύχοῦντο. *I.* 10. Ἀληθῶ) Ex *I.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *I.* 11. Σακέρδωτος) Sic edd. Σακερδῶτος *P.* *I.* 15. Δέσποτα) δέσποτα male *I.* sola. *Pag.* 103. *I.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P.* *S.* *B.* 1. & 2. Δυδίμοις male *I.* *Fl.* *H.* *Fr.* *Ald.* *I.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *I.* 7. Χρησμοδοῦντα) χρησμοδοτοῦντα *I.* sola. Οἱτο reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *I.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν *P.* & marg. *A.* 1. Vulgatam servant *I.* *Fl.* *H.* *P.* &c. *I.* 10. Αναπλεύσας) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *H.* *B.* 2. *S.* *P.* Ἀποπλεύσας *I.* *I.* 11. Κλύσματος) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *I.* 15. Δέ) Sic omnes praeter *I.* quae γάρ. *I.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inseruit Solan. sed mallem indicasset unde; nam quod verbum proximum παρηγήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *I.* 5. Ἐπικαίρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικίλους. *I.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P.* & *L.* *I.* 13. Θεσπίζοι) Θεσπίζει *Fl.* *I.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *I.* 5. Κεφαλαιῶδῶς) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *I.* Κεφαλαιῶδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae. *I.* 17. col. 1. Ἀθηναίσις) Sic recte *V.* pro Ἀθηναίος, quod erat in ed. Clerici. ead. col. 2. Θιασώτης) διασώτης male in editis. Correxuit ex ingenio Solan. *I.* 18. col. 2. Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *I.* 2. Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H.* *P.* *Ald.* *Fl.* *B.* 2. *Fr.* *S.* Ὑπὸ ὕδατι *I.* marg. *A.* 1. & Codd. *A.* *L.* Ὑδατι sine ὑπὸ *P.* *I.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. ead. Εὐδοκμοῦντα πάροδον) Desunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl.* *I.* 13. Διηπετέος) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl.* *Ald.* *I.* *P.* *B.* 2. *H.* *I.* 14. Ἐμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* sola. *Pag.* 108. *I.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *I.* male cum *Ald.* & rel. *I.* 8. Ψυχρῶς) Sic *P.* & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *I.* 11. Ἐπὶ ῥρέοντων) ἐπεσρέοντων marg. *A.* 1 *W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρ. *P.* & *A.* Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *I.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A.* Παρακινδινεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. ead.

Ἐπελθόν) Sic *I.* Ἐπελθόν rel. Ἐδεθλον male *A.* *I.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ἐπολαμβ. edd. priores. *I.* 15. Ὠπίεις) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπιεις cett. *Pag.* 110. *I.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A.* 1 *W.* *I.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *I.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A.* 1 *W.* *I.* 13. Λύοιντο) Sic edd. omni.
 Δέδοιντο *P.* *A.* Δίδοιντο *L.* *I.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω
 ἰσχυρίαν ἐχίψι φάος δὲ *A.* ead. Λείπει φάος) λείπει φᾶος
Fl. *Pag.* 111. *I.* 1. Ἄλλως) Sic *P.* *Fl.* *B.* 2. *S.* Ἄλλος *I.* *Ald.* *H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A.* & *P.* Ἄλλως marg. *A.* 1. Sed prius
 edd. habent omnes. *I.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθόντων marg.
A. 1 *W.* & *P.* Nil variant edd. in vulgata. *I.* 9. Μάλαχ' ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττιλος *Fl.* *I.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. 1 *W.* ead. Χρυσδαί) Sic *Fl.* & *P.* Χρυσδαί *I.* & cett. ead. Τέ
 ας) Sic *Ald.* *P.* *B.* 2. Addit & *H.* Solanus. At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω esset, *I.* *Fl.*
I. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐραμένου τοῦτον καὶ πλεν-
 σούτος *A.* *Pag.* 112. *I.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
I. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *I.* 13. Εἰσθεῖ) Restitutum ex *P.* Εἰσθε
 edd. priores. *I.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *I.* *Pag.* 114. *I.* 3.
 Κατέπανέτε) κατέπανσέ τε *I.* sola. *I.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex.* *Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *I.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἡ με-
 ταβολή *C.* *Fl.* ed. *Fl.* *Pag.* 115. *I.* 2. Ἀπλοῦν τι) ἀπλοῦντι
 coniunctim *I.* Sed pro τι in *Cod.* *P.* est τοῦτο. ead. Πέρον) Re-
 stitutum ex *L.* & *Fl.* Πόντον edd. priores. *I.* 7. Ῥαδίως) Ῥαδίως
 ὡς margo *A.* 1 *W.* *I.* 10. Προβεβιωκῶς) προβεβηκῶς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur *Cod.* *P.* *I.* 16. Βοσποριανούς) Sic *Fl.* *H.* *P.* *Ald.*
B. 2. *S.* Βοσπορειανούς *I.* *Pag.* 116. *I.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. 1 *W.* *I.* 7. Πρὸ) πρὸς male *I.* sola. *I.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald.* *P.* *Fl.* *H.* *B.* 2. *S.* Φιλοσόφου *I.* *I.* 16. Ὀρμῆς) Sic
 restitutum ex *P.* & *L.* & marg. *A.* 1. Ὀργῆς enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυμένη ἀνεπαυσμένη est in *P.* & marg. *Ald.* ead. Ἐν
 δόρτι) Sic fere *I.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδόντι
 iunctim. Ἐνδόν τι peius *P.* *Pag.* 117. *I.* 4. Κάινον ἐγκοχαρ.)
 καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A.* 1. & *I.* Sed illud κόψαι ignorat
 cett. *I.* 6. Τὴν ἄρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἄρτην male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρομήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *I.* 12. Ἐφαράβη) ἐφάνη
P. & marg. *A.* 1 *W.* *I.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *I.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B.* 2. *H.* *P.* *Ald.* *I.*
Fl. & *Fr.* *I.* 10. Πολιώδης) Sic *S.* eiusque afflecla *Anst.* Πόλιος

marg. *A. 1 W. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῷ*) Sic edd. Αὐτῷ correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν*) βοηθῶν *A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχούσι*) ἐντυχούσοι male *I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. *Marc. Nihil mut. edd. nec M. ead. Ἐξ ἀρχῆς*) Sic *P. B. 2. Ἐξαρχῆς* una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφήμενος*) ἀφήμενος male *A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυνόμενον*) Edd. priores & *M. ἐναμβρυνόμενος* habebant. Sed recte *μ* delevit Solan. *l. 11. Τὰ ὅμοια*) τὰ ὅμοιον *W. l. 14. Κυκλικῶν*) Nil mutant edd. nec *M. Pag. 122. l. 1. Δεήσει*) δεήσῃ *W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ*) δ' οὖν *W. l. 8. Μόρου*) Ex *Fl. & M. dedi. Μόρον* edd. vulgo. *l. 14. Ὅλος*) Sic *W. Ὅλος* edd. priores. *Pag. 123. l. 10. Σοι*) Deerat in edd. inferui ex *Cod. W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ ἰσού ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι*) ἐξίσῃς ἢ. κ. συγγεγένησαι *Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Τὸ*) Ita esse in *I. Fl. H.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *ead. Ἦν*) οὖν *P. male. Ἦν* recte cett. & *M. Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ*) Ita dedit Solan. pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. *ibid. l. 13. Τοῦ πιδν*) Ita correxi ex *C. Τὸ πιδν V. Τουπιδν M. Solan. ibid. l. 14. Ἀττικῇ*) καὶ ἢ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἢ idem, sine dubio ex collat. *Codd. ibid. l. 16. Ταῖν*) Sic recte *C. Τοῖν* male *V. ibid. l. 17. Ἀρσενικᾶ ἄρθρα*) ἀρσενικῶ ἄρθρῳ *C. Pag. 126. l. 2. Ρυθμίζει*) Sic *M. & edd. Fl. B. 2. P. S. recte. Ρυθμίζοι* male *I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν*) λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l. 13. Ἐθέλοις*) Nil mutare *I. Fl.* notat Solan. *Pag. 127. l. 14. Πρώτον*) Et sic habere edd. vett. notat idem. *l. 16. Κουρήτας*) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας S.* habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm.* ed. putat. *Pag. 128. l. 1. Γὰρ*) γὰρ *M. & Fl. Vulg. serv. cett. l. 4. Ἐν ὅπλοις*) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐνόπλιος W. Pag. 129. l. 17. Μὲν*) δὲ *M. Sed a recentiore manu. Pag. 130. l. 6. Ἐνδίδωσι*) Et sic cum *I.* habere *Fl.* notat Solanus. Sed habent & *H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς*) αὐτῆς *Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' αὖ*) δ' αὖ νῦν ἔτι *W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παίσαντες*) παίσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a *W.* Ideo expunxit Solanus. *Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν*) καὶ διδασκαλίαν *Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασιν*) Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. *l. 4. Κομάστα*) Sic *Fl. Κομάστα* cett. & M. *l. 12. Ἄνδρας*) ἀνδρίας *W.* Prius tenent *l. Fl. P. H. Ald. ead. Γυμνοπαῖδια*) γυμνοποδίας male edd. priores & M. *l. 13. Ὀμοίως*) ὁμοίως *Graev. male. Nil mut. edd. l. 16. Κυβιστητῆρας*) Sic *W. & Homer. Κυβηστ.* edd. priores. *Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ*) Infertum ex *W.* Deerat in edd. *l. 2. Ἐδίνον*) Restit. ex *Homer. Ἐδίνον* male edd. *Luciani priores. l. 12. Φησι*) φασιν *W. l. 13. Τὰν εἰκόνα*) Restitui ex *W. Τὰς εἰκόνας* edd. male. *Pag. 133. l. 1. Τοῦτο*) τοῦτον male *l. sola. l. 8. Ὑπ' αὐλῷ*) Sic dedi ex *W. Ἐν αὐλῷ* edd. *l. 11. Ἡ λύρα*) Nihil hic mutare edd. & M. notat *Solan. Pag. 135. l. 7. Ἐμπούσαν*) Ἐμπούσαν *W. l. 16. Πεποιημένων*) Sic *l. Πεποιημένων reliquae & M. l. 17. Τῷ* Ἀντά; *Solan. Pag. 136. l. 1. Ἄρη*) Ἄρην *Fl.* Nihil mut. cett. nec *M. l. 8. Γενικῶτ.*) Sic *M. & edd. praeter B. 2. quae γεννικῶτ. l. 17. Παιδείαν*) Sic dedi ex *Codd. M. P. Exc. Fl. & B. 2. Παιδείαν* habebant edd. ceterae. *Παιδῖαν P. Pag. 137. l. 5. Ἡδιστα*) ἡδῖστα male *l. l. 9. Ὀρχημῶς*) Sic restitui pro ὀρχησμῶς, quod omnes edd. obsidebat. *l. 12. Ὀρχηστύν τε*) ὀρχηστών τε male edd. *l. P. &c. omnes, praeter S. & Amst.* quae recte ὀρχηστύν τε, quod confirmant *Codd. M. P. l. Pag. 138. l. 4. Ὀρχεῦνται*) ὀρχοῦνται *P. l. 15. Ὀκνεῖ*) ὀκνεῖ *W. male. Pag. 139. l. 2. Τότε*) Hoc inferui ex *W.* Deerat enim in edd. *l. 6. Αὐτοῦ*) Sic recte *Fl. H. P. Αὐτοῦ* male *l. l. 9. Τραγικῇ &c.*) τραγικῇ & κωμωδικῇ *Fl.* Nil variant cett. nec *M. l. 10. Τρίτης*) Ex *P.* restitui. *Τρίτη* edd. male. *l. 12. Τὴν κωμωδ.*) Articulus abest a *W. l. 14. Διὰ τοῦτο*) διατοῦτο uno verbo *Ald. Pag. 140. l. 2. Πρώτου*) Sic *l. Ald. H. Fl. P. Πρῶτον l. Pell. l. 4. Ἠσκημένος*) ἑσχηματισμένος *l. Pell. Pag. 141. l. 8. Αὐτῇ*) Nil mutant edd. vert. *ead. Νενόμικεν*) Hoc ex *W.* restituit *Solan. Νενόμικεν* edd. priores. *l. 15. Κινουμένων*) κινύμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum *Codd. M. P. l. 16. Ἐπετάραττεν*) Nihil mutare *M. S. l. H. Fl. & P.* notat *Solanus. Pag. 142. l. 7. Τοῦ*) Abest a *Fl. l. 9. Προστέθεικεν*) προστέθηκεν *Fl. l. 11. Ἀμαθίας*) Sic esse in *l. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & *P.* aliaeque sic habent. Forfan quaesivit, num quae ἀμαθείας haberent, ut *mox. ead. Παράσχομαι*) *M.* recte cum edd. Sed *l. male παράσχομαι. l. 16. Πολυμαθίας*) Sic iam edd. *l. Fl. H. P. &c. Πολυμαθίας W. Pag. 143. l. 8. Γενικωτέρας*) Sic edd. pleraeque & *M. Γενικῶτ. P. & B. 2. l. 14. Θεμέλιοι*) θεμέλια *L.* Prius habent edd. *l. 16. Ὅσπερ*) *L.* recte. Ὅσπερ edd. cum *Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο* spectes. *Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν*) θερμ. male *l.* Recte ceterae per

3. cum Cod. M. l. 8. Παρέλιπον) παρέλειπον W. l. 12. Τὰ)
 Deest in S. Adest in cett. & W. l. 13. Θάτερα) θάτρα W.
 male. Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. l. 6. Αὐτῇ)
 Ita cum I. etiam habere Fl. & H. notat Solan. l. 9. Ων) De
 hoc idem notavit. l. 14. Πολύμνιαν) Πολύμνειαν M. Nihil mut.
 edd. l. 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146.
 l. 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. l. 10.
 Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. l. Fl. H. B. 2. P. S.
 l. 12. Ὅσα ἦφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not.
 l. 15. col. 2. Παγίφ στάσει) Sic habent C. & M. Παγιότητι ed.
 Cler. Παγίφ στάση mendose V. Solan. l. 19. col. 1. Νήσους)
 Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex
 quo Codice. *ibid.* l. 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκνον, ut
 erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C.
ead. col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omissa ea vox
 sensum perturbabat. Solan. l. 24. col. 1. Ἔστη) ἐστὶ M. prave.
 Solan. *ibid.* ἄλης) Et hic ita mutavi: antea enim legebarur
 ἄλλης in ed. Amst. Sed C. ἄλης. Solan. Pag. 148. l. 1. Αἰρῶ
 θιον) Edd. priores αἰρῶ. minore α. l. 10. Ἀκάμας) Nil mutant
 edd. & M. l. 15. Τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd.
 l. 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. l. 1. Πόρος) Nil mutant
 edd. nec M. Πόθος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. l.
 Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. l. 4. Σπαρτῶν) Sic P. re-
 cte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. l. 15. Διαέριον) διαπόντιον
 Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. l. 2. Δέρας) ἀρ-
 νίον W. L. & Fl. Δέρας cett. & P. *ead.* Πελοπονείας) Πελοπίας
 W. l. 4. Στρατεία) στρατιὰ P. Vulgatam servant edd. l. 10.
 Παρθένευσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. *ead.*
 Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. l. 11. Προρη-
 μένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προειρημένον
 I. Fl. & M. l. 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald.
 & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. l. 16. Ὀδυσσεώς)
 καὶ Ὀδυσσεώς W. Pag. 152. l. 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed
 reliqq. cum M. recte, ut edidimus. l. 6. Ἀφορμὰς καὶ ἥλης)
 καὶ ἡδεῖς ἀφορμὰς Fl. Καὶ ἥλης ἀφορμὰς M. Cett. edd. vulga-
 tam servant cum Cod. P. l. 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Ni-
 hil mutant cett. nec P. l. 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore
 u Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. l. 4.
 Ἀνάδοσιν) Sic edd. vern S. & A. verò ἀνάδυσιν. l. 7. Ὀρφέα)
 Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα I. l. 12. Νέων) Restitutum ex W.
 Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores.
 l. 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν litera σ minore H. P. Fl. S. & C.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium effert. *Pag.* 154. *l.* 9. 'Ερυθρίας) 'Ερυθρίας *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P.* *l.* 11. 'Οσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M.* *l.* 12. Καινεία) Κενεία *W.* male. *l.* 16. 'Αντιπάτρου) 'Αντιγόνου marg. *A. 1 W.* *Pag.* 155. *l.* 5. 'Εαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* 'Εαυτῶν male *I. Fl. H.* *Pag.* 156. *l.* 6. Λαλέοντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male, vid. not. *l.* 13. Γοπτευομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut lenf. recte coniecit. Γοπτευομένοις enim edd. priores & *M.* *l.* 14. Τρεπτίσμασι) τρεπτίσματι *Fl.* Prius est in aliis & *M.* *l.* 15. Κοσμεῖσθαι) κοσμεῖται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. 'Υποδεδουκῶτα) ὑποδεδυκῶτα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P.* *Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2.* *l.* 6. Βασιλίδς) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c. & M.* Leg. βασιλίσκος adscripsit Solanus. *l.* 9. Συνεῖναι) Restitutum ex *W.* Συνεῖναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταῦτα *P.* *l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaque pleraeque. Οἶδε *I.* Οἶδεν *M.* *l.* 9. 'Αριστέων) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. 'Ο αὐτὸς) Illud δ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. ead. 'Υποκρινεῖται) ὑπερκρινεῖται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. *Pag.* 160. *l.* 6. 'Ισχων) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c.* *Pag.* 161. *l.* 2. 'Εκάστου) Nihil mutant edd. nec *M.* 'Εκαστον Graev. *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γε) Hanc esse edd. lectionem & Cod. *M.* notat Solanus. *l.* 12. 'Ορχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) Marcil. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτή *W.* *Pag.* 163. *l.* 2. 'Υπισχουμένων) ὑπισχουμένων *I. Ald. & H.* At prius recte cett. *l.* 14. Εὐχέρης) εὐχερεῖς Pell. *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητεῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* Καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὐτε) γὰρ inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M.* *l.* 15. 'Επιτηρεῖ) ἐπετ. lenf. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M.* *Pag.* 166. *l.* 8. Φείσαι) φᾶσαι *W.* Περφείσαι *P. L.* Φείσαι *I. Fl. Ald. H. &c.* *l.* 11. 'Ιδης) εἰδῆς *W.* *Pag.* 167. *l.* 3. 'Αθλήσει) αὐλήσει male *B. 2. & 3.* 'Ασκήσει Palm. At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M.* *l.* 13. Τὸ) τῷ καὶ *W.* *Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Defunt haec duo verba in *W.* *l.* 13. 'Επιδείκνυνται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cett. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετείληπται) παρείληπται *C.* *Pag.* 169. *Lucian. Vol. V.* Y

l. 5. τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. *l. 6. αὐτῷ*) αὐτῆς W. *l. 9. Ἀμαθεῖς*) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in *l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλίπεις*) ἑλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant *l. Fl. l. 15. Παιδείαν*) Sic recte *Fl. H. P. & M. Παιδίαν I. Pag. 170. l. 2. αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Correxuit Solan. *l. 7. αὐτοῦς*) Hoc iam bene *H. Fl. P. αὐτοῦς I. l. 8. ΣΕΑΤΤΟΝ*) Ex W. dedi. Σαυτὸν edd. priores, excepta *Fl.* quae σαυτὸν. *Pag. 171. l. 4. Ἡ τινι*) εἰ τινι *Fl. & M.* Ceterae vulgatam bene servant. *l. 19. col. 1. Νέων*) νεῶν (scripserat Solanus. Ego mutavi. *Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγώση*) Sic una cum edd. legit M. *Pag. 173. l. 5. Παρασπασάμενος*) παραιτησάμενος L. Nihil mutant *l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος*) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. S. &c. l. 15. Ὀρχηστομαν.*) Hoc ex W. restitutum. Ὀρχησομανήσουτα edd. priores. *Pag. 174. l. 1. Οὔτι*) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. *l. 3. Νόος*) Ita habere *l.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 4. Κομιδῇ) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. *l. 7. Κυψελόβυστα*) Sic edd. omnes. Κυψελούντα Mf. RG. *l. 10. col. 2. Γίνεται*) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid. l. 12. Τοῦ αὐτοῦ*) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. *l. 13. col. 1. Λόγων*) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed non etiam συγχρόνῳ in συγχρονοί mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ*) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τίς χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid. l. 19. ὤτων*) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid. l. 20. Κεραμεοῦν*) Sic rescripserat Solanus pro vulgato κεραμέως. *Pag. 176. l. 1. Νεοχμὸν*) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. *l. 3. Τὸν*) τῷ *Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως*) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισα. Ἀνελογίσαι M. *ibid. l. 18. Χαμαί*) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inseruit Solan. *ibid. l. 20. Κυψελίς*) κυψελή M. *ibid. l. 21. ὦ*) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. *Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος*) Sic edd. & M. Ἐνάρχος *I.* vel saltem dubie. *l. 6. Λυκείῳ*) Λυκηίῳ W. *l. 9. Στλεγγίδα*) στλεγγεῖδα *I.* At vulgatam servant cett. & M. *l. 12. Τί*) Male omis- sum in *I. l. 13. Ἑλινύσεις*) ἐλινύσεις M. & *Fl. l. 15. col. 2.*

ἔχρῳντο) ἔχρῳντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρομενος) κεχρῳσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed conicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φωσάνια) φωσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐνικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Ὑπερέχθεσαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso ὑπερέχθεσαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἄζυγου κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σίτηρον) σίτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. *l.* 4. Βρακάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. *Fl. H. M.* &c. *ead.* Λαχανευσάμ.) λίχν. *Fl.* *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάρην, male. *l.* 9. Ἀπολούμενος) Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. *l.* 10. *col.* 1. Ἀλληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευθοπολις est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατροίεν enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) περιτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *Solan.* *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. posito χ supra κ V. i. e. φαρμακῶν. *Solan.* Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κευάζειν ante edebatur, quod correxuit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ deleuit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρυς) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurf. *l.* 6. Λογάνιον) Vorst. λαγώνιον. *l.* 13. *col.* 2. Λογάνιον) λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Γρυποπώλην) Forfan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γε. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *Solan.* *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forfan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα *Fl.* & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. *Solan.* *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & mox δι' omissum: quod praeunte Solano correx. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τί — ἔχον) τίς & ἔχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxuit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt *κότταβος*. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτηριδία*) Ita dedit Solan. pro vulgato *τῷ λουτηριδίῳ*; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάννιν*) *μάνιν* ante edebatur. Sed *μάννιν* legendum ex praeced. patet: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male *τούς*. Et mox *διὰ* omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων*) *εἰσαγόντων* ed. Cler. male, & mox *τοῦτο* habebat eadem pro *τούτοις*. Paulo post *τιθέντος* in *τεθέντος* etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) Lege *ἀποστάξεων*. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. *οὕτω* enim antea male. Ex eodem M. *τῷ καλῶς* restitutum, pro vulg. *τῷ*. *l. 36. col. 1. Ἐρωτα*) Lege *ἐρώντα*. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) *βάρβαρον* editum fuerat; sed *βαρβαρῶς* dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις*) Ἀ—*τάρια μάνεις* V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. *ἀ. μάνης* M. *ead. col. 2. Παρασκευομμενῶς*) Lacuna est in V. hunc in modum *παρα—εἰρήσθαι*, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα*) *ἐψόμεθα* Exc. *Ἐψήμεθα* L. *l. 5. Μέσσην πόλον*) *μέσσην τὴν πόλον* W. non compareret articul. in edd. *l. 7. Ὡστιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μικέτι*) *μικέτε τι* W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην*) *βύζειν* in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post *συγκλύδας* pro vulgato *συγκύδας*. *l. 15. col. 1. Κάρδοπον*) *κανδόπον* editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφήσω*) Hoc Solan. correxit, cum *ξηραλείφσας* editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσον*) *μέσον καὶ κοῖλον* Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων*) *παιγνήμων* C. Abb. *Παιγνήμων* V. *ibid. l. 26. Τέθηκε*) Sic Solan. reposuit ex M. *τέθηκε* enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) *πάντες* P. *l. 6. Μολυβδαίνας*) Nil mutant *l. Fl. H. P. &c. l. 9. Καταιονθέντες*) *κατεονθέντες* W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλοσε enim edd. cett. *l. 13. col. 2. Νικῶντες*) *νῆκτες* C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) *τοῦ ἡττημένου* erat in ed. unde Solanus *τούς ἡττημένους* fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem *τοῦ ἡ—ου* inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίῳ*) Sic dedit Solan. pro vulgato *συμπόσιῳ*, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) *ὥς* editum

erat; sed ὅς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἄνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκον. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλους) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὀδοντωτῇ) Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυστίλατο) ἐμυστεῖλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχῃ καὶ ὕψει) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ δίχῃ καὶ ὕψει W. l. 10. Ὑδς) ὕδς l. ὕδς cett. & M. l. 12. col. 2. Ζώων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσκάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐρανον) οὐρανὸν in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) ταγῆνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque autem *sartaginem* significat; sed quia praeestat explicationem efferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mutavit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττοῦται) μελιττεῦται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Mῆκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui & ἄπερ inferuit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκελῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησὶν) ἀ φη — Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit Solanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγῆνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστυλοι) πάστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδώρος) Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col. lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτιακὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινες) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. Τινες M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημί V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυήλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλίδς, quod idem deleuit, nec immerito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὑπὸ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφρωτ. in edit. male. Et paulo ante quoque male ἀνεμφόρητα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. absens inferuit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξηργ.) Lege ἐξεργ.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz. ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz. ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεῖα bis habebant edita. Correxuit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βακχαρίδι) Sic W. & marg. *A. 1.* Κακχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύλησε W. l. 6. Κατήλιφα) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφόρημα) Lacuna hic est in Fl. & M. l. 8. Ἐρρίκνουτο) ἔρρικνουτο ex marg. *A. 1 W.* W. & Fl. Ἐρρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠκατάξις) Sic edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. Τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz. ead.* Ποτηροπλῦτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxuit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηριοπλῦτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλῃσέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἄπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχρους) χρυσόχρουν ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Λεῖρον) λῆρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. fola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit. l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποίκιον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικίλιν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκειραφείοις) σκιραφ. Fl. Vulgatae adstipulatur M. *ead.* Ἐγκαμψικήδαλος) ἐγκαμψικήμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπώδ.) καρπώδ. W. l. 10. Ποδοστρ.) παιδοστρ. W. l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φησί V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πέσθης) Sic recte Cod. Abb. & M. Πέσθης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπάδιον edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλων) Sic mutarat Solan. pro τραχίλων, quod in edit. erat. *ibid.* l. 22. Ὑπέδαλλον) ὑπέ-

βδύλλον M. *ead.* col. 2. Μεγάλαις) μὲν tantum conspiciēbatur in edit. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz.* l. 23. col. 2. Ἐκδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐκδύντων. Item ποχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. l. 24. col. 1. Φῶς) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid.* l. 26. Παίζοντες) παίζοντες antea editum. Correxit idem ex Cod. Abb. *ibid.* Κατὰ) καὶ τὸ Cod. Abb. l. 27. col. 1. Ἀπηγχόνησα) Sic etiam Cod. Abb. l. 29. col. 2. Κηεύσι) κυβεύει Cod. Abb. *Pag.* 190. l. 3. Ἡ) ἦν marg. A. 1. male. l. 7. Πιττῶν) Sic dedi ex l. Fl. & M. Πυττῶν edd. cett. l. 12. Ἀπηγχώνισα) ἀπηγχόνησα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. l. 14. Ἐπινύσσαν) ἐπινύσσαν W. l. 17. Διεπίσσα) δίσσα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag.* 191. l. 2. Σχινωτρ.) σχινοτρ. W. l. 3. Παιῶν) παιῶν W. & Mf. Bourd. Nil. mut. H. l. Fl. P. *ead.* Μιν ἑῶν) Sic edd. & M. Μὴ ἑῶν melius marg. A. 1 W. l. 6. Σκοπάδειον) Sic edd. excepta Fl. & W. ubi σκοπάδιον. l. 7. Δαμασίας) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. l. 13. Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνωμεν edd. priores. l. 14. Παρηβηκός.) Sic recte M. & H. B. 2. P. Fl. Παρυβηκ. l. male. l. 15. Ὑμῖν) ἡμῖν male l. sola. l. 16. col. 1. Σχινωτρώκταν) σχινοτρώκτραν & μίρτωα edd. male. l. 22. col. 2. Δρυπέτεις) δρυπέτεις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέτεις Cod. Abb. *Pag.* 192. l. 1. Θριπηδεστάτοις) Sic l. H. Fl. P. δς. Θριπηδέτοις W. l. 3. Εὐπυνδάκωτα) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυδάκωτα edd. Ἀπυδάκωτα P. l. 6. Καρηβαρεῖν) καραιβαρεῖν edd. priores. l. 8. Συνυθλήσομεν) συνυθλησόμενοι W. solus. omisso οἶα. l. 9. Ἐνοιοφλύειν) Sic edd. praeter l. quae νοιοφλήειν. l. 12. Ἐρεσχελεῖν) ἐρεσχλεῖν Fl. & W. *ead.* Λαλυσθιγάνη) λαλυσθιγάνη W. & Fl. l. 16. col. 2. Χορδὸν) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβ. ante editum, male. *ibid.* l. 20. Συνηθ.) Sic V. sed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. l. 21. col. 1. Κρωβυλεύειν) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κροβυλεύειν enim ante editum erat. *Pag.* 193. l. 1. Χειροσβῶν) Sic edd. iam constanter, & M. l. 7. Εἰργάσω) Sic edd. vett. constanter habere, notat Solan. l. 16. col. 2. Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὰ πλεῖ, καὶ γὰρ, καὶ θεῖ, προστακτικὰ M. l. 17. col. 1. Εὐφορῶ) φορῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid.* l. 20. Διολισθαίν.) διολισθέν. . . . male legebatur in edd. *ead.* col. 2. Ὅτι) Non aderat in edit. addidit Solan. l. 22. col. 1. Φασί) Sic dedi ex C. Abb. Φασί V. *Pag.* 194. l. 10. Ἠλέουν) Sic recte M. cum l. P.

H. Ἠλέγουν male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W. B. 2. S. & P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl. & H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκείον) Ita recte *P.* cum *Fl. B. 2. & M.* Εἰκείον male *I.* cum *H. & Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκείον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνούτων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Πεφρενωμένους) Legendum πεφρόν. adscripsit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισθογνώμειν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισθογνώμονεῖν. *l.* 19. col. 2. Κινουμένου) Editā κινουμένου. Correxīt Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπὴν) Deest in *Fl.* *l.* 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* *l.* 4. Οὖν) γοῦν *W.* *l.* 10. δὲ) δαι *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥᾶων) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. *l.* 10. Πτώμα) πῶμα *W. & Fl.* *l.* 11. Φρονοῖς) Nihil hic mutare *I. Fl. & H.* notat Solan. (At *S.* habet φρονοῖς.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba dirimit, ἐγγαστρί βυθὸν exhibens. In *W.* quoque ἐγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσθαι) σκύλλεσθαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδία) Ex *W. & Schol.* Σιλληπ. edd. ead. Ἐργάσεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προωδοπ.) Sic *W.* Προοδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. col. 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φορεῖν habebant edita. *ibid.* *l.* 18. Τῷ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* *l.* 19. col. 1. Διατανύεσθαι) Sic etiam *C. Abb. Solan. ibid.* *l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιλιπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Ὑπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A. 1 W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I. Fl. H. P.* notat. Solan. *l.* 12. Οἶσεθαι) Sic *L.* recte cum *Fl. B. 1. 2. P. & S.* Ἰεσθαι male *I. & H.* cum *P. & Exc.* *l.* 14. Προπαρεσκευασμ.) Ita *M. & B. 2.* recte. Προπαρασκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντόμενος *W.* *l.* 4. Μετοικιὰ) Sic edd. & *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl. & M.* Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἀρίστα) καὶ ἀρίστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

I N E U N U C H U M.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΤΝΟΥΧΟΣ) ΕΤΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πύθεν. *Pag.* 205. *l.* 16. col. 2. Παρακολουθῆσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείοις) Ἐπικουρίοις *W.* *l.* 3. Ἐτι καὶ) ἐτι δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἰερήιον) Sic *P.* so-

la. ἱερῶν cett. & M. l. 7. Μύριας) μυρία male L. l. 11. Γελοῖον οὐδ' ἐν ἡνέκειναις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male l. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιεῖσθαι) Nihil mutare l. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν l. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας l. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφεργζάμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελευτῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῖν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἵπερ ἦν sine commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. & c. & M. Ἐπεμν. l. ead. καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅρ) εἶναι W. male. l. 8. Παρελθεῖν) παρελθὼν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. l. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίας) Coll. videntur legisse μισθοφορίας. Sed vulgatam servant H. l. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶν) ζῶν W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἐρμείαν) Sic etiam l. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. καὶ μοιχῶς) Nihil mut. Fl. l. H. B. 2. P. M. ὅτι legend. adscrips. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore a Fl. Cett. Ἀξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Defunt haec duo male in Fl. Adsunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχίας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere l. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὅπυειν) Sic W. & Fl. Ὅπυειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in l. H. & Fl. & c. notat Solanus.

I N D E A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτέου) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθείης) Ex emend. Ienſii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διενεκτέον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forſ. παῖσι, adscrips. Solan. l. 10. Ἀπίκετο) ἀφίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλέων) βασιλέων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχουσιν) ἐπιτήκωσιν ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχωσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοιςιν) μαντευόμενοι edd. priores male. (μαντευόμενοις S.) ead. Κατηγορεύουσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. Δικέει male Fl.
 l. 5. Ἀρύν) ἀδικίη W. solus. l. 7. Σοφὴ) σοφίη Fl. Nihil mut.
 edd. nec M. l. 11. Οικήσεως) Sic edd. praeter Fl. quae οική-
 σεως. Οικήσεως M. l. 13. Ὦν) Sic restitui ex W. Ὦν edd. prio-
 res hic & supra. l. 15. Ἄλλοτε) ἄλλω τὲ Fl. Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. cad. Ἀλλη μορφῇ) ἄλλην
 μορφήν Fl. sola. l. 17. col. 1. Ἀδικίη) Corrupta haud dubie
 vox. Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 7.
 Ἐπιτελεύουσιν) ἐπιτελεύουσιν I. male. Ceterae recte, cum Cod.
 M. cad. Ἐν δὲ) Constans edd. lectio. l. 9. Ὦν) οὖν edd. prio-
 res. l. 13. Μηνέων) Sic Fl. P. & M. Μηνῶν male cett. edd.
 Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) εὐπαθέων Fl. W. & marg. A. 1 IV.
 l. 4. Οικεία) οἰκία M. cad. Ζῶα) Lacuna inter οἰκεία & ζῶα est
 in Fl. l. 7. Τέων) τέω M. & Coll. cad. Ἰρὰ) ἱερὰ edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. l. 9. Ἄλλοι δὲ) Nihil mutare
 edd. nec M. notat Solan. l. 13. Ναλμὴν) Et sic edd. cum M.
 l. 14. Ἡερίου) Sic I. H. P. & c. Ἱερίου Fl. & M. l. 15. Ἰρώτατον)
 Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον edd. priores. Pag. 219. l. 4.
 Τουτέου) τούτου edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους.
 l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. l. 8. Ἀπίκετο)
 ἀφίκετο ante legebatur. l. 12. Προήνεγκεν) Recte edd. & M.
 Προήνεγκεν I. Προηλ. B. 2. l. 13. Ἰερολογίην) ἱερολογίην edd.
 priores. Et mox ἱερὰ, quod similiter mutavi. Pag. 220. l. 3.
 Ὀρφέως) Ὀρφέος W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
 l. 7. Ἐν) Deerat in edd. addidit Solan. cad. Ἰκελος) Sic W. Εί-
 χελος edd. l. 9. Καὶ τῶν ἑκάστον) Constans edd. lectio & M. In
 I. comma est post τῶν. l. 12. Ἐπαΐουσιν) Ita bene Fl. H. P. &
 M. Ἐπαΐουσιν I. Pag. 221. l. 4. Πατρώη) πατρώω Fl. Nil mut.
 cett. nec M. l. 5. Ἑλλησιν) Ἑλλεςις misere I. sola. l. 6. Ξυνὸν)
 κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. l. 9. Ὑπέδειξεν) ἐπέδειξεν
 W. Nil vulgatam mutant I. Fl. H. P. l. 11. Ἀρατολέων) ἀρ-
 τολ. W. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) Hoc Solan. ex W. substituit
 pro vulgato διαδρομ. l. 15. Ἀνατ.) ἀντ. W. Pag. 222. l. 2.
 Ἰππον) ὡς Ἰππον W. l. 9. Οἱ) Sic edd. & M. l. 10. Ἐωυτοῦ)
 ἑωυτου I. hic & alibi. Ἐαυτοῦ male S. Ἐωῦτου Fl. l. 11. Χρεώ-
 μενος) χρεώμενος Heinf. cad. Ἐπιικτὰ) ἐπιικτὰ Pell. pro ἐπι-
 κτὰ Ionice. cad. Πόλον) πολλὸν W. l. 12. Ἀληθινὸς) ἀληθίως
 Fl. l. 13. Ἀβύσσων) ἄβυσσον Fl. Sed vulgatae adstipulatur M.
 l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. Αὐτέον L. Αὐτῷ edd. priores. l. 16. Φρε-
 νοβλαβεία) Sic dedit Solan. pro vulgato φρενοβλαβίη. l. 17.
 Ἐπιείκη) ἐπιικτὰ Exc. G. Lege ἐπιικτὰ. Solan. Pag. 223. l. 6.
 Αὐτέων) αὐτῶν edd. priores. l. 8. Δρόμου) Sic W. P. Δρόμους

edd. Δρῆμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυνάμειος) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμιος cett. l. 9. Διατάξατο) συνετάξατο W. l. 11. Τάγος) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αὐτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέῳ bis. l. 14. Θεοφιλέες) Θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γένοντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἰκελα edd. priores. l. 2. Χρόην) Sic Solan. recte rescriptit, etsi χρόν M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὀρέσσαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσσαι. l. 18. Νωθρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀνωθρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέῳ) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτέῳ) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαντήσιν) μαντηῖσιν M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecirit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse I. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰερώτατον) Sic restitui ex W. Ἱερώτατον edd. l. 10. Ἡ οἱ W. l. 12. Νεκύων) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνόμιζεν) ἐνόμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασσαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὄρην) ὄρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονομένων) κινουμένων L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγνοέουσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγαῖται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμερέως ante editum erat.

I N D E M O N A C T E M.

Pag. 232. l. 4. Ὀρῶντες) ὀρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. l. W. l. 10. ἤξεν) Edd. priores ἤξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτο) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινοπέα) Σινοπέα male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Καταλήψ.) κατὰ
 λείψ. male *P.* *l.* 2. Ἐμμελε) ἔμμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edi-
 dimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῶν male *I.* sola. *l.* 6. Μέλι-
 τοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10.
l. 10. Ἀναλαβὼν) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) De-
 est haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd.
 Ποιοτο *P.* Ποιεῖτο *Ex.* *Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προσ-
 ελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vet-
 ted. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P.* *L.* & *I.* Αὐτῷ male
Ex. *Fl.* *H.* *P.* *S.* Αὐτῷ *B.* 2. Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic de-
 dit Solan. ex *Angl.* *L.* & *P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ
 τῷ) ἐπὶ τὸ *I.* male. *l.* 16. Τετυπτημένος) Et sic *I.* cum *Fl.* *P.* *S.*
 &c. *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena ver-
 ba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid.* *l.* 18.
 Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιῶν esset in editis.
ead. col. 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in
 editis, supplevit ex *Cod.* collatione, non addens cuius, Sola-
 nus. Pag. 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὠραίων)
 ὠραίων male *I.* *ead.* Θηλυδρίαν) θηλυθρ. male *B.* 2. *l.* 15. Ὀνώ-
 ρατον) Ὀνώκρατον *B.* 2. sola. *l.* 16. Ἀρκησίλαον) Ἀρκησιλάον
 male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H.* 1. 2. *I.* *S.* Αὐτοῦ *P.*
 Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Sola-
 nus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ'
 αὐτὸς) Constans edd. lexiō. Pag. 244. *l.* 14. Ἀπαιδευτοῦς)
 Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Ienf.* & *B.* 2. Ὁ
 Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut *Marcil.* voluit, edi-
 di. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κάτα) Deest in *Fl.*
 Adeest in reliqq. Κάτα *I.* & *P.* sine puncto subscripto. *l.* 14.
 Ἰδὼν) Sic recte *P.* & *B.* 2. Εἰδὼν *I.* & reliqq. male. *l.* 15. Ἐφ'
 ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex.* *Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247.
l. 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὕ, & iterum Schol. 8; quod ego
 pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *Solanus.*
l. 16. col. 2. Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt.
Solan. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν
Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν edit. *Cler.* Et melius cum *p*
 scribitur. *Solan.* (ἀν ποία — φρατρία; ut mox πολιτσίq; *Reitz.*)
ibid. *l.* 21. Αὐρηλιῶν) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed
 bene; nam Ἀβρηλιῶν edita: quae tamen non mutassem, si mea
 solius auctoritate haec edere suscepissem. *Reitz.* *l.* 22. col. 2.
 Καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edi-
 ta, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. *Reitz.*
l. 23. col. 1. Καὶ πάντως) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀντί*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniicit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano fedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα-βδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὕτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iuberque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l. H. Fl. P. l. 15. Ἀόργητος*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. τὰς*) τοὺς male edit. Cler. *ibid. l. 17. μαδδῶν*) μαδδῶν C. *Pga. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς*) ἐς legebatur in editis, mutavit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχία vero ego dedi pro edito ναυμαχία. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ*) Ex Fl. sic dedimus. καὶ διὰ στόμ. edd. cett. *l. 12. Τὸ*) Et sic habere cum *l. etiam Fl. B. 2. H. &c.* notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐπικουρεῖν Fl.

I N A M O R E S.

Pag. 256. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in P. Aderat in Fl. & I. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου *B. 1. l. 3. Παιδιάς*) Sic recte Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδείας *l. l. 4. Ἐωθινού*) Sic bene edd. O. & M. Ἡωθινού male *l. l. 10. Διηγημάτων*) λόγων edd. priores. Sed διηγ. exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. *l. 11. Κατεύφρανεν*) Sic P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφρασκεν *l. Κατεύφρασκεν* O. *l. 12. col. 1. Ἀσθενὴς*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxuit Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπεισόδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπεκ-όδου absurde editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l. 18. col. 1. Ὡσπερ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνβιζον *l. Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male *l. l. 3. Εὐρέθη*) εὐρέθης marg. A. 1 W. *l. 4. Εἰ περιττά με*) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgatam edd. nec O. & M. ἢ γεροτολογεῖν, ἢ ἢ περὶ ὑμνολογεῖν marg. A. 1. *l. 5. Ἐφεῖται*) ἀφεῖται Vorst. & Pell. & marg. A. 1. *l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἀπασαν O. Nihil mut. M. B. 2. I. P. &c. *Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἀπ' marg. A. 1. *l. 2. Τοὺς προτέρους*) Sic edd. Τῶν

προτέρων M. & O. l. 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. 1 W. Τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. Τοῦτον) Sic O. B. 2. P.
 aliaque. Τοῦτο Fl. Τούτων l. 5. Ἄλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλας cum Cod. M. Ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφήν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μῆν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. Καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adest in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡ δο-
 νῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡ δονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. Καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιόδω iunctim l. male.
 l. 15. Ἀρυγραίνοντο) ὕγραίνοντο O. Vulgatam tuerur M. ead.
 Τὴν φωνὴν δ' ἴσην) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἥν male O. ἥς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adest in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἑτήσ. l. l. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παραταθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως)
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2. l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. Τί) Deest in O. & W. l. 5. Ὑπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) ἄσ τὶ οὐ παλιμὸν marg. A. 1 W. ead.
 Ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνως) συνίων O. W. Fl. l. Vulgata com-
 parat in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. Καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπόγυον sine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐνηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχη)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. Τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Παραίνειν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλεῖν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διπρό-
 των male S. l. 13. Λιβυνοὶ) Λιβινοὶ male W. post Λιβυνοί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὀρικῶ) ὄρεικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμαινον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. ead. Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῇ edd. Vide notas. l. 10. Προσσεστείλ.) προσστείλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπρ. male W. l. 14. Αὐτῷ) Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ certt. edd. & M. male. l. 15. Παιδῖας) παιδείας W. male. Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εἰκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαιμ.) εὐγαιμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιμπλάμενος W. l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προσεῖρῃσαν) προπροσεῖρῃ. male B. ead. Διαφόρου) Solan. ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1. Ἠλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz. l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀπλοῖκον) οὐδ' ἄπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλως—ἐπτόητο) ὄλος—ἐπτοῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὅποια) Ita dedi ex M. & edd. verr. Οὐν ποῖα enim erat in P. ead. Φιλεῖ) Sic M. Fl. l. P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμὲ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano redditum. Ἐμοὶ edd. priores. l. 6. Ἐγείρτε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγείρται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst. & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφήντος) Haec est scriptura Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl. & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam tenent l. P. &c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμην) Sic marg. A. 1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην edd. priores. l. 11. Τὸ Ἀφρ. ιδ. π. i.) τοῦ Α. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχερσίας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2. & S. notat Solan. Sed & est in P. &c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις) συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντικαταλλαζόμενος) ἀντικαταλλαζάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἰθρίον οὐκ) Pro his omnibus αἰθρ. ead. Εἰς) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus omiſſis καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόκ.) πυκνωκ. l. sola. Pag. 269. l. 2. Μετείληχεν) μετείληψε marg. A. 1 W. l. 4. Σφρυγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes male. l. 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμνηκτο male l. l. 6. Κυπαρίττων) κυπαριττός W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter l. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε ab edd. & M. ead. Κατήρτηντο) κατηρτούντο O. Nil mutant edd. l. P. B. 2. &c. nec M. ead. Βότρυσι) Desunt seqq. in Cod. Ms. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. ἦν) ἦσαν l. Pell. ead. Ταῖς) Sic recte P. &c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι *I. l. 15. col. 1.* Σφριγῶν) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. *I. 17. col. 2.* Διπλοῦν) Omissum erat in edd. aeque ac particula τε. Supplevit utrumque Solan. *Pag. 270. l. 1.* A) Constanter legi notat Solan. In marg. *A. 1.* ἄς adscriptum est. *l. 8.* Λεληθότως) Male *Amsl.* λεληθότος. *l. 12.* Ἐμβοήσας) ἀναβόσας *W.* Nil mut. *Fl. l. P. & c. l. 16.* Ἀμφίθυρος) ἀμφίθρος male *Fl. & I. ead.* Ἀντῆς) Deest in *W.* Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed non distincte notavit Solan. quomodo. *Pag. 271. l. 4.* Ὀλην) Sic *P. P. B. 2. Fr. S.* Deest in *I. Ald. Fl. l. 6.* Εἶναι πεπιστ.) ἐμπειστ. sine εἶναι *W. l. 10.* Ὅση) Hic rursus pergere *Mf. Ox.* notat Solan. usque ad ῥύθμοι. *l. 11.* Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαμφεῖς male *I. l. 12.* Ἀγκάλισμα) Sic recte *O. B. 2. M. Ald. P. S.* Ἀγκάλισμα *I. Fl. l. 13.* Ἐλλειπεῖς) ἑλλειπεῖς *W. l. 15.* Πιότῃτα) Sic restitui ex *B. 2. B. 1. & S.* Ποιότῃτα enim *I. & cett.* cum *Ox. & M. Pag. 272. l. 2.* Τοιοῦτος ἄρα) Ab his verbis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in *Ox. l. 7.* Πάθος) Hoc reposui ex *L. P. W.* Πάνθος edd. omn. habebant. *l. 12.* Πάθος) Sic iam edd. *ead.* Οὐδέ) οὐδὲν marg. *A. 1. l. 15.* Κηλῖδα) Accentum sic inveni in edd. *Pag. 273. l. 1.* Ὑπέκρυψεν) Sic edd. Ἀπέκρυψεν *L. & W. l. 6.* Ἐνδιατριβ. τῶν.) ἐν τῶν. δ. *W. l. 7.* Δεισιδαίμονος) δυσιδαίμ. male *I. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. huius. *l. 17. col. 1.* Ἡ τὸν) ὁ τὸν est in *C. Pag. 274. l. 1.* Ἀπαριθμήσας) Nil mutant *M. Fl. l. Ald. B. 2. S. P.* Ἐπαριθμήσας marg. *A. 1. l. 2.* Ἐπίσκοπου) Et sic est in iisdem. Forſan ἐπισκόπει. *l. 6.* Οἶδ') Sic *L. P.* Οἶδ' cum accentu *I. Fl. S. H. l. 7.* Κατηφεῖ) Mallem κατήφει a κατηφέω. *l. 14.* Ἐπενόθησαν) Repositum ex *W.* Ἀπενόθησαν edd. priores. *l. 15.* Μαστροπός) Sic etiam recte esse in *Fl. & M.* notabat Solan. *Pag. 275. l. 5.* Ἡ ἄλλος) Et sic esse in *Fl.* notat Solan. Sed cum *I.* etiam sic *P. S. Ald. H. & c. ead.* Διηγούμεαι) διηγῶμαι marg. *A. 1 W. Pag. 276. l. 1.* Θεσπιαῖς) Sic edd. Θεσπείαις *W. & Schol. ead.* Ὑπὸ) ἀπὸ *W.* Sed vulgata est posterior. *l. 2.* Ἐναργές) Recte sic *M. B. 2. I. Fl. P.* Ἐναργῆς male *S. & A. l. 5.* Ὀλην) ὄλου marg. *A. 1. l. 7.* Εἶναι τὸ δῆλον) μὴ δὲν τῷ δῆλοι marg. *A. 1. l. 10.* Ἐχέσθαι) ἔχουσθαι *W. l. 14.* Τῇ δὲ) τῷ δὲ male *S. Pag. 277. l. 2.* Ὀχλος) Deest in *W. l. 3.* Ἄττ') ἄν *W.* Vulgatam servant *I. Fl. P. B. 2. S. ead.* Ἦν) ἦ marg. *A. 1. W.* Sed eodem redit; ἦν enim aeque in tertia perf. dici, quam ἦ, nimis notum. *l. 12.* Ὑπερηχούσι) Sic *W. Ex. Fl. l. Ὑπνηχούσι P. P. S. l. 16.* Εὐθύς) εὐθὺς male *I. Fl. Pag. 278. l. 10.* Πρωτόρριζον) Sic *P.* aliaeque recte. Πρωτόρριζον male *I.*

Pag. 279. l. 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἄρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. l. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχσίον) ἀγγείον W. P. L. *ead.* Οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. l. 7. Ἀνάγκης) ἀνάγκης O. Nil mutat M. nec B. 2. l. P. l. 10. Διὰ τοῦθ') Defunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. l. 14. Μένουσιν) Recte sic P. M. P. V. 2. B. 2. S. Μάλουσιν male l. Fl. Pag. 280. l. 2. Ἐπειθ' ἀρχεῖ) ἐπιθ' ἀρχεῖ W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μιγνύμενοι L. P. l. 6. Ἐτεμεν) ἔτεμεν W. l. 7. Παρηνὸν) παρενὸν W. Augmentum agnoscunt l. Fl. P. S. l. 10. Αὐτοῦς) ἴσως αὐτοὶ L. l. 12. Σπείραντες) σπείροντες W. l. 13. Τούτοις) Sic dedi ex marg. A. 1. ex L. & Ald. Εἰποῖς edd. cett. male. l. 14. Ἡ) Sic bene Fr. Fl. P. ἢ l. male. *ead.* Σιδήρω) σιδήρου marg. A. 1. Pag. 281. l. 4. Ὁ γεγέννηται) ὃ τε γέννηται l. Ὁ γεγέννηται cett. & M. Sed in medium duplicavi, monente Solano. l. 5. Ἐν νεότητι) Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male Fl. l. l. 6. Μαράν) μαράνειν W. l. 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπῶς O. Εὐπρεπῶς edd. l. 11. Εἰδ') Omittit has particulas l. & Fl. Habent eas ceterae. Item M. & O. l. 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M. abscissa vox Θεσμών edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. Pag. 282. l. 6. Ἀέρια) ἀέριοι O. Nil mut. M. B. 2. l. P. *ead.* Ὀρεις) Sic M. Fl. l. P. &c. Ὀρεῖς O. Ὀρεῖς male B. 2. l. 14. Καθ' ἓνα) καθ' ἓνα male l. l. 15. Ἔσται) ἔστέ O. Vulgata est in l. P. V. 2. B. 2. & M. Sed supra est ε. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rursus O. usque ad p. seq. Pag. 283. l. 1. Καὶ) Abest a W. l. 3. Φενακίζονται) Sic W. recte. Φαινακίζονται male l. Fl. V. 2. B. 2. P. S. *ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce l. Fl. Ald. Vulgatae adstipulantur cett. item P. & M. l. 6. Αὐτοῦς) αὐτοῦς edd. priores. l. 13. Εὐθὺ) εὐθύς marg. A. 1 W. l. 14. Τὸν) τὸ l. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύσουσιν edd. Luciani priores male. l. 4. Ἀγομένοισιν) Sic Homer. B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένοισιν male l. l. 5. Θεδν) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσορώσι) εἰσορώσι Fl. l. l. 14. Ἡκροτηρίαζε) Sic W. Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκροτερίαζε l. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξορχοῦντο marg. A. 1 W. l. 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίπλατο W. l. 5. Τὸν) τὴν l. Tott. cett. & M. l. 9. Τοῦ) Abest artic. ab M. *ead.* Εὐπρέπια) εὐγένειαν O. l. 12. Τμωτέραν) ἡμωτέραν marg. A. 1. Pag. 286. l. 3. Εἶθε) εἶτε γε O. Nihil mut. l. P. B. 2. M. l. 5. Δινηκεῖς) διεινηκεῖς l. Fl. P. &c. Correctum in marg. A. 1. l. 6. Ἠγομεν) ἡγομαι male O. Vulgatam tuetur M. Fl. l. B. 2. P. l. 9. Τυνὴ) O. male ξυνή. l. 10. Τοῦ) Deest artic. in O. l. 12.

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναικί. Pag. 287. l. 4. Ὑμῖν εἰδ. παρήμι) ἡμῖν εἰ. παρήμι male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναικί — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἢ τοῦ σώματος O. l. 6. Βοστρύχων τῆς κερ.) τῆς κερ. βοστρ. O. & M. l. 7. Τακίνοῖς) Sic recte M. B. 2. S. ἱακίνοῖς cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφύροντες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταῦτα) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτην) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἔστιαν G. W. l. 5. Μόνοι) μόνι I. male. l. 8. Γυναικεῖοι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικεῖαι Vorst. l. 14. λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκείνο) ἐκείνω W. Pag. 289. l. 11. Δύναται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. I. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, o pro eo in marg. pictum. l. 16. Ὁμιλησάτωσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὁμιλείτωσαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀραιδὴν) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀνέδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καὶ) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐόκει) ἐδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαρίῳ) καθαρσίον I. & Fl. Vulgatam ceterar. edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τὸ ὀφθαλμῶ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφην edd. priores. l. 15. col. 1. Τρυβήν) Exc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτι ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινὶς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλαινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερίαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ L. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλεῖ δὲ πειθόν) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλείον δὲ πειθῶ I. & V. 2. Περικλείους δὲ πειθῶ L. S. A. Περικλείον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐνὶ) ἐνὶ marg. A. 1 W. l. 9. Ἐόκει) Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. I. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὅπῳ) ὅπῳ αἱ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρόν) μελοποιόν G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείον) Πυθαγορείου W. l. 6. Ἄνδρες) ἄνδρας I. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενούθησαν) ἀπενούθησαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἂν) δ' ἂν marg. A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀλάμενος) ἀλάμενον marg. A. 1. l. 3. Ὀροδάμων) ὀροδάμων W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. & c. l. 8. Ἀπειλήμμι.) Sic S. Ἀπειλήμμι. cett. l. 10. Εἰζάντες) νικηθέντες P. l. 12. Παίζουσι) παίζουσαι W. Pag. 294. l. 4. Δοθέν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δοθέν ceterae edd. omni. l. 14. Παραντικά) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. & M. Pag. 295. l. 5. Ἠυκαίρου) Sic edd. Εὐκαίρου P. l. 6. Ἐντελεστέων) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13. Ἐρρίφθι) Sic edd. Ἐρρίφθι L. l. 16. Εὐθύ) Deest in Ex. Fl. Adest in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιών) Ex I. & V. 2. Πάλαι edd. cett. In W. παλαι ριζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ροιζῶν. Παλαιά marg. A. 1 W. l. 5. Ὠκίσαντο) ὠκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστον) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd. hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic I. Pell. Λύσεως edd. Sed pro μικρᾶς est μακρᾶς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgatam hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον) Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl. ead. Φθαρή) φανῇ P. l. 3. Καὶ) Deerat in P. H. & Fl. Inferui ex I. l. 11. Ἐνέσυχ. ολ.) ἐνάσχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S. & c. Pag. 298. l. 2. Ὑπασταλμένω) ὑπασταλμένω τε W. l. 11. Μέσση) Sic Fl. H. P. S. Μέσση I. ἀμείσση I. voluit? l. 12. Ἰδίων) ἡδέων I. sola. ead. Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. Τοῖς κοινῆς P. Τοῖς κοινοῖς P. Ald. Fr. S. & c. Pag. 299. l. 18. col. 2. Ἄλλ') M. Cod. ἀλλ' οὐδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μικρᾶς δεξιᾶς χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτᾶ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν, καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1. Παιδοσπ.) πρὸς παιδοποιίαν erat editum. Sed praepositionem ducibus V. & M. delevit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδὲ edd. priores. l. 13. Δύω) Restituit ex Hesiod. Δύο edd. Lucian. & M. ead. Ἐπαινῆσεις) Ex eod. nam ἐπαινῆσεις edd. Luciani priores. Pag. 301. l. 3. Φησι) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi ex marg. A. 1. l. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γὰρ) Sic M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1. l. 8. Αὐχένω) αὐχένων L. ead. Ἡμῖν) ἡμῖν male I. & V. 2. l. 9. Πειθαρχεῖν) πειθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2. Fr. P. H. S. Οἰκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὀραιομένους) Sic edd. & P. Ὀραιομένους Ex. Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2. Fr. S. Αἰσχίους I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Προΐας)

Sic L. & marg. *A. 1 W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλυνδωνίστων) Hoc dedi ex *I. V. 2.* ex marg. *A. 1 W.* & *W.* Sed mediam corripui. Δυσκλυνδων... edd. cett. omnes. *l. 5.* Καταφ—εύσαι) καταφ—εύσαι *W.* *l. 9.* Ἀηδῆ) αἰεδῆ *Fl. l. 17.* Ἐρυθραίνειν) ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. l. & c. Pag. 303. l. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl. l. 8.* Ἐφειλκυσμένα) ἐφειλκυσμ. *W. l. 13.* Γεγυμνῶσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1. l. 15.* Μαζῶν) Sic edd. omnes. Μαστῶν vult Solan. *ead.* Τίδει) Incipit rursus *O. l. 17.* Ἠρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἠρτημένους vero *M. & O. Pag. 304. l. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M. O. B. 2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. l. ead.* Καί) Abest a *Fl. l. 7.* Περίσφυρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περίσφυρα *M.* eraso gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφυρὰ *O. ead.* Κάπειδ' ἄν) κάπτειδ' ἄν *l. Ku' πειδ' ἄν* tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O. B. 2. Fr. P. & c. l. 11.* Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ *O.* Vulgatam retinet *M. l. 13.* Ἐξοδοῖς) Sic *M. B. 2. P. H. & c.* Ἐξοθι *l. Ἐξοδος. O. ead.* Θεατῆς) θεῶν τις marg. *A. 1. male. l. 17. col. 1.* Τοὺς θεατῆς) τὰς θεατῆς *Exc. G. Pag. 305. l. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *l. B. 2. P. H. & c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *l. 4.* Εὐδὺ) εὐδύς *O.* Vulgatæ favet *M. & edd. vett. l. 5.* Νῆ Διᾶ) Restitui ex *G. & M.* Καὶ ἡδεῖα edd. *l. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in *O.* atque *M.* notat Solanus. Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *A. 1. l. 15.* Προμηθεῖ) τῷ Πρ. *O.* Vulgatam exhibent *l. B. 2. & c. & M. l. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege διασύρει. *Solan. ead. col. 2.* Κομάσσαι) Donec melius quid suggerant Codd. lege κομάσας. *Solan. l. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legitur ἄωριλιου. In *V.* ἄωριλιους. In *M.* ἄωρολήους. Ex quibus omnibus satis constat; scriptum fuisse ἄωρολείους, de qua voce confule Suidam. *Solan. Pag. 306. l. 3.* Γίγνεται) γένεται male *S.* Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius Dial. *ead.* Οὐδ' ἔν) Bene *l. Fl. P. H.* Οὐδ' ἔν male aliae & *Grot. l. 4.* Ὀμισεῖν) ὁδεμῖς. *l. male. & marg. A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nort. Solani. Ex quibus depravata & male diversa restituiimus. *l. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd.* plurimæ. Λάθριοι *l. Fl. marg. A. 1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot. ead.* Γὰρ) ἄρ' marg. *A. 1. l. 8.* Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1 W. l. 9.* Φαρμακείαι) φαρμακίαι *l. l. 13.* Ὀρθριος) ὀρθιος male *l. & Fl.* Ceteræ ὀρθριος cum *Cod. P. l. 15.* Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nort. Solani. Ego καὶ alterum addo ex *Gr. l. 16.* Ἐπωμίας) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—οις edd. *Pag. 307. l. 1.* Κάτω) Deest in *Fl. ead.* Ἀπαντῶντων) Restituit ex *W. L. marg. A. 1. Gr.* Ἀπάντων edd. priores. *l. 5.* Κατα-

ψύχειν) καταψύχειν W. Καταψύχειν Fl. l. 9. Φοιτᾶν) Bene P. S. Φυτᾶν male l. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) λύβρα perperam l. l. 15. Ἀποπάλλων) ἀποπάλλον minus recte Fl. l. 16. Ἐγκονίζεται) Sic edd. Ἐγκονίζεται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπιηφούσα) ἐπιηφούση W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. l. Fl. H. P. S. l. 12. Τίνι) τίσι W. Sed vulgata praestat. Pag. 309. l. 2. Λαλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος l. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. l. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non comparat coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐτημέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτημ. l. 2. Πέπλου) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπήκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπήκτους l. Fl. ead. Ὑφαῖς) ὑφᾶς Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὥς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψει Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοί) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male l. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. δ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς l. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἄμα ὃς οὐχ ἄμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐρῶντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Ἐνεκα) εἰνεκα W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀπεθάν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. l. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐρρωμένης) ἐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλή) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλὴν l. l. 16. Ἐν δυνατῷ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κῶθ.) Desunt haec tria in Fl. l. 7. Προμῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμῶνται l. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inseruit Solanus. *ibid.* l. 18. Ἀφροδίτῃ) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. *ibid.* l. 20. Παιδευαστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδευαστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τάπινικια) τὰ πινίκια W. male. Τὰ πινίκα Fl. B. 2. l. 11. Παιδιδαν) Sic l. Fl. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Desunt in S.] l. 5. Παιδευαστοῦ) παιδευαστεῖν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. l. 10. Διψῆν) διψῆν Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῆν P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. Εὐθύ) εὐθύς marg. A. i W. l. 5. Παρῆκον) M. & edd. recte, excepta I. quae παρεῖκον, quod & in marg. A. i W. adscriptum. l. 7. Αἰ) ἡ I. male. Αἰ certt. & M. Marg. A. i. habet ἡ. l. 8. Τῶν αἰσθ.) μετὰ τῶν αἰσθ. M. G. Μητὰ P. Non agnoscunt praeposit. edd. ead. Αἰσθητῶν) ἐσθαιῶν L. ead. Συμπεριπλοκαὶ) περιπλοκαὶ Fl. l. 9. Λαθρίως) λαθραίως Ex. Fl. Λάθριος marg. A. i. l. 11. Ἀμφιλαφές) ἀμφιλαφῆσι L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. Κομψύμασι) Sic Fr. H. P. & c. Κομψύμασι male I. Fl. ead. Ποιμαίνετσαν) Ita dedi ex P. Ποιμαίνεσθωσαν edd. male. l. 4. Εἰ τις περ) εἰπερ τις marg. A. i. l. 6. Οὐδὲ γὰρ) Incipit rursus O. l. 7. Κατ' ἀντικρὺ) Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαντικρὺ edd. l. 9. Μεσίτις) Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης edd. priores. l. 12. Καλλίων) Καλλίω W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P. l. 14. Φήσει) φησὶ W. Pag. 320. l. 4. Ἀφέμενοι) ἀφέμενος W. l. 5. Ὑφάπτεσθαι) ὑφάψασθαι O. Vulgatae ceterar. edd. lectioni favet M.

A N N O T A T I O N E S

I N A B D I C A T U M.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρύξεις τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iuebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: θεραπεύειν προσταττέμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθὼν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus sis, ut qui patri non obedias. Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: μετὰ ταῦτα, μεμνηνῆσαν τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθὼν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur. Et, ut puto, vox ἀπειθὼν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι: intactam tamen reliquimus versionem Gellneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. sive § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκους ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ὀργίζεσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρόν — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, τὴν σωτήρα ἀναγχοῦ &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προεωρώμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζεσθαι &c.) Pro Mā δὴ Marcilius legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dar lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet ἢ Δί'. Numquam fere μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, iniusta ira. & calumniae contra filium struētae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur. IENS. Προεωρώμην δὲ καὶ — συντιθένται) Locus hic sanus non videtur. *Guyet.* Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντιθένται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὴ, quod h. l. pro ἢ δὴ legebatur in edd. de quo statim ageretur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de re dixi. MARGIL. Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί') Non modo Marcilianam illam emendatam a Iensio coniecturam probō, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituito omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Μὴ δὴ) Alii aliter; ego ἢ δὴ legendum censeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. SOLAN. ἢ δὴ) Μὰ Δί' recte Gesn. profecto venterat; sed quia ἢ δὴ ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem asperam. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινόντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατόρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθηναίος μὲν δ

τῆς βίβλου πατρὸς, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. Ἐκαστων masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem Ἐκαστα.

ead. l. 8. Τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔνεκα, ita iam intellige ἐπί. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Pnt. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. α. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καίνον) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non desint, ut supra Prometh. § 4 f. καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἰ σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire infuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, Quod si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es cessator. Sallust. Jug. 66, 2, Igitur Vagenses, quo Metellus praefidium imposuerat, i. e. in quod oppidum Vagensium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὔσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὔσαν varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθόμεναι — ἐπὶ τῇ μητρὶ αἰχμαλώτως ἐχούσῃ χρηστὴ γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν πάντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάλανθ' λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀν' αἰὲς τε ὧ, δικαιολογήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate obruantur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod res est. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum defultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi ab integriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, & si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, quae de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ἄ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός τε si quidem occurrat; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μένον, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὰ τῆς καὶ ταῦτα ὀργίζεσθαι) Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hesterhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἔγχεται) Iuber Solan. in marg. conferri infra Δικαστ. c. 15, ubi, οὐ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursus autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praefendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ᾧ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνίστασθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iens. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτε) Probarem Pelleti coniecturam, sive ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio procurrit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὥς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὥς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀναγόντα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. L. IV, p. 474, καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψήσασθαι, — i. e. oleum ad arrendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλεῖπει μηδὲ ταφῆναι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι, non relinquit, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχλήματι τράγων ubi χρήσασθαι est, quod vel quia utitur, adeoque paulo aliter, quam apud Nostrium. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου τεμνὴν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κερδαίνειν — ἐμποροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perſaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφειν. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi ſatis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio eſt, eas convenire. Verum ſolet Solanus noſter ſic obſervare conſenſum, quando ſuſpicatur aliter poſſe legi. An igitur, quia id olim vertebatur *abſolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* ſignificet? verum cum ſtatuſ permutationem noiet, dicet etiam immunitatem a poena ſignificare, ubi poenae opponitur. At qui ſtatu� permutationem ſubit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forſan difficultatem vidit Solanus noſter, cum Lucianuſ hic tranſitive uti hoc videatur, ſi pro *abſolvere aliquem* uſuſ eſt, id quod ſententiae apprime conveniret, meliuſque reſponderet praemiſſo λύειν τοὺς νόμους: nam ſi *reconciliare* ſignificet, in eo dicas non eſſe legum diſſolutionem. Supra quidem *diſſerre* ſignificat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Boſ. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Ariſtoph. Veſp. 1385, & alibi frequenter hoc ſignificatu apud utrumque: quare & hic ſic accipere licebit cum Gefnero, eoque magis, quod non reſpiciatur ad omnem legum diſſolutionem, ſed ad hunc abdicationiſ caſum, ac διαλλαγὴν, reconciliationem cum filio, ut ipſe indicat cap. ſequenti. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat priſtinum abdicationiſ decretum, recte quoque ſic reſpondet τῷ λύειν τοὺς νόμους: diſſolvit enim, quod ante ſtatutum erat. Interim & liberare, *abſolvere*, non eſſet incongruum; nam ſic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπὸ πηλλαγμένους, tantis malis ſolutus ſignificat. Pro effugere, *praeterire*, media forma Aretaeuſ Cappadox L. I Περὶ Δραπείας ὁξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forſan, ibi διήλλαξαντο, tranſilierunt, legendum, in edit. Oxon. addituſ eſt Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens*, *tranſiens* Macedonia. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδραπημένη) Non haefitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Weſſelinganae, cum edd. minus apte haberent προδεδραπ. Hoc enim ſenſum poſtulare, priſtinuſ iam ſenſit interpres, vertens, *ante conſumpta*. Senſit idem Gefn. ut ex eiſ verſione apparet: & licet προδεδ. quoque eo trahi poſſit, alterum tamen meliuſ eſſe diſſitebitur nemo: quin, ſi prior lectio retinenda foret, ἐτι προδεδραπημένη potiuſ dicendum fuiſſet. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀπειληφας) Perperam in omnibus ante S. legēbatur ἀνήλειφ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum *ei* ante ἀποκηρ. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. Τὴν ἀρχ. hic significari *initio*, certum est; quare vides, non ubique valere *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituiamus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὖ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὖ coniungi, aequae ac apud Latinos *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐ δὴν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ: quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὖ Mf. Reg. 2955 legit αὖθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus ff. de iure patronatus*, & Lege *Si manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐραγχοῖ) Iubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicati, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{\omega}\nu\eta$ effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς δεραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς δεραπείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐλαύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικάως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξέβληντο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eiceretur. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus. VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, qui iure sit obsecutus: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, qui iuri sit obsecutus, quasi legi vellet pro δικάως δικάωις. Ego verò, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeſo δικάως delectari potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut patiatur aliquid &c. Multo minus δικάωις locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικάως: sic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si exstent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχανοί P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissem lectionem marginis Aldinae μείζω, quia sic melius cum εὐεργεσίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, μείζον cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis coniiciat, etiam μείζον sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De μείζω Mercerus ad Aristaen. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶν βελτίω — ἄγρᾱ legitur, ait: βελτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. *Infra Ep. XII, τοῦ βελτίω βίου XI, καλλίω XIV, μείζω.* Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandum arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, *hoc beneficentiam tuam in maius quid eveflurum puto, vel maius quid redditurum.* REITZ.

ead. l. 16. Εἰκόντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἶσθες παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερεστύκτα, καιροφυλακτούντα; νῦν μὲν εἰκόντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum assideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admoventis, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdus. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Veri haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cedens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, securi sumus. Vide etiam Plur. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντεξεταζόμενος) Et sic habere cum *l.* etiam *B. 2. H. & Fl.* notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. Mort. XII, § 2,* quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. Τοῦ νοῦ) Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου libera, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissim tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem*. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίζωμεν quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliorese esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimat, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) Lege de ingratissimis filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vitruv. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὁ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὁδὲ demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallem, ubi si praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπάζασθαι ἀδεῖα βίον, amplecti motu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 20, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννησαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὥτως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Laps. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούν, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. Thucyd. I, 35, τῶνδε οὐχ ὅπως καλυταίεχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περιόψεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex L. Bos de Ellips. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti possint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse Dukerum nostrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, existimantem, *non modo pro non modo non dici non posse*, nisi sequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδ' ἐ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, scribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Iens. id in Par. iam ita editum erat. In Iunt. autem Solanus manu sua diviserat. In Hag. ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἷτια;) Αἷτιᾱ. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἷτια non potest. Legendum necessario, ut Marcilii suadet, & nos correximus, αἷτιᾱ. B. 2. αἷτιᾶται, minus concinne. SOLAN. Αἷτιᾱ) Facile obsecundavi Marcilio & Solano sic legentibus, pro vulgato αἷτια, quia id plane necessarium. Immo & sic iam videtur legisse Erasmus, vertens, *quod accusat*, etsi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in versione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius sic interpungitur. Vide locum huic similem in Dearum iudicio seu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius sic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. inscripti; ideo paucis dicam, quid sit: erat in aliis edd. sic interpunctum, ἀπαιτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὐ, φησιν quod sine haesitatione sic edi curavi, etsi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat, at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὕτω pro οὕ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fa-teor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κλεῦης) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέχνην, γράφε &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖν scribendum; quod observavit quoque interpres, *Iam si cui pateri praecipiat pater, Haec pinget, fili, non illa &c.* Paulo post, ἔγρα ἂν ἀνίσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφεῖν emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσην σεμνότερον ἔστι) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICI probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regium — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fidei, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenit. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus coniungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accubebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquit. medicas, p. 39, 40,

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομία) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam deleuit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελής quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, sic interpungendo; nisi moneam, in ed. l. ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδεσθαι in edd. erat, plane fustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in l. punctum ibi esset. Non tamen adsperneretur καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελής ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελής ἡ τέχνη· construendoque, immunis illa ars compulsionis paternae experta est. Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκάλου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας) Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας, οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti*, O pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infirior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te* (de tuo) *ad discendum praebens*. Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt*. Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. "Οτ") Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, cum, quando, positum, & rectius quam ὅν' de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem*. Verte, *reposci*. GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiatur, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Το δουλεύειν) Et si primo intuitu multum adblauditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem Codices. REITZ.

ibid. Το πάντα καλεῖουσιν ὑπηρετεῖν προσδεδωκότες) Necessario legendum προσδεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea editum erat, eum velle προσιδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor, non displicere eius coniecturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλισκόμενα) De corporibus intellige, non de morbis. Ἀλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύεται) Ratio postulat, ut, Mf. volente, legas, ἀναφύσεται εὐθαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copiosus: non ἀναφύεται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τὴν ἑσῶν διαφορὰν pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσεται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, conferat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.

ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μέσῳ) P. & L. τῶν ἐν μ. Sed nescio, an sic satis etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectio Codicis P. modo recte construas. Τὸν μέσῳ enim signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque & discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cuius significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἔστι, καὶ ὃν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἔστι, καὶ ὃν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἔστι καὶ ὃν; Mf. optime. ὥσπερ ἔστι καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὃν. Reliquae ὃν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὃν adspirate, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὃν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνῆναι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρονσι, quod tamen fervari etiam propter ἐμπειροῦσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μήδ' ἦν ἑμαυτὸν ἑταῶν τὰς ἐν λιπῶν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκει) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, morose interrogas: ibid. 1056, Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλη. Et Equit. 1362, Τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. Pluto 21, Οὐ γάρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶομαι, ὀφίμαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item θρηνήσει pro θρήνηση, quod ex Sophocl. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lect. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομνησκει reicerem pro ὑπομνησκει, ab medio ὑπομνησκομαι deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομνησκω hic verior, quam ὑπομνησκομαι; cum hoc sit recordor, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noëter, διακτείνῃ καὶ βοᾷς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν) Male pro ὑμῖν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῖν Ald. & Basf. anni 1543 habet ὑμῖν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. υμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii afflores. IENS. (ὑμῖν) Esti Salm. ed. ἡμῖν habet; tamen errorem tantum, operarium culpa admissum, esse, ex versione eiusdem apparet, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῖν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. (Ὅσῳ) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Laps. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, ὅσῳ δὲ ἀν' ἐνιζοίμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Πάρεδροι) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperiique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos συνθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elsn. ad Apocal. III, 21, quem adiisse non pigebit, REITZ.

ead. l. 13. Ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρ-
χοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῷ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυ-
πτον, ut ap. Hesych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδεὶς) Vid. Th. Mag. v. Οὐδεὶς, qui Οὐδεὶς Atticos, Οὐθεὶς Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abijt ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ') Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συν-
παίν—. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρησίαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρησίαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD. Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρησίαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspikor, Lucianum scripsisse προεφεστῶτων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστώτες & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, προεφεστῶτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat προεφεστῶτων & ἐφεστώτων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in l. ω iam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique recte in omnibus conspici. Nam cum contractum sit, ex *ἑφεστηκότες* & *ἑφεσταότες*, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium *ἑσταότες*, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. *Evang. Matth. VI, 5, ἑστῶτες προσεύχεσθαι*. *Apocal. X, 5, εἶδον ἑστῶτα*. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiafles monet, vide Tac. *Annal. III, 44. SOLAN.*

ead. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiafcae ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; sive ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. *cap. 22*, ubi *ἀκούειν* pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. *c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exiget; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζήτουν ἐτι καὶ γὰρ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in *Lectt. Tull. p. 296*, (edd. enim *Salm. & Amst.* male sic habent: *τοῦτ' ἐζήτουν ἐτι καὶ γὰρ μὲν &c.*) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utique non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut *Iunt. Par. Hag.* illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typothetae deberi: unde forsan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem *ἐτι* vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. *Nub. 912*, — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. *Plut. 323*. Idem in voce *Κρονικός* obtinere, vid. apud eundem *ibid. ad v. 581*, — *Κρονικαῖς γνώμας*. Et ad Callim. in *Pallad. v. 100, p.*

609 & 610, ubi in utramque partem Κρονικός νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, ineptio: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3. f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἦδ' ἡ ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τὰ λογισμῶ γενόμενους, ἀξιώ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαι) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficisci hac tam stulta versione. Redde, *Ego vero hic vos, Delphenenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, imperiatis.* IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἦδ' ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adſcripſit γυμνόν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes, *nudus & cruentis civibus caedem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, ac potius *nudam caedem ſuſtinere.* Opinor, mentem Luciani fuiſſe, *potius autem nudum iam iugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, *nudam caedem ſuſtinere*; ſed neque *nudus caedem ſuſtinerem* commodum hic ſenſum facit: σφαγὴν enim, ut recte Gronov. filius ait, hic *iugulum* ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque *nudum iugulum praebere*, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt, totus homo ob id ſit nudus: ſic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans? REITZ. Laudo non mutatam conſtantem lectionem, nec immutatam verſionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe ſumtum e libro putabam γυμνὸν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoëniſis exemplaris margine, quo in interpretando uſus ſum, annotatum obſervabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλασιν, εὐθύτας ὑπέχειν. Valde mihi familiare eſſe peccare, novi. Hic non valde peccatum a me eſſe, aequi homines, ſpero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην περ' εἶουſαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι

ἔειραμένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, *quod superest*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id, quod inest*; sed significare, *quantum res, sive facultates ferant, — quam maxime fieri possit*; vide doctentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus est, quae ille sic reddit: *mihi ipsi vero, quantum possim, in futurum securitatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνεβουλευσατε ἂν) Benedict. infelicer verterat, *hoc, sat scio, consilium mihi dedistis*. Rectius Obsopoeus, *haec — suasseis*. Esse enim hoc aoristis inprimis familiare, ut eorum indicativus subiunctive sit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Iens. Lectt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benedictum ob hanc versionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod postea manu sua addidit Iensius, subiungam ex Hom. II. N; 301, ubi — ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολομίστην, male vulgo vertitur *terret*, cum significet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρνηφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν ἱλίον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi satis manifestum est, εἰσανέβησαν esse, *intro adscendissent, s. scandissent muros*, quia εἰ μὴ sequitur. Demosth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἐβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Nostrium Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel saltem, *laudare soleo*, ut Gesn. fecit. Et Long. Past. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε, i. e. *lateat, latere possit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. minor. Εἶπεν ἂν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνος. Conf. supra Tim. c. 9, ubi ἡγανάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. καὶ — πέτρα) Mala distinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγελάσασθε) Sic ed. *Iunt.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγελάσασθε* habet. In reliquis simpliciter *γελάσασθε*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὅμοιος) *Lege ὅμως*. SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Λόγους) Vide Plut. *περὶ τοῦ* EI. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro *ὧν* *ἐ. in Iunt.* est *ὧς* *ἐ.* quod videtur ex *ὥστε* *ἐ.* formatum. Sic Dem. p. m. 144 C. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγ.) Addiderat marg. Graev. Hemsterh. consulendum Duker. ad Thucyd. VI, p. 435, no. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur *ὅσῳ καὶ λοιδορήσασθαι*, malle legere *ὅσῳ* &c. ut hic ap. Lucian. & alibi; quod intellecto *μᾶλλον* nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes Thucydidis. Et quia Codices nonnulli cum Scholiaste illud *ὅσῳ* habent, non video, cur dubitarit Duker. id in contextum recipere. Intellectum autem *μᾶλλον* post *ὅσῳ* vid. etiam supr. ad c. 1 huius Phalar. aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum *ὅσῳ* — *ἐκλόπτωμεν*, ubi pro *μᾶλλον*, *πλείους* ex altero membro supplendum. Adde Herodian. 2, 3, 17. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis Phalaridis. BOURD. i. e. p. ed. Paris. quae ab *ὅσῳ* incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud *φέρειν*. Excusat Phalaris obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic, quam *φέρειν*, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces *ἐκκρόπτει καὶ ἐπικαίει*, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum *δερίζειν*, *demetere*? Id certe optime respondet *τοῖς*, *ἐκκρόπτειν* & *ἐπικαίειν*. De Iolao, qui Hydrae Ler-

naeae ἀναφυομένης κεφαλᾷς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit Περιζειν, *demetere*. Equidem leviori mutatione malim legere δέρειν, *caedere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B, 302, — οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρείν. GESN. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & αἰσθῆσιν involvit, veluti & πᾶσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασιν φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόρος καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἀντύχει συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰώθει δὲ — τοῦτο πᾶσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere, quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer 1 Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *afferre*, ut ap. Long. Pass. III, p. 125 ed. Iungerm. δέδμεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. Il. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Παρὰ δ' ἅτα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτα σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γινώθι σεαυτὸν·

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔναίε, χόλου κρατέειν, Περίανδρος·

Πιττακός, οὐδ' ἐν ἄγαν, δς ἦν γένος ἐκ Μετυλήνης·

Τέρμα δ' ὄρᾱν βίοτοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις·

Τοὺς πλεονας κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεύς·

Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἠύδα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia fatis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλοίμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro δικάως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἶν ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἐλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρωμαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεισθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obviū est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασί, τὸν Ἡρακλῆην προσεσχέσθαι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδὼς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec iufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Baf. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Σπριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Περίλαος) Qui Perilaus Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis Perillus audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari Perilaus etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam Perillus Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gesner. quoque nihil in versione mutarit, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Περίλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis Perillus De-

moſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum ſcriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen Περίλλου, ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriuſque lectio mihi iam ſit ſuſpecta. Nam & eiſdem *Perilai* meminit Demoſthen. compluribus aliis locis, qui eſt Megareſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργὸς habet. Ita ut verifiſimile ſit, Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. REITZ.

Pag. 51. l. 8. Καὶ ἀνοίξας) Legend. interpr. Perf. BOURD.

ead. l. 11. Προστιθέναι) Ἀντὶ τοῦ προτιθεῖ. Attic. BOURD. Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν) Quod Fl. quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρικακέειν, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, Ὁκόσοις μὲν οὖν αὐτίκα ἢ ἀκμῇ, αὐτίκα λεπτῶς διατῆν & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commodè intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omiſſum ſtatuerè pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciſſ. pag. 386, qui plura congeſſit, unde aequè atque ex his Hippocratis patebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοῦςδε) Sic Long. Paſt. 2, p. 67, μέμνησαι τοῦ παιδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. ad Dial. Mar. III, § 2. Et Ver. Hiſt. I pr. Et alibi non ſemel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interprès, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηνούμενον, id eſt, delenitum, ſenſu manifeſto & apto. PALM.

ead. l. 17. Κατακηνούμενον) Hic vero mirari ſubit eruditiffimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit inter modulandum, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod Par. ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſur-

pat 'Ορχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. καταυλούμενον esse in *H. B.* 2. *Fl. Ald. Fr. P. & A.* sed male καταλούμενον in *B.* 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. 'Ορχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταυλούμ. legi in *Ald. & Salm.* ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum filuisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpretes, *in elegantis delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in *Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως*. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple *χωρίῳ*. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN. *ibid. Προσέσθαι*) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσθαι & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Nofter. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. sed miserum in modum interpolatum additione ἰδιόξενος. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Deest in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem cre-

do innuit, quod Livius diferte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἥδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed alius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae *μισῶν τῆς εὐσεβείας* erronee vides verbi *praemium impietatis*, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσησόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδία) Sic L. melius, quam quod in reliquis est *εὐδία*. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνι πιστεύειν διηγουμένοις. ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro *μὴ ἀ* meliori ordine & *μὴ* antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi noravit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, etenim incertum est, verne dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet a *χρὴ*, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat *nedum*. Verba, *ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν*, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere accedamus, (incertum enim est, num vera dicant) *nedum* ut ipsi ea, quae nesciamus, accusamus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur *οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀ μὴ ἐπιστάμεθα κ. &* vertit Obsopoeus, *ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusamus*. Certe haec lectio & vocum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

cedenti $\chi\rho\eta$) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. Αὐτοὺς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοὺς . Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. Ἄ μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus notiter; cumque lenf. indicet $\mu\eta$ à legi, idque recte immutet, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque affeclam *Amst.* male dedisse $\mu\eta$ ἄ. REITZ.

ead. l. 13. Ἦ ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitatur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulæ $\tau\epsilon$ accentus mutabitur; eliso enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi eliso, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequenti. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρας γεωργοῦμεν) $\text{Πυθῶνά τε πετρήσσαι}$ vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. Ὅμηρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. l. c. $\text{Πυθῶνά τε πετρήσσαι}$. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. $\text{Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα}$) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, $\text{ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα}$ contingere dicunt Graeci. Id in Paraf. & Rhetor. Discal. natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. *Odyss.* IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. *Od.* I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἐλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem infpexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἐλλησιν ἀγαθὰ δὲ in eo legatur, an τοῖς Ἐλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

tanti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantinos Siculos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλοις abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Et si ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεόν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεόν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν θεόν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεγελογοῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρ. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν θεόν) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰσι) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰσ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποιήσομεν) P. H. B. 2. Alii ποιήσωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μηδὲ πώποτε) Et si confundi solet cum μηδέποτε, plus tamen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποῖω καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάσαι) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) An ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβίωτον quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε καὶ παρόθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γνησικ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὁ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisperiti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρελήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *secta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὅρας ὡς διὰ τούτων οἰνοὶ παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράφοντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Side-
rae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN. *ead. l. 5. Καὶ ἐπειὶ αὐτοῦ*) *Ἐπειὶ* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπειὶ*. Lexicographi tamen eam obtrufere, quasi prox, sive proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπειὶ*. MARCIL. *Ἐπειὶ* L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐπειὶ*. SOLAN. *Ἐπειὶ* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαγγανίας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς κακίαν) Angl. *in κακία*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐγείου βουστᾶσιαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — Σατταπὺνδ πῖθιν.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra *Tox.* c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀππῖανδς γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam *Enchiridion*. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso *Apologia* intelligenda est. Vide *Xiph.* in *Hadrian.* 264 B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius Bibl. C.* 58, pag. 53. Vide etiam *Suidam*. Circa annum Christi 134 *Cappadociae* praefuit. *Dio* 69, pag. 794; quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide *Suidam*. CLER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπαιδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. ΤΙΛΛΙΒΕΡΟΥ) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μόνην) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Πρόσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Pædag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαιούς, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἔχθραῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinet. Ἐρ. χλιδᾶν βίβλας τοῖς παροῦσι πῆμασι. Pr. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥς τοὺς ἡμῶν ἐγὼ Ἐχθροὺς ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Asin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspētia, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδείς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μέγας καὶ γόης ἐγένετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Lampyga incidat. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. εὐρυβατίασθαι
VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυώνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio:
plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium.
SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ.
XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD.
De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio,
quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. *l.* 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2.
In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. Nihil
ad nostram hanc, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, ne com-
parandus ad illum est. Exempla Graeca passim quoque obvia.
Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus ap-
prime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius
consilium atque institutum nosse discas. Ex animo enim quin
hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, in-
quies, si de magnis illis viris tam magnifice senferit, perpetuis
eos infectatur calumniis? Dicam: sub eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequa-
quam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimon.
Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli
Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thu-
cyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ἐπινόησάν
μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς
κράσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observa-
tum, vel potius non corruptum, apud Nostrium: ut de Salta-
tione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέραι αὐταὶ &c. IENS. Ποικιλωτά-
την Iensii emendatio, ut Ὁρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. *l.* 2. Βουλήσεως) Ibidem non multo post, pro τῇ
ἐναντιωτάτῃ τῆς βολήσεως εἰκυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic ha-
bet Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολή-
σεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alea-
toribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, fa-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Iensium monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrent, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipfi, & Elfner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὃ δ' ἐπέειχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέπον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elfnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐνὶν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, *ut licebat ex stipula coniiicere*; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῦσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῃ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἐπωδ.) Cf. supr. Μισθ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, *emitto, sursum mitto*, Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocatueros. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυνᾶ) Non quidem immerito varietatem quae-
sivit diligentissimus Solanus: nam εὐφυνᾶ requiritur ab recto
εὐφυνῆς, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθεία ἀληθῆ·
& εὐφυνᾶ Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum
neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae εα purum tam
in α quam η contrahi monet, sic ὕγιᾶ & ὕγιᾶ utrovis more
dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradi-
dere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. Θῶνος & ita interp. BOURD.
Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. Θῶνος scribitur apud Hom. l. c.
ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam Θῶ-
νος. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete,
nomen id fuisse Tyanensi, (ad p. 148.) quem Aegyptium in-
super vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Phi-
lostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem partici-
pem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tra-
dit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud
Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos
imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant.
COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτός) Angl. οὗτος. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεὶ πάνυ συγγενομένων) Τῶν
Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεὶ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris
Philostratus describit: hunc Hierocles Christo aequiparavit:
contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emen-
dationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia
venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo
diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo na-
to annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur.
Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile pa-
tet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod opti-
me convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum se-
ptuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Anto-
nini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico
habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam
existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ
non comparent in Mf. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγῳδία) Non sic de eo sentiebat Philostratus;
qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Euna-
pius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους
θεοῦ, librum eum inscribi iure potuisse censebat. Ante Lucia-

num vix reperies, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδ' ἐν ἑπενβεί) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρησμογράφῳ) Forſan *χρησμογράφῳ*, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum *λογογράφῳ*, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ *συγγραφίας καὶ λογογράφους*. Vel *χρησμογράφῳ*, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatoremne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum coniicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχῆς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtroph. p. 670 A1 Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλιθιοί, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic *παχῆς* de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliſque aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τοὺς πολλοὺς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus & res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ὄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πάντας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἐνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amſt. (ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopatr. c. 21, *κακαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν*. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προξυρημέναι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudatum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diff. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαιμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET. Pag. 71. l. 3. Θουκυδίδην) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Διμ. c. 20. SOLAN.

ibid. Ὑπὸ δυνεὶ τούτων) Metus & spes divinationem & auguria repererunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. COGN. Δυνεὶ edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. Δυνεὶ ait Solanus edd. habere; at Parisina habet δυνεὶ. Vorst. in B. 2. etiam δυνεὶ adleverat, frustra. Quid in Iunt. fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & δυνεὶ & δυνεὶ inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione Iuntinae, quas tamen δυνεὶ habere cognovi, ideo credo δυνεὶ fuisse in I. Sed Solanum correxisse δυνεὶ, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe δυνεὶ rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. Basf. ubi δυνεὶ σταδίων. Et δυνεὶ νεοὶν vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialect. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφούς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μείζονας) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12 a me antiorata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Καλχηδὼνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καλ ex-ciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικούν) Adscripsit Solan. vid. infra in Δελ. c. 2, Γαράμαντες μέγροι προσοικαὶ ὄντες, quo adiuverur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικούν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare προσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἴκοι) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτούντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequae ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50, αὐτὴ δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. II. O, 453, ubi κεῖν' ὄχθα κροτέοντες, est *vacuos curtus quatientes, cum strepitu*. REITZ.

ibid. Κοσκίνῳ — μαντευόμενος) Cribro *vatiscinans*, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumpta a divinationis genere, quod suspenso circumactoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖά τ' ἀληθέα κοσκινόμεναις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτειςιν) Praefens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Iensf. & Hemsterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere esse, vid. Comment. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἀπειμι, abibo. Et vid. Hemst. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἀπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & *veniet Methymnaeis hostis sat infestus*, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset *hic abibis* vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significatu agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύγομεν &c. In verbis autem contractis num praefens ſit, an fut. 2, vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κἀκεῖνοι) Sic ed. l. Reliquae ἐκείνοι. Sed malletm γοῦν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεῖς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προεῖσπένεπται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προεῖσπένεπται, *rompra* inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμενον) Qualem reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibuſque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόμενον) Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt aſſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paulo poſt omittitur ante ἔργον. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροὶ) *Pestis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate edd. aut Codd. etſi adiectivum ὀλέθριοι ſic uſitatus, & pluralis ſubſtantivi ὀλεθροὶ alibi nondum a me obſervatus eſt. REITZ. Sic iterum ſubſt. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Ion. Trag. c. 43, Pſeudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non ſit movendum. IDEM in *Addend.*

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abeſt, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis eſt ap. Ariſtoph. Velp. 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adiectivum quoque. Poſteſt ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volat. At ſi a Περσεύς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aequae ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὗτος) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem cap. 39. SOLAN,

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκλης) Lege, si lubet, Orig. c. Celf. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεσθαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεσθαι. Vocem στύεσθαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεσθαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεσθαι. Sensum vulgatae aperiet Aristoph. Lysistrata, eundem fere, quem alibi per οἰστρῶ φέρεσθαι, aut simile quid, effert. V. 'Or. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεσθαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νίγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεσθαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεσθαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposuimus edd. vet. lectionem στύεσθαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὐρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος, vel ἀλεξητῆρ auxiliary, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non exscribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque Ἀβανουτεῖχος. Ausoniorum mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. Monas est Α, tres decades Λ & c. Ἀλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce Ἀλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. Ἐκ πρώτης) Aenigma est, quo (Α'ΛΕΞ) αἰδρος describitur.

A. 1.	4) 96}	
Λ. 30.	8}	24
E. 5.		16
Ξ. 60.		16
		—
		00.

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald. 1 W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius; *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, Ἔσις διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑώρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. Παρακελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνῃ δι' ὁ δάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατόν μάλιστα πού, πάντως κακείνας λέγων ὅψομαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras*. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo; quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *πίκτα, ποικίλη. Κατάγραφος* idem; quod *κατάγραπτος*. Catull. *Catagraphosque Thynos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat Ἀλέξανδρος alioqui ἄνδρος corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim ἄνδρος mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in ἄνδρος, ideoque prius verum esse existimo. Nam si ἄνδρος hic significat residuam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. Metam. XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτὴν) P. non ut in reliquis αὐτή. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλεμβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεαζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἑμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῇ τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῇ τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἑμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἡδεὺς (ὁ Ψευδομαντὴς) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia palam additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, εὐμὴ ἀρραγίον. Tum etiam propter singularem verbi δεικνυμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba ἔδειξε τὸν Δία: quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. II. γ, 700, Πηλεΐδης — εἴπεν ἀεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro data dextra recipere, positum dicat Scholiastes, qui ad verba τὸν καὶ δεικνύμενος, ait, δεξιούμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, eos autem dextra prehensens &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgatam accipere. Nam recipiendi notionem iam praefero, releo § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπεσαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνὰς) Hoc forsitan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. &, qui eam rem fuse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφκοδημένην) Ceteri Codd. προφκονυμένην.

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προφονομ. In P. & Cod. B. mendose προφονουμην. In rel. προφκοδομημένην. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγήν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epiēt. p. 239 C. Apollo πηγή της ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχη ἀγαθή) Flor. τύχη τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Et si & alibi omittitur, ut in Vit. auēt. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πώματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δῖ, οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegya filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Nepruno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam aludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, tenant en sa main Esculape & d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille. Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit aediculas, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum Κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est a γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo *ν* alterum in compluribus edd. omissum est, ut iam earum consensum nihil faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὁρχ. 56 γεγεννημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γενομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ gigno distincte opus est, ibi *νν* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ημέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Paft. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἐωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum velle, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. Τοὺς ἐγκει.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est coniicere; nisi forsitan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exemptum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) Τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα, ἄνθρωπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἄνθρωποι. καὶ ταῦτα καὶ διδασκόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στῆ δ' ἐκατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆ φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

fe, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est a *πόνος* & *πένομαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Deleverat Solanus ταῦτα & καί, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμνησάτο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα coniungi amant. Long. *Past. L. 2, p. 63, τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες.* REITZ.

ead. l. 9. Τὰ τοιαῦτα) *Fl. ed. & P. Codex;* cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. Εἰκόνες) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. Γλύκων) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia pater, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. Φάος ἀνθρώποις) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. Ἀμφιλόχου) In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilocho vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in *Εκκλ.* c. 12, oraculum, Cilecia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38, in *Dial. Mort. III,* & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilocho meminerunt & alii, *Plut.* 999, 2, & 771; *Xiphil. in Commod. p. m. 290, ἐστὶν ἐν Μαλλῷ* (sic enim emendandus ex Nostro aliisque *Xiphil.* pro vitioso *Μαλλῷ*) *πύλει τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ὀνειράτων.* Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam προτρ. p. 9, 1. — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochus* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui videtur. Έναγους ανθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὄν, Έκκλ. c. 12; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quaestione vide, quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Celf. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete Mallum opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochus* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Vitae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nulla sortis redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinsii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδύσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Julian. Ep. 41, p. 421 Lips. Έπει δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδύσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur Budaeus, & totum hoc ἐνδύσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Έκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. Έκπεσὼν — ἀφικόμενος — ἀπ' ἡλλαξε) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολοῦς) Cf. iterum infr. Ἑκκλ. c. 12. SOLAN. Immo porius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ. *ibid.* Ἐκείθεν αὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὥς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπὼν) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν forte ῥητὴν τὴν αἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon fit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Us. ant. numif. GRAEV.

ead. l. 16. ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus ficiussit, & tribus testibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. ἡμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. Ἐκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impresso aberat ὁ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὥς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεισημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macroh. I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλαφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlēgerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obsignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxaris vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopropheta ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de subscriptione nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic ὑπὸ in compositis solet responsum significare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἡ ὕς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχούσα, occurrens: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, ὑπολαβὼν δὲ ὁ πύθηκος, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI, 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἕπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem apposite*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἕπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἕπος γράφειν significare *carmine conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστῆς τὴν ρίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere Βρυτίας, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταυ duplicatione odor, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit Βρυτίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui retulit Sponius *poix Beruttienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-

φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης Βρυττίας plane enim ita editio Flor. IENS. (Βρυττίας legendum cum Dioscor. vel Βρηττίας v. Strabon. Vorst.) Secuti sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis Βρηττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 Βρηττίαι. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. Λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῖται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, *crystallum* fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an silex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγουσι; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, *Venetiaanschen Tripel* vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τητάου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) *Celsi libri contra magos*. GUYET. Periit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΤΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de *magorum artibus* habebat; quod versio Gesneri.

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μάγων hoc legitur Scholion; Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, καὶ οὐτὰ Ὀριγενους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρη οὖν, καὶ ἐθεσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χράμενος, καὶ τὸ εἶδος τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: reddbat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἶδος Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophista sunt artes, quae imitantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus accefferat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV.

* Ἐχρη) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἶδος. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμουν. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχατο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμενν aequè dici atque ηὐχόμενν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maitair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etfi dixeris ην magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίτους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmidēs, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίτους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, urfinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & urfinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec ἄλκοπα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhusos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κυτμίδα*, hoc est *ἄκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὀδύνην πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Bened. Quis *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adipe*: etsi enim dicebatur *ἄρκτος*, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omisso literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonastre* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφούντα, οὐκ Ὀνῶρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκείλαιον* appellandum. In Amoris, placuit Luciano variare; quippe cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταύρος ἀγέλαρχης βοσὴν ἐπιθόρνυται, καὶ κρὶς ὅλην τὴν ποιμνὴν ἄρρενος πληροῦ σπέρματος. τί δ' ἐγώ, οὐ συνὼν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσιν κάπροι*, in sequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σῦες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκείου*, quod idem est atque *ἀρκτείου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elfner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν vertit, & dabitur vobis, impetrabitis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra Icarom. cap. 22 pr. *ἔσται πάντα, ἢν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo Polyb. I, cap. 45, *τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elfner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachman ergo duobus Amphilochoi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. δὺ ὀβολῶ) Vid. supra c. 19, *δὺ ὀβολοὺς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

funt uſi. Sic Noſter Somn. § 6, *δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῦν χερσῶν*. Ubi poſt *δύο* pluralem habet, ut millies alibi, *παπύς* vero in duali collocat, quod quidem uſitatus in membris, quæ natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait *τὸ δεῖν ἀμφοτέρω*, at contra paulo ſupra, *δύο ὀφθαλμούςς*. Sic Hómer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, *Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον* &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciff. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in Hómer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaſte notatum in edit. Hervag. pag. 161. "Εἵιοι ait, *δὲ λέγουσι συμπεπρεσβεύεσθαι καὶ Φοῖνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦν τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ ἄσπον ἰόντες, καὶ ὥς ἐπὶ, τὸ Κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα*. Verum eoſdem illos graviter errare, qui hoc *ἰόντ'*. quod eſt ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo *ἰόντι* poſitum, recte pluribus demonſtrat S. Clarke ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua Clarkius tacet; eſt ruruſus ei aſſentior, verſum illum Il. I, 182, *τὸ δὲ βήτην*, ad Aiaceum & Ulyſſem ſolos referenti cum Schol. Viſtorian. Nam exemplum illud Scholiaſtae, quod ex Odyſſ. Θ, 48, eſt petiſum, ubi *Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα βήτην*, *iuvenes vero electi duo & quinquaginta ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ita tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine *πεντήκοντα* ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: eſt diſcretio ibi maior, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit: nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe, quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur: nam & illud Hómeri Il. Δ, 452, — *Χαίμαρροι ποταμοί, κατ' ὅρεσσι ρέοντες—συμβάλλετον*, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

cad. l. 12. Οἰθηῆς) Οἰθηῆς. GUYET. Quaestum, quem A:

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, αἰτ', ἔτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολοί. μὴ μικρὸν οἰνθεῖς, ὃ ἑταίρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον. constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaestum hunc fuisse exiguum &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνθῆς. IENS. Οἰνθῆς L. In reliquis prave οἰνθεῖς. SOLAN. ead. l. 14. Ἀνὰ) L. ἅμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀνανήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέρ-
 ροτες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppeteret;
 non dubito, quin ἀνανήφορες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ.
 c. 7, Ἑρμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis.
 Adde Ὅρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέροτες) Nihil hic sine Codi-
 cum auctoritate muto; etsi ἀνανήφορες aptissimum foret,
 quod Solanus in textum recipere cogitarat, sine auctoritate.
 Nam praeter Suid. etiam μα μονοι ἰσους Long. PaR. III, p.
 124, εἶτα ἀνενέγκων ἰθάρρει, dein se colligens animum recipiebat.
 Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam
 edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio,
 absentem laedit, qui cum ebrio liigat. Ideoque vulgatam studio-
 se potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eam-
 que pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas
 liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo
 tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his
 oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversa-
 riorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi
 aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo ob-
 servandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices ho-
 mines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας
 quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut
 hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo
 edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat Solanus, sine au-
 thoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἥ δὲ, μολυβδαίνῃ
 ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυ-
 βδίνῃ, ὀρμιᾷ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera
 tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum
 pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet
 Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c. δ

Quidquid fit, etſi *μολυβδίνας* hic uſitatus eſſet, ego nihil mutare auſim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mſ. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνω τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδῶτι) Petronius: *Iſſe pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura teſtimonia congeſſi ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτεγκτος) Sic rurfus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, ſed ut mutavimus, Lepidum ipſum. Nota eſt phraſis. Sed quis ille Lepidus? Romanuſne magiſtratus, an philoſophus? aut privatus, ſed doctus tamen? De eodem cap. 43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino *μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ*. MENAG. Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem, licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. *Μάλβαξ* forte eſt ex Larino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. *Χοίρεια* intellige *κρέα*, ut *σκυλάκεια* & id genus alia: *κυμινεύειν* fictum verbum, cui reſpondet *cuminare*, h. e. cumino adſpergere vel condire: *σίπυδον* fictum puto ex *σίπη*, quae arcam aut vas quodcunque farinae aſſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in *κυμίνε* alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam aſſuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeflare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores hiſ, quos dederat Eraſmus, ſed melius nos hac quidem parte ſunctos officio putamus. GESN. Menagii notam plane iſſdem verbis in F. Guyeti Mſſ. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μαιζώνως) Confer ſupra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράνων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, Thomas Irſonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunquē libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quiſque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurūque tam doctum

Caput consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulatio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem. & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & revera inspirasse. Rem totam Irsonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas respirationi inservientes. Sic enim usitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίαν. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam sub Traiano floruit, ante eius impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut viderur innuere paucis lineis inferius: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀβρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid muffiravit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae suppressit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda sunt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caesis legionibus, Syrii defectionem cogitantibus, oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem consecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent. Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit Severianus Celta, & nomen ducis Persarum Othryades, quod ramen Graecum sonat: & non dubito, aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. PALM. Haec*

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σεννηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in *Συγγρ. c. 21 &c.* Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet *ν* consonantem literam ignorant Graeci, saepe per *Y* exprimunt. Saepius per *B*: eandem non raro etiam per diphthongum *ου*. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀντοῖνον ἀρχαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ιστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποιήσατο, ἐπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὸν κατὰ Οὐλογαίσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in his gestas, obscuri aliquid inventatur. Nostrium enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτινισσιν) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur *στρατεία*, corrupte, nisi quod *Ι. στρατιᾷ* habet. SOLAN.

ibid. Ὀβριάδου) Idem est, qui in *Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31*, Ofroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadvertum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarent, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Ofroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, debebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξου) Verus itaque hic demum Severiani exitus: Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θηλυχίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Persicis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in *Δικ. c. 1.* & Orig. c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. *Ἀστρ. c. 23.* & *Δικ. c. 1.* Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχιδέων ἀδύτοις πλάζω* &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. *Βραγχίδαί*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam refloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Milesum; oraculum olim *Branchidarum* appellatum, postea *Didymaei Apollinis*, ut Plinius habet c. 29. *Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν* dicitur Straboni l. XI, p. 518, & *μαντείον Διδυμέως τοῦ ἐν Βραγχίδαίς*, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in Pseudom. & Iamblich. de myster. III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφήτιδα*. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphilochi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Pauſ. in Att. 33, ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiufdem Amphilochi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Pauſ. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὄν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ρουτιλλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ρουτιλλιανός ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος. Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis: sic interpretes. Sed Mf. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, Rufus Basaeus dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen Rufi Basaei facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, coniecturas proposuisse meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus. Eodem errore mox ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit relinquo exercitu, quem tenebat, cum debuissent, loco, vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit; cum priora dubie reddidisset, qui s'étoit signalé en plusieurs occasions. At clare phrasin suam exserit noster auctor in principio Macrobiorum, (c. 7) ὃν ἴνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαθοῦσα τάξιν &c. GRON.

ibid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte magistratibus. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος. Pro ταξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed *τάξεις* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεις*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS, Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεις* legitur. SOLAN. *Πράξεις*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: *Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις*. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πράξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξετάζεσθαι* autem pro *εὐδοκίμεισθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλλημιμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνῶντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 29; Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra *Ἐπισκ. c. 22*, infra *ἐκκλ. c. 12*. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 *εὐθύς*.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucia-
nus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. Καθ' αὐτοὺς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. Ὁ δὲ) Intellige Ἀλέξανδρος. GUYET.

ead. l. 6. Ξενίας — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram
Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad
ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. Ὁ δὲ, inquit,
τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίας τε καὶ
ταῖς ἀλλαῖς δωραῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucia-
num ξενίας, ut infra c. 56, ξένια, καὶ δώρα πολλά πέμψας. Sic
enim dona hospitalia dicuntur ξένια vel ξείνια, quae Latinis
lausia. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo
αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac
vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit
rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione
nullum id locum habet. Δωραῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est,
muneribus aliquem sibi conciliare; & sic verti debuit. Vide omni-
no, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas,
c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro acquirere, parare, usum
elegantem, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confir-
mandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo
infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap.
7, ἐργάσαι σε αὐτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστον τε ἄμα, καὶ ὑγιεινότα-
τον βίον, paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluber-
rimam vitam. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire
convenit ipsum verbum exercere, ita sumtum pro conquirere,
comparare, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenos
A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse Ancillas, servos, nisi
eos, qui opere rustico Faciundo facile victum exercerent suum. Lis
quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum
vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus
τὸ exercere in exercirent, auctoritate potissimum Festi nitenti-
bus. Sed profecto cum τὸ exercere sit receptior lectio, & tam
apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu con-
veniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum
Bembo, Murero, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam
cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, adstipulatorem afferens
Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum
notarit, ubi exercere sumtum eodem plane modo occurrat. Ce-
terum non possum facere, quin hic opportune elegantem Ae-
liani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex
ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam at-

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραψε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις ἐργάζετο τὰ ἄθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄθλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Invenit nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια cernasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, satis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, praemium, non certamen, significantis, id facile patiat. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praemium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίαις. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; faisant cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὐνοῦς, quod marg. Ald. Wess. habet; verum quia & Pelleti φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse laborem.

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare manibus victum quaerere; vel parare; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἄνθρωπον quoque sic dici pro aliquem sibi amicum reddere ac benevolum, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, sibi ipsi operatur, suo commodo serviens. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. Σύνισι) Forſan συνίσι. GUYET. Σύνις δὲ οἷας) Omnes libri, excepta Fl. ed. habent συνίσι δὲ οἷας, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, an nos rectius. Ego certe rem acu teniſſe mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabar? Luciani acumine dignius, ut ad Celſum, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, lectori, quid ſub imperatore Philoſopho rogaturi fuerint optimates, coniiiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud tribuere, aut ipſum periculofa, imperante filio, temeritate edifferere. Caſſium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus Caſſius. . . . V. Volcat. Caſſ. I & XIII. Nec deerant, qui ſive pertaeſi dominationis, ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio; aut honorum ſub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & novā molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio ſcriptam.) In Fl. eſt συνίς, quod ad noſtram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus eſt in parentheſi illa notae Solanianae, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in eius nott. Mſſ. inveni. REITZ. Omnes, quantum ſcio, legunt συνίσι δὲ οἷας εἰκός — τὰς πύστις πυνθάνεσθαι, & συνίσι imperfecto tempore referunt ad ipſum Alexandrum, intelligebat: ſed vel ſic οἷας & τὰς πύστις non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum συνίς δὲ οἷας — τὰς πύστις. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecurus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiffimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστις πυνθάνεσθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμνην μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμάτον, φίλημα φιλήσαι, Graecis aequae familiares eſſe ac Latinis, vid. Spanh. ad Ariſtoph. Pl. 10. Et Noſtrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, &c. Scyth. c. 4, ἔρωτος δὲ ἐράσθης. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρτέον. Item Long. Past. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψις — ἐτέρποντο; &c. p. 62, φίλημα ἐφίλησε· p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν· p. 86, ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουσα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Ion. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homerī.* Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est, ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. L. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Oik. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ.

ibid. Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιὰς ἀκτίς) Sic Dorice ἁλιὰς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique Ald. H. P. Fl. S. οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde conici, quod αὐτὸς extre-

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typotherae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνη) Haceret Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ὅς καί") Ὅς καρ. habet V. Unde conicio, scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoribus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζω) Flor. μείζον ἀπὸ προσενβεί. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶ) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκροσεκόμης) Etsi & ἀκείρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. 7, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est, πυλῶνων. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῶ χρησμῶ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησίων marg. I. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῶ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς θεὸς τὸ ἀρχαῖον συντέλων, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῶ hic idem valebit, quod εἰς χρῆσιν, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum *συντελεῖν* proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὕψους *συντελεῖν δυνάμενον*, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciph. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν *συντελοῦντες τῷ χρησμῷ* potius significet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiuvari, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Carik. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένης αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκροσκόμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκροσκόμην. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 88γ. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροσκόμης. Nam ibi Codicem P. ἀκροσκ. legere, in Iuntina notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροσκ. habere, cum Cod. ἀκροσ. iam cum cert. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. inverte quoque notarit, Cod. P. hic ἀκροσ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B: 2. τοὺς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mf. proficitur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur *εἰς τὰς*. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Morr. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim τελοῦμεναι. GUYET.

ead. l. 16. Ὅσπερ Ἀθήνησι) Eleusine dicebant τῶν θεῶν, v. Casaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis confule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων*. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. *Χριστιανός*) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem faciebant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futes, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congestit Iac. Elsn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isdigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiaris uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. l. 2. *Πιστεύοντες τῷ Θεῷ*) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. *Τύχη τῇ ἀγαθῇ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. l. 4. *Ἐξω Χριστιανούς*) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diff. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. l. 15. *Πουτίλλια*) Fictum nomen putarim, quo superstitiosam feminam denotet: certe illud *τις* vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. 'Εν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Elſner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poeticum, ut putabat Garakerus. Adde & Nostrium Tyrannicid. c. 17, *ἐν ὀφθαλμοῖς δειξας*. Sic *εις & κατ' ὀφθαλμούς* vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. 'Ολεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur *τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός*. Et ita interpretes legisse videtur. GUYET.

ibid. 'Εκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose *καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιληματά τε ἐγίγνετο* cum rectius Mf. *ἐκείνης ἀνδρός*, sc. *Ρουτιλίας*. GRAEV. 'Εκείνης) Auctoritatem Mf. G. securus sum: libri enim, quos consului, *ἐκείνου* omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P: male habere *κολπούς*, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et *κόλπου* singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrium; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero *κόλποι* dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Paſt. I, pag. 27 ed. Iung. *Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόνης ἐπήχυσεν*. Iterum *ibid.* pag. 34, *Ἐμπιπτειτε αὐτῆς τοῖς κόλποις*. Rurſus apud eundem L. IV, pag. 137, five potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) *τὴν χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχα*. Homer. Iliad. I, five IX, 566, *Πρόχην καθέζομένη, δούοντα δὲ δάκρυσι κόλποι*. Adde & Aelian. V. H. XIII, 51. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis; in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Cerycees rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant*. V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, *viles crepidas*. Catull. GUYET: Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, five Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάμνην) Vide Aristoph. 'Ιππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Mf. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δίνος φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπειμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Δίδος εἶσι, Δίδος βληθεῖσα κεραυνῷ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iunctim: Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δίνος φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μιν ἔπειμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Δίδος εἶσι, Δίδος βληθεῖσα κεραυνῷ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δίνος) Etsi eodem redit, legasne δίνος, an Δίδος, cum Schol. ego Δίδος tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Δίδος, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Δίδος & quadruplici exitu syllabae in δς acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. l. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursus*, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursus coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam *μεγάλου* ante *βληθεῖσα* inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum; qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensium idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διὸς εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripserat la Croze, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διὸς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a *καὶ πάντων* inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκόλους, vel Θεοβόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in Fl. ed. Θεοεικέλους est. Ego Θεοπρόπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποιήτο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ παθὼν δὲ ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποιήτο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδρυμέ-
ρος est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκάδ. ἔτη) Conf. supr. 'Ιστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζεσθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἠύχον) Si ab εὐχόμεαι formatum esset hoc verbum, Ἠύχοντο ex marg. Ald. recepissem, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab εὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. l. Reliquae ἀληθῆς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιαυῷ) Mox ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἢ δ' ὅς Ἀσκληπιδὲς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐ β.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquis alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerrat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctæ illa distinctio iam comparabat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Dictum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοφδοῦντα) Ed. I. *χρησμοδοῦντα*: quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. *Χρησμοφδοῦντα*) Sic: cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴ δὲ τοῦτ' ἐβελήσῃς εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἀσπίδφ) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN. *ibid. Ὅτι δὲ σοῦ*) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provectus ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisse, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνέγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἑλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένον. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei afferenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse puto: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγεσθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clyfma* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi *ἀνάγεσθαι*, quod *solvere, navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clyfma* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vectus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Δισφάρθαι) Sola *Amst.* male *Δισφάρθαι*, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. *I.* in aliis δέ. SOLAN. Δέ) Cur illud γὰρ pro δέ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem *Ἐπικουρείους*, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio *Ἐπικούρους*, nec novi, qui habeat *Ἐπικουρείους*, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. *Ἐπικούρου* proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. *Ἐπικούρους* maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τάξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μῶς δέ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δέ, in γὰρ mutat, ex una *I.* Ego id studio neglexi; nam si id ibi factum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinquatur. Sic Hom. Il. Z, 47, δέ quoque usurpat; ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

in divitis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν ἐς κέρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν, ἐς κέρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότῃ. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat solum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas sententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαιῶδῶς) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, nisi quod in Fl. legitur κεφαλαιῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνάμνη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iunt. ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοφ. cap. 12; ideoque fervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι introductere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē σκίλλη, quam pro σκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu opε ιαδαε & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν) Intellige generum habens. GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκιμοῦντα πάροδον, in eiſdem vero loci impreſſo poſterior vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανόν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Adituſne ad Rutilianum; aut ipſum Rutiliani aditum? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiat, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censet Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus *διὰ τὸν Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν*. Vel si hoc nimis recedere videbitur, *πρὸς τὸν γαμβρόν*, lege *πρόσδοον*, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani*. Vel *patroni sui*. Vorstius *παρ' ἑδὸν* malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. *εὐδοκιμούντα πάροδον*) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, *ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμούντα πάροδον, διαπέμπεται χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος* duas voces, *εὐδοκιμούντα πάροδον*, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ, *πάροδον*, conspicitur τὸ, *εὐδοκιμούντα*. Voce *πάροδον* satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. *Πάροδον*) Τὸ *πάροδον* glossema videtur τοῦ *ἐπίβασιν*, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto *πάροδον*, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad *ἐπίβασιν*, rarioris usus nomen, relatum, quam *προσαγωγὴν* etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eiectum vellet, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem *παρόδιον* legere, ac vertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro *fulcro* enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; uncinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum *πάροδος* significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro *πάροδος* recte scribendum docet ille; nam *ibid.* IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἰσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & *πάροδος* utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praefigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *πάρ-
αδον* eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introduflorem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic Fl. Ald. cett. Διήπ. Vorst. Consentiant Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. Eik. § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Faceffent iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam l. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, &, qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat l. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμόν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιτρέποντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολ-
λοῦ ἐπετρέποντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπετρέποντων Mss.
Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. πα-
ρακινδυνών τὸ ἐδεθλον. BOURD.

ibid. Ἐπελθόν) Sic recte ed. l. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχουαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχουαι de eo, quod mihi in men-

Lucian. Vol. V.

E e

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscœna verba a sola viliori plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἀγαγεῖν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταρασσει exponit Hefych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπίους) Ὠπίους. GUYET. Notaverat quidem Solan. Ὠπίους esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκις) Παυράκις. Hefych. Παυράκις, ἐλγᾶκις. GUYET.

ead. l. 13. Λύειντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obfignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ὁπὸς sunt quaestiones, sive petitiones oraculorum octo. GESN.

ead. l. 16. Μόρφη) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφὴ καὶ ἄσημα. Μορφεῦ βαργούλω ἰσχυλᾷ γυχνιγύψι φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crediderem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas fati indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolata a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omittis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλος, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiâcunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omissum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Morimarusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεὺς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. REITZ.

Pag. III. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλω. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημαμένον. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebatur; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plur. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδενί. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταίρε ἐφ' ὃ πάρε; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem; Casaubono potiore visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elfner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrium mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀντι-
λήφει. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδα) Certe *κυτμίδα* recipiendum, ut conveniat cum *δροσίην*, quod substantive hic accipiendum, pro *δροσόν*. Aut *δροσιν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui *ἦν τέκε* in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δροσίην* & *τέ κε* in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Λητοῦς* pertinebit? quo *ἦν* respiciet? REITZ. *Δροσίη τε καὶ Ἡοῦς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρίσσαι) *Χρίσσαι*. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etiam syllaba longa est. Immo & *χρίσαι*, aequae ac *χρίσαν* & *χρίσει*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Λητοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηκῆς) Post hanc vocem sic legitur in Anglic; Cod. *ἑραμέτου τοῦτον καὶ πλευσούντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὴ γίγν.) *Τοὺς ἐκκαίδεκα ἑβδοκούς*. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi *γινόμενον* & *γινόμενον*; *merces*, *redius* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer The Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γε πλωμέναι* male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit *φιλήσαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciff. p. 238; Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰσθεῖ) Sic P. In reliquis εἰσθεῖ. SOLAN.

ead. l. 14. Διήγηματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympol. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι similiter dictum de magno vulnere, vel. potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Vcluti καίριον τραύμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογεῖτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divisione. Ibi enim legas: βούλει, ὃ Τίμων, δικαιολογήσομαι. πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πᾶντι με εἶδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλίαν ὧ συμβουλευόμενα) Erasmus, *negans, se clam esse, quae suasissem Rutiliano*. Benedictus, *asserens, se scire, quae Rutiliano suasissem*. Etiam Sponius modo, *il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilius*: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens, sibi me esse proba notum, ut & quae suaserim Rutiliano*. GRON.

ibid. Πάντι με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἶδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλει; REITZ.

ead. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. ῤαδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obstat, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu. & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histronia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucinano carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἑνυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim seneni se di-

cir) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἑμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filii enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενήμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον ut Έν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιάϊον ἐγένοντο minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὅπισω ἀπηλάνην) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpres. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casu nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιάλος ἐστὶ μὲν ἡὶ ὡς μακρὰ, πλείονων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κόμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιάλῳ τε καὶ ὑψηλοὺς ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες Κρώμναν Κωβιάλῳ τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & alios Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Έν Αἰγιάλοῖς) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poetriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davif. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὔσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illustr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster § 58 AB. § 91 B. ed. *l.* (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.) SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὀργῆς. SOLAN.

ibid. Ἐνδέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc derulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκέστη τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαύμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέοντι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. *Ald.* nempe οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, supple καὶ ἰσθῶ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morfu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse navtam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐνδέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν πώποτε ἐνδέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in *l. ἐνδέοντι* tantum linea transversa separare fatis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. eiusd. *l.* indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & ἐνδέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est.

que locutio f. ellipsis τοῦ καιροῦ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsis. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνοπολίην κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera ΓΛΥΚΩΝ Ἰωνοπολίτων vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina praecellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίταις. GRAEV. Sponius numisma L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΑΥΚΩΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. Aur. Vict. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίταις. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Αβονοτεϊχίτων exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam corona laurea, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἐσθραντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῷ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. iubet V. G. Celsus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. τοιοῦτον) Ms. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzū not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos-de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non anpotarat Solanus. Sed edd. confers cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola Salm. nam quod & absit ab *Amsl.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιώδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurienfis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmus legisse verosimile est, qui caput vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus scriba dederit πολιώδης, alter id non intelligens necessario credidit πολίτης, quod poëtice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολιδης, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδῶ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. αὐτῶ τὴν) Lege αὐτῶ. GUYET. αὐτῶ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῶ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspitioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. θαυμάσας ἔχω) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I, & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic εἶχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἔκ γε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρεῖς ἔχον, & similia, quae vid. collecta apud Maithairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. τοῖς ἐντυχουσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

INDE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii coniectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuicumque, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut Belgice dicimus, *sive te ipsum fecellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres*: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λαμβάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγυνότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσσει ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σεαυτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαβόντες ὑποκνᾶμον φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλόντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιλεῖται discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis deditus est, ut Epict. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ὅμοιον ἀνθρώπου. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, καὶ οὐκ ἀρκεῖαι μόνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλέειν. Vid. & Nostrum alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallet tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθῃσαι καταυλούμενος) 'Αφέμενος, ὃ Λυκίης, τοῦ περὶ τὰ βακτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθῃσαι καταυλούμενος, δηλῶδριαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Obsoepous: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sanas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceffit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχῆσομεν αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibia-rum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit a καταυλόμαι, — οὔμαι, neque καταύλομαι usquam reperiatur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. 'Εσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. 'Εναμβρ.) Commodius legeretur ἐναβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ 'Ροδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulysse spre-ta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. 'Ρόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸ πρὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallet ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiam & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad §. 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphr. I, ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pullationes, nullo nominatim intellectu. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat. Philostratus pag. 589, ὁπότε οὖν σπουδάσεις περὶ τὰς ἐγκυκλίους, δέας ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαν, φανέστος ἂν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἀνομα. Νόμος enim, quando de re musica fermo est, modum denotat. Vertit interpres, legibus consentanea. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστῶτων, sitne construendum, ex lege interpositorum tibicinum; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur modus Musicorum, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναχόνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano consuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Λυδὴ τις) Hac voce eo sensu saepius unitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μόνου. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεῖα) Vid. Hom. Odys. I, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὅλος. SOLAN. Etsi vulgatum ὅλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὅλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαλ, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύτα) Vertunt: Papae, Craton, quam asperum canem

ruum in nos solvisti, nescio quam Latine. Asper dens apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἔγωγε καὶ ῥήτορα τῶν κερχάρων, novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus. GRAEV.

ibid. Κέρχαρον.) Qualis Appii canina facundia, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν κερχάρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κερχαρον. Rursus bis Accusat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ κέρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς κέρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυρικὸν φιλόσοφον διατίθεται, διὰ τὸ ὑλακτικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοὶ ἔπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Ctesiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὁρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὧπάτερ — πρόπονδε. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud Nostrium satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. Vid. & c. seq. f. &c. qualia plura collegit Iens. in Lect. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 2. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenium cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὅγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχυρὰ) Persuasi antiqui, saltationem umbram esse luxuriae. Patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῶν καὶ σὺ γεγενῆσθαι

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, *εις οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*, est, indecore se frangenti, non, ut vertunt, in nullo usum fracto. Paulo post *μὴ ὄραισιν ἄρα ἰκοίμην*, est male peccarem, ut supra notavi: interpretes invenuste, *nunquam ego venustatem consequar*. Nam quamvis *venustus* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiicias, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. 'Εν βαθεῖ τούτῳ πάγωνι) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ.

ead. l. 12. 'Ολέθρῳ) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Mf. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ ἀδιδί, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μὴ ὄραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? *μὴ ὄραισιν ἀρέσκοιμι*. Τὸ ἀρέσκοιμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba Scholiast. ad Aristoph. Lysistr. 1036. *Μὴ ὄραισιν ἰκοισθε*, ait, *Εἰδὸς τι κατὰρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γινέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο ὡς ἐν τῷ 'Ηρας καὶ Διὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως μὴ ὄραισιν ἰκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην καὶ αὖθις ἐν τοῖς μὴ ὄραισιν ἰκοίτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος*: at in ipso Aristoph. legitur, *Ἀλλὰ μὴ ὄρας ἰκοισθ'*, quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquirō. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὄρας pro ὀραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἥδ' ἡ ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miseret*. Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, *τὸ νῦν ἔχον*, ut ap. Max. Tyrium Differt. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄγε κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
 ϑος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expref-
 sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
 audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
 diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοντός
 τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρόην) Vide Paroemiogr. BOURD.
 Sic Long. Paft. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
 ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
 per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
 profert frater cariff. in Belg. Graeciff. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
 Long. Paft. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγὼ,
 καὶ εἰ δακῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
 iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
 l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεῦσαι) Pro διδάξει. Curetum autem saltatio
 armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὕπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνὶ πλοῖα
 παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνὶ πλοῖς & hic recipien-
 dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὸν) Hanc saltationem πρύλιν vocat Calli-
 mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II. Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηρίβην) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco mo-
 do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
 το ἔργον πεπονημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
 san. BOURD. V. Thef. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
 Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo
 eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
 bat, contendentibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Excelsi-*
des citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lace-
daemonia. Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare*
Dianae. Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curati.* Denique
 meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
 l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
 r yatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
 40: Το γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι. Καὶ
 ἄγλαμα ἐστὶν κεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
 ἑνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθέναι κατὰ ἔτος ἐστᾶσι, καὶ ἐπι-

χώριος αὐταῖς καθέσθηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Putsch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transtulerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typothet. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδίδωσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraeos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque est retrocedere. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro een Toon aangeven. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθέζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὁμοίως ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus; ubi enim iam summis colluctati sunt digitiis, Benedictus, cum enim summis digitiis colluctari desissent. Annoravit pater, ἀπροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παίσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζουσιν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic rectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν uti de saltatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16,

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθεν νέοι κώμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγ γε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῶ καὶ ἀοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κώμαδ' εἶν' ὀρχήσασθαι, & κῶμος,
εἶδος ὀρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κωμάξατε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κωμάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, discite ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericæ saltatione
II. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, Reihe, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρεία) Etsi ἀνδρεία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admon-
itionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt:
Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρία, ut differat ab ἀν-
δρεία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρία. REITZ.

ibid. Καὶ αἱ Γυμνοποδία δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσας) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpretes. Sed legendum
καὶ αἱ Γυμνοπαῖδια δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὀρχήσας, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agesilai εἶτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα
αὐτὸν γυμνοπαῖδιας ἀγομένης ὁ χοροποῖδος ἐστῆσεν εἰς ἀσημα-
τόπον. Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in parum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
Γυμνοπόδια, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii La-
con. lib. II, c. 12. GRAEV. Γυμνοπαῖδια) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-
Lucian. Vol. V. Ff

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam I. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: τούτων γὰρ εἰσπηγασμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμόνι. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοποδίας, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδία, γυμνοπαιδίας, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem Meurfianam, quo duce Kusterus apud Suidam etiam γυμνοποδία, γυμνοπαιδίας substituit. Γυμνοπαιδίας sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris: Γυμνοπαιδίων τε οὐσῶν (ἢ οὐσης) τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακίου χοροῦ ἐν δὲ οὗτος κ. τ. λ. designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuſtrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes γυμνοπαιδίας spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. sunt enim plusscula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοποδία posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαεινομυρίδας ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & fortī Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. Ὀμοίως) Graev. in nota ὅμοιος legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. Ὀμνος) Vid. II. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀσπίς) Ἀσπίς Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars II. Σ, in qua describitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβισσεντήρας) Vid. Homer. II. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχησενήρες ἐδίδοντο) Homer. Iliad. XVIII, ubi est ἐδίδοντο. MARCIL.

ibid. ἑδίνεον) Locus est in cypreo Achillis Il. Σ, ubi ἑδίνεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἑδίνεον. BOURD. Vid. Hom. Il. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἑδίνεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἑδίνεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huc refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὀρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις πὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας, ac testibus his enuntias mortuorum fortunas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμείβετα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeiis et intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρα· οἱ μὲν ἐχόρευον, ὅπως οὖν πο δὲ ἀριστοί, προκράντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsaltabant, qui quod alii praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsaltabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plurarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἐξορχησάμεν allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysoth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum coniecere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt, (substituerunt editum, errore typographico, credo.)* REITZ.

ead. l. 6. Δῆλον) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudat hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὑπ') W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ αὐλητῶν. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' αὐλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Etsi ἐν αὐλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἱερουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα

ὅτι βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύριγγι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προῆει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δ' ἦθεν ὀργιάζων. Noster infra hac Differt. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitranga, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχεῖντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem alius accommodare*, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττον οἱ ποιεῖται τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημεῖοις μόνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὶς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαναλῆ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurs. Orch. SOLAN. Ὑπορχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδομένον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν Ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes*. Σχήμα enim vel σχηματίον erat saltationis genus, quo quis nunc proficiebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδὰ μὲν, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διαφθεῖρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἐγὼ γ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινουῦντος, αὐτὰ τὰ σκέλη χορεύετον. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μιμούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum veritè interpres: mallem arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βιθυνὸς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων εἶναι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diverius enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένον. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μῶν κινήσεως, διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam. Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκέλευε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένον εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν. Attalus Philomator herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνην Τέχνην πεποινται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc artem fecisse aiunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ὄβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πριάμος, i. e. βριαρὸς, ισχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) De his Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURN. Animadvertite fodes, quam lepide possint interpretari. Obsoepoeus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militari-bus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

*nem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum; ubi posteriora re-
cte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut
illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, unum ex Idaeis
Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac
meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON.
(Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt.
eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Ἰδ. Δακτ.
vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll.
Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrald.
Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca con-
gessit. SOLAN.*

*ibid. Πεποιημένων) I. e. ἡσκηῖα, exercentem. GUYET. Πέ-
ποιημένων) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae &
ipse M. πεποιημένων; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non
indigere locum perspicias. Confer etiam μόχ παραβαλλόμε-
νος ἀνδράσι τέχην τὸ πρᾶγμα ποιούμεναι. SOLAN. Sive πε-
ποιημένων legens ad Priapum referas, sive π—ων, tamen acti-
ve accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter,
dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum
minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi ob-
scuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, es-
setne ποιούμενον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse cer-
tum habeo; nam οἱ non habet verbum, ad quod referatur. Iam
vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum,
unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exer-
centium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone
Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖναι τι significare idem,
quod Belgae dicunt, zyn werk ergens van maken, mihi non est
dubium. Et frustra Gronov. πεποιημ. corrigere, assentior I.
Elinero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non
adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Le-
xica vulgaria ideo significato afferunt. At sine auctoritate. Sed
Plus in Thef. affert frater optimus G. O. Reitz in Belg. Gr.
pag. 475. Sic τέχην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. &
Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Com-
ment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.*

*Pag. 136. l. 1. Ἄρη) Quia utrumque bonum, usam Fl. re-
liquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & an-
te saepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic
Δημοσθένει & Δημοσθένει supra quoque iam vidimus. At po-
sterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad
Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.*

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchi: BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακὰ) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD. *ibid.* Βακχικὰ) V. Meurf. Orch. Platoni βακχία dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικώτατον) B. 2. γενν — prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικώτατον δὲ ἐστὶν ὃ, γένος ὄν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γεννικωτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικιννίδα, καὶ Ἑμμέλαιαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpres ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima. Plato, Interpres Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικιννίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. Meurf. Orch. SOLAN. *ibid.* Σικιννίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta sicinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμελείας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρηνική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ira Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarat. At in Junt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδίαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem, quia de-

lectatio & lusus, ut Bened. *παιδιὰν* legens vertit, fere bis idem, & *institutio* scopo Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Differt. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλότητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχηθμοῖο. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. versus a Graevio adductos. Unde liquet, mox scribendum, uti facimus, ὄρχηθμός, pro vulgato ὄρχησμός, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Respicit ad *μολπῆς τε γλυκερῆς* loci supra laudati. Legebatur autem ὄρχησμός. SOLAN.

ibid. Ὀρχηθμός) Non dubitavi sic reddere Luciano: id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχηθμῶ καὶ ἀοιδῇ. Item Odyss. Ψ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλω) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyss. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confisus Lucianus miscuisse videtur Barnesio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμετέροισιν ἀοιδήν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστὺν) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλω δ' ὄρχηστὺν, ἑτέρω κίθαριν καὶ ἀοιδήν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis affuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστὺν τε καὶ ἡμετέροισιν ἀοιδήν Τραψάμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστὺν scribendum, non ὄρχηστὴν, ex Homeri locis ab Solano commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumpti sunt. At supra § 8 recte erat ὄρχηστὴν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰοειδῆ) Hesiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρυσθενέος Κρονίωνος. BOURD. Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam cum Obopoeus reddidisset circa fontem floribus obsitum, Benedictus postea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἀπαλοι cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρίνη, ul-
la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne ge-
nus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae
finguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum proba-
mus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem
violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere, αὐτὰ εἰς λειμῶ-
νες ἀνθοσμίας ἦσαν, ὡς αὐτοποδῆτι βαδίζειν. Vide, quae in
hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit do-
ctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. Θεογ. 3.
SOLAN.

ibid. Ὀρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Ed
P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lu-
cianus secundum verum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici
sed & praeposito addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίζαν-
τα εἰς τοῦ ἐκείνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόν-
τες ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σωκράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vi-
de etiam Ρυτ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tra-
dit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ἐτι τε ὀρ-
χεῖτο συνεχές, τῇ τοῦ σώματος εὐεξία λυσίτελεῖν ἡγούμενος
τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν.
Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 51 E, & 5 ed.
Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon.
Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἀν-
δρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra A-
mor. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ
ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἐταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W. haec vox est, quae in impressis
deorat ante τὴν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. SO-
LAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic lo-
cus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Barthyllus Italicam saltatio-
nem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκαλοῦτο κόρδαξ, καὶ
τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλοῦτο ἑμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγ-
γο σίκιννις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex
Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea.
GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum;
quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere pot-

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari, cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credidere *ἔστι* denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumpta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. 'Εν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλίου) At supra § 2 habuimus *αὐλητὰς κυκλίου*. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quiddam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. 'Εναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrum *Ἀπαιδ*. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερὸν δάμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. 'Ησκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleri scripturam *ἔσχηματισμένος*. At forsitan Lucianus dederit *νύξημένος*. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. 'Εμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homeri pag. 82, quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *aliis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam *πρόσωπον ἐπικείμενος*, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, *ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενος*; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse, quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. BOS.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. 'Εαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infrangens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum *κλάω* ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. *Ἀνακλῶν ἑαυτὸν* est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: *κατακλῶν* contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit *κακλασμένον fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. *περιφθεῖν* autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεῖα* hic memorantur, meminisse oportet, qui Tragoedias non solent legere, iambicis senariis maiorem partem constare Tragoe-
dias &c. GESN.

cad. l. 12. Καὶ μόνῃς τῆς φωνῆς ὑπεύθυνος παρέχων ἑαυτὸν) Interpres, *ac soli voci semet obnoxium praestans*. Quis intelliget? malim, *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vo-
cem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie *reus* sit *ὑπεύθυνος*, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic me-
diam quandam significationem habet, & simpliciter *auctorem* notat. Tragico auctori nihil neque ad laudem neque ad turpi-
tudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pro-
nuntiavit verba poetae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

cad. l. 4. Μιμῆσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

cad. l. 7. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενέμμεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (*vide-
licet lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane,
immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δά-
δων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed si-
ne exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae
& aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Ser-
vorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducun-
tur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt
quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero
sunt Phryges. Nam teste Suida *Τίβια* erat *Φρυγία ὅλη*. Univer-
sa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum
Davum formavit. Sunt igitur Carica nomina fervorum, non
lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Pal-
merii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσωπ.* pag.
767 ed. Olear. de vulpe: *χρήται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακονῶν
τῶν πλείστων ὑποδέσσειν, ὥσπερ ἡ κοίμηδία τῶ Δάφ.* Quibus
hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon.
VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen
Δαὶ ἀπὸ τῶν Δάων deducunt, Scythico populo, & id a *Δά-
κοις* derivare, qui *Δάοι* sint dicti antiquitus. REITZ.

cad. l. 8. Αὐτῇ γενέμμεν) *Απ αὐτῆς γενόμεν*; GUYET. Ne-

ὀμικρον W. recte, ut cap. 35. In impressis *νεμένηκεν*. SOLAN. *ibid.* Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέτας, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκας ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάω & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσίδει ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ Δεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιον ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάρκον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠλόνηκεν ἐχθρὸς; Praefat etiam, ut statim veritas οὐ κεχρηδὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκδὸς, *non hians ut illa, sed occlusa*. Illae hiantes personae dicebantur *Manduci*. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τίβια enim ὤλη ἢ Φρυγία Suid. *Vorst.*) (Τιμ. c. 14 inter fervorum nomina & Τίβιος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: αἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλέον ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μίδαγ, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρῆμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ᾗ ὤνησαντο τὸν οἰκῆτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμηνίας ὀνόμαζον. Phorius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. *Vorst.* Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, *Par.* ed. T. V, p. 29, ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακόνῃ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάω. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. *Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgaram fuisse, ex Arbenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλωτέραι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnics exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli totti Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perfringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθίας quoque, non πυλυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιάν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὀλιμαθῆ) Ὀλιμαθεῖς, *seri studiorum.* Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermot. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum fuis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraudis fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus.* BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrob. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustum induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὸν*

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13, Poranus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in *Λυδῶν* non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Fl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hefychium iubet videre Vorfius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congeffisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς Θερμαῦστρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. Ἀναπιδήσαντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποιοῦν, ὃ δὲ Θερμαῦστρίζειν ἔλεγον. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γέρανον dictam puto a *gratum* volaru, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hymni in Del. versum 144, ubi Θερμαῦστραὶ τε βρέμουνσιν ὕψ' Ἡφαίστοιο πυράργης. Unde concludit, Θερμαῦστρίς etiam legendum, non Θερμαστρίς, apud Hefych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum Θερμαῦστρίζειν de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, representabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hefych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. ν.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In *W. μετρικῆς* tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφίστηκεν) Significatio haec, pro *abhorre*re, *alies*

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.
ead. l. 16. τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, δὲ ἤδη τὰ τ' ἔοντα, τὰ
 τ' ἐσόμενα, πρὸς ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex
 Homero & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialy-
 sin magis Homericum, quam ἔντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II,
 60; apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis vi-
 deri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid*
voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit,
quae sentiat? SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 &
 seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte do-*
cet, perinde est, ac si nunquam cogitasset. Ceterum verum est,
 καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem fine notata varietate. Sed
 cum Luciano etiam in Thucydide malle legere αὐτά. Nam
 & sic iterum apud Nostrum infra Rhet. § 1, eadem ad verbum
 reperuntur: γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεύσαι αὐτά. REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucy-
 did. II, 60: Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθαι, δὲ οὐδενὸς ἡσ-
 σον οἰομαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα κ.
 τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονᾶς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀπτοῦς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach.
 Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi gene-
 re a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυοῦ ἐπιβουλῇ) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latoniae
 stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere.
 Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν ἀε-
 τῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium
 Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV.
 Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πτήσει τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera
 sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρα κα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An
 a Noë habet? GUYET. De qua fusius Sur. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμῶν) A Titanibus puerilibus do-
 nis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur
 ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tra-
 dit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Bi-
 blioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN.
 Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220
 ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Ofiris. Sic igitur Phurnutus, μυθολογείται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Lactant. Orig. c. Oelf. Homeri Scholiaft. ad ll. B, Caral. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Οἰκ. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 secuti edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστ. Ita mox pag. seq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὀρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίστ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipsūm Ἐριν. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον) Et Halirrhothium, de quo ad Pausan. Haec omisit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam corruptus est Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεῶν ξενίαν) Eleusinus Triptolemi pater, apud quem diversata est Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleusine sepul-
tarum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Fast. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγόνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Thesei is filius, cuius fabula mihi ignota est. V. Paus. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2, narrat de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plut. in Theseo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quaesivit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus Acamas & Athamas quoque confunduntur. Vid. I. Arntz. ad Aur. Vict. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque Acamas legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὡς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinque eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi sunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλειδῶν κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Noster, cum ad Athenien-
sium res gestas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

G g

ead. l. 16. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως πόντος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* Legendum cenfeo, καὶ Μίνως πόντος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim Ovidius in *Met.* & Virgilius in *Ceiri*, *Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse.* GRAEV.

Pag. 149. l. 4. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus.* Nimirum ex fatis serpentum dentibus homines profilierant armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio*, per-ridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen cum ita sit *περιέργος*, ut supra notaverit καὶ Ἀλφειόβιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON. SPARTOS etiam Latine dixit Laſtant. III, 4. Fabulam hanc narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας μέλλειν ἀναδίσσεται ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους &c. *pag. 26 A. & III, p. 70 B.* ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνοπλοί, οὓς ἐκάλεσαν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere plerasque edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Gubitos* πῆ-χσις, & *Digitos* Δακτύλους. Vid. ad *Rhet. praec. c. 6.* GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem consciscientis. V. Ovid. *Met. VI.* SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγῇ) Cic. *Tusc. D. III, 26,* & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silenium.* Ad quem vid. Davil. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγὴ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκη) Creontis haec filia, Medae pellex &c. SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthenoboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furis Athamas & imagine falsa*. Adde IV, Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριῶ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsitan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυσπιάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσῃ. τὸν δὲ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθόνται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπη) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρνίον W. & Fl. (L. etiam inserit ἀρνίον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iuni.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἀρνίον; ita ut credas, & δέρας & ἀρνίον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀρνίον dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἀρνίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρων. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediſti, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, & generorum exſulum Adraſti ſuſceptio. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiftoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντιγόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννηſιν) P. & L. In reliquis γένεſιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννηſιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννηſιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεſιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφηημένον) In M. Fl. & I. προφηημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προρηημένον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡ οἰκέτα καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſιόπεια) V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſſιόπεια reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſſιόπ. forſan fruſtra, Eſt enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Καſſιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Καſſιόπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Καſſιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſſιόπεια: ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Laët. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sext. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύας δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia asserere liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχιλλεύς ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνύμαον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανὸς γυναι) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera Υ, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαυκόν, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλω) V. Φίλοϛ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantam, & itionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit, Sic tuus ardeat supitius igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obfideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δάλον τινα αὐτοῖς ἐπανατεῖναι δοκεῖς. GRON. Rursus maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inferam. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. *inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is I, 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένας fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νήσους Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.*

ibid. Ἀνάδου) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδου bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, cum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servant, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quā terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emergione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυσσάσαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκιστὴν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilus in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων Ἐχίναδας εὐρὸν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echinnadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκιστὴν) Fabulam Alcmaeonis fuisse narrat Apollod. III, 81. SOLAN.

ead. l. 9. Ῥοδόπην) V. supra c. I. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκιστὴν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. Τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἱστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μίαν νηῖ, κατὰ τὸν πολὺν περὶ τῆς Ἀργεὺς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra *quingenta exsilibus* Asiam penetratam a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi *quingenta animae* vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thesaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, *quingenta navium classem*. Dudum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον; *quinquaginta iuvenum navalem expeditionem*, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & Fl. ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ. *ibid.* Ἄλλον — τρόπιν) Quam hic ἄλλον τρόπον navis appellat Noster, ea est εὐλαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 242. Proprius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡδὲ καὶ αὐτὴ Πηλίας ἰαχὴν Ἀργῶ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τόρ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἤρμοσε φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Ἀλήθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώων χαοντικῶν ἀποβροτησίαν ἰεῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi viela gravi ceciderunt lumina fomino, Visa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his instare duci* &c. GESN.

ead. l. 13. Αἰήτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Morr: XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμεαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exfilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντιος ὄμιος) Adscripsit Hemsterh. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντιος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ἢ ὑπὸ Δήμετρος βρωθείς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. I, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidissem, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud

quid notabilis addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσας) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσας θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguib, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguib, visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes*.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο πένθος μεριζόμενον) *Luctumque illum Assyrium divisum*. Quis sit ille luctus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luctus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret*. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Linae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causa in Idam descendere, ἀρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκείνο μεράκιον, δ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. xv. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luctus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. Μεριζόμενον) *Μεριζόμενον* hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾗ δὴ, quamdiu later anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρον) Post matrem interfectam ad Lyfimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lyfimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro.

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατοῦκῆς) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. ἑαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veritibus plerisque ἑαυτῶν, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἀναγκαῖον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forlan ὥσπερ quaeſiuit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obſopoeus in Latina versione fecit, vertens, quod & rhetores faciliare consueverunt. Sed apertius potuisset reddere, quod & rhetoribus necessarium. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὡσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησμός) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Cels. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clío p. 11 f. apud quem pro λαλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνούντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ καφού) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. Καὶ καφού συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Iove confutato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τὰδε· Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ καφού συνίημι, καὶ οὐ φωνούντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Λαλέοντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminuit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Toξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημων. c. 3, & Ἀπαίδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius leſionis probe notarat Solanus noſter, quam praeter edd. ab eo notatas etiam ſervant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen *ἐκατηγόρει* edendum iuſſerat: ſic enim in *Iunt.* adſcripſit. Sed ſemel in errorem ſe abduci paſſus, & bis, ter alibi eundem errorem ſequitur: nam *κατηγόρει* verum, *ἐκατηγόρει* falſum eſſe, vid. nos ſupra ad 2 Ver. Hiſt. c. 7, ubi teſtimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torſit, ut bono inde ſenſu fruerer. Tandem decerno, eum eſſe corruptum, reſtituendumque id, quod, quantum proſpicio, genuinum eſt; nempe *γοητευομένων* pro vulgato *γοητευομένοις*. Eſt oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, ſaltatorem prorsus nihili eſſe faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpres, ſed plane neſcio quod *ἀνακλൗθον* dedit, operae pretium erit, eam vertiſſe. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem eſſe ſupervacaneam quandam tibiae, fiſtularum, & pulſationum acceſſionem, qui nihil ipſe ad ſubulam conducit, at moveat inſuſum, ſtolidum, nihilque ingenioli habentem motum, dum homines faciuntur iis, quae actioni extrinſecus accedunt, veſte nimirum ſerica, larva decora, iibiaque & laſcivis cantibus, cantorumque ſuavitate; quibus exornari actionem ſaltatoris, ubi ipſa per ſe ſit prorsus nihil.* Quam diverſus hinc abit Benedictus! Immo ſi verſionem inſpicias, nullum plane inde ſenſum eruas: quod in poſteriore huius periodi parte iam oſtendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοητευομένων) Em. Ienſii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipſe M. *γοητευομένοις*. SOLAN.

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν τὸ τοῦ ὀρχηſτοῦ πρᾶγμα) Obſopoeus, quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium. Benedictus, quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus, ac ſi legiſſet hic *μὴ δέον*. Sed temere. Et illi non haecenus accuſaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem praeſebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem ſaltatoris, cum ipſa in ſe nihil prorsus eſſet. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδείθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεſτάτην, ὁμιλεῖ, τὴν δέηſιν) *Petit a Demetrio aequiſſimam, ut mihi videtur, petitionem, rem aequiſſimam poſtulavit.* Sic Aechines *κατὰ Κτηſιφ. δεοſόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέηſιν, rem non magnam a vobis petemus.* GRAEV.

ead. l. 7. Κτυποῦſι) Interpoſitum *ſcamilla* (fluſtuant libri in-

ter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Reyeft. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Ca- lig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat Noster in- fra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesbonax Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad salta- tionem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικὸς τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim le- gas, καὶ ἦν τις βασιλικὸς &c. Ad quae Bosius ita commenta- tur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive mi- nistrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tatiüs L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φριξ μὲν γενεῇ, γένος δὲ βασιλικοῦ. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Re- ges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videat- ur Valesius. Addo Chrysoft. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὦν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω κα- λούμενον ἔχων. REITZ.*

ead. l. 9. Ἡμετέραν γὰρ τις ὦν, ἐτύχῃσιν συνεῖναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmurienfi, cum optime Basileensis (ἡμετέ- ραν γὰρ τις ὦν ἐτύχῃσιν) συνεῖναι. GRON.

ibid. Συνεῖναι) W. recte. Reliqui συνεῖναι. SOLAN. Συνεῖναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte su- pra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνεῖναι quoque edd. priores pro συνεῖναι. Sed recte συνεῖναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνεῖναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi vide- bimus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Έρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἦ δέ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iunt.

pro οἷδε vulgato legit οἱ δὲ. M. οἷδεν. Legendum οἱ δὲ γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intractus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan fatius fuerit legere ἡδε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰώθε, quod deinde inter distantem atque excipientem in οἷδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile videretur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequè in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἱ δὲ — εἶναι, aequè, inquam, in εἰώθε, quam in ἡ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἰώθε, optimum videretur, si cum ἐπαινούμενη fatis commode cohaerere posset. Et si enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedicis, ut propositis personis gestu respondeat. Obsopoeus, ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: *Novit enim* (π. ὑπὲρ κρισις) *se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis.* Innuit, vim ὑπεκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exseratur. GRON. Τῷ εἰκέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura similia dedi alibi. Adde & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστεύων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεύσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ita W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὡ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Ποντίου θηρὸς χρωτὶ Μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πόλεσσι ὁμίλει. Ex

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polyphi, Theognis: LA CROZE.*

ead. l. 6. Ἰσχων) Illud ἔχων, quod W. suppeditat, nihili esse; patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Defumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυφιλίας* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πανλύποδος νόον ἴσχε πολύφρονος· ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλοκόν, ὃς ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερόπη) Vid. c. 43, & *Συγγρ. c. 8.* Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt. Ἐκαστος non est quispiam.* Legendum ἐνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκαστον, sc. ἀκουσμα, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonacti cuidam scribit Apollonius Tyanensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἑτέρῳ) Lege τιμιωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἱεωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. *Δημων. c. 3.* Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) 535, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλινάγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. *HΘ. Νικ. I.* SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χεῖρματα. Ipse in Eunuchō: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσεσθαι.
 MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos
 habuit, est § 3, non longe a fine. REITZ.

ead. l. 15. Ἦκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανισυομένου
 ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυ-
 θαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audivi magis
 etiam subtilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter
 affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare.
 Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipno-
 soph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυ-
 σιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ
 οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero
 hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythago-
 ricæ philosophiæ vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indi-
 caret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανισυομένου) Magnificentius quid dicen-
 tem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐ-
 ρυθμότατον τοῦτο φαῖναι ἂν ἔγωγ' εἶναι) Interpres absurdissime,
 Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum ef-
 fe affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymnasticis exerci-
 tiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixerō. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὅτι αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert.
 REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυνᾷ) Alibi erat εὐφυνῇ. Sed hic iam recte &
 constanter εὐφυνᾷ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Pe-
 regr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante
 τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιστοχεῖς) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἑκτορα) Exstat epigramma in statuam
 Helladiæ Hectorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meurf.
 Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυά-
 ναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scri-
 bere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὅς transire
 potuerit, considerantibus illius formam appareat. GESN. An
 οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visâ coniectura Gef-
 neri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non
 habere videtur; licet ὅς etiam nominibus substantivis addatur,
 ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐ ζῆν ἐν πονηροῖς ἦθεσιν.

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque adverbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo, *ne parum leno fies*. Tamen ὥς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, o quam ille (pro qualis, vel quantus) est *Astyanax*! scilicet habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπανέα) V. Aufon. epigr. 83, & Anthol. II, 38. Meurs. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τεύχεσιν) Est impetum facere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V, καὶ προσέβαλλε τοῖς τεύχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τεύχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn, ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τεύχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri positum, eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac dilucide declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom. I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione. GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit tamen & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata, aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει, & sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iure suspicari legendum esse κακῶν nam pugillatus, in quo plagas multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκησις κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectura, cum αὐλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73. Cur iraque ad eius & reliquorum facta heroica non respiceretur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro laudabili, glorioso usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer. Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡροδότῳ) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus testis unus, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς ὁ Θουρίας ὧτα εἰ-

οτιν ανθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium.
VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221.
SOLAN. De hoc Homericο *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlii
Dissertationem. Item Petr. Petiti Dissert. de nepenthe Homeri,
sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegri-
tudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689,
ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχειρωται) Rursus passivum praeteritum active
intelligendum. Vid. Iensf. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non
semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter
etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, ο
Iuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, ο, ter-
ra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon ex-
git virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vo-
cis elegantem usum vidisti iam supra in Νύγρ. c. 18. SOLAN.
Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est
§ 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἄλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta
ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ
σπράχρονα) Obscure interpres, illi vero concinne quidem, sed res
prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc
vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed
tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod
tempore posterius est; prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις) Interpres
vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur le-
gisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio
γονὰς, id est, *nativitatem, natalitia*. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic
etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae
Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apol-
lodoro I, 28. Μίσιτ Μεδεα ἰνδύχαις σὺν ἀσπίδι Γλαυκαίᾳ πέ-
σλον μεμιγμένον φαρμάκῳ δὲ ἀμφισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος
πατρὸς πυρὶ λάβρῳ καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo
Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi
fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GERN.

ead. l. 11. Ὅλος δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπνηριβῶ-
σθαι, ὥς εἴναι τὸ πᾶν εὐρυθμον· εὐμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἑαυτῷ
βαρὺς· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμῶς ἐλλιπές· ἐκ τῶν
Lucian. Vol. V. H h

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὅξυν τὴν παιδείαν. βαθύς τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid; quaeſo, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malae distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὅξυν. τὴν παιδείαν βαθύς τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summam dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subactae eruditionis, (sic verito τὴν παιδείαν βαθύς. Eleganter βαθύς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθύς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυνός, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἐλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὅξυν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυῶ, καὶ ξυστὸν, καὶ ὅξυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχᾶσθαι φημι δεῖν αὐτόν.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνίεναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ὅξυν τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ὀξύνειν ὅσα ὅσα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ὀξείς τὰ ὅσα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrectas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode asserendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhmii. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὅξυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius *legeret* ὅξυν. ὅξυν βλέπειν enim esse, quod Horatius dixerit cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὅξυν βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c.* hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c.* Nempe ὅξυν βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅξυν ἐπινοῆσαι, συνίηαι, dicitur; quod idem ac ὅξυν τὴν βλέψιν, ἐπινοίαν, σύνεσιν ut ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥίαν &c. quae vidimus. Profrusita Homerus quoque II. E, 344, οὐδ' ἂν ῥῶϊ διαδράκοι ἥελιός περ, οὐ τε καὶ ὅξυντατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. IENS. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iuni.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατόπτριζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κατόπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic similem de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

ead. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium *εὐφρασιώτερος* est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, *παραπαίει*, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταύτην) Sic legebatur, sine dubio pro *τῇ αὐτῇ*, veluti ταύτην Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβὰς) In-theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώση) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssē. Unde & titulus *Αἶας μαστιγοφόρος*, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ κατεγνώσμενον) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elsner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit) atque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνώσμενος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo κατεγνώσμενον poni. Nam cum καταγνώσκωμαι proprie sit, *cognita causa iudicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriore; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, κατέγινωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam*, ibi eodem fere redisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγινώσκοντες τινὸς ἀνάνδριαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicuius imbellem animum*? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἱ. μ. κατεγνώσμενον, *tamquam qui se vere (iuste) insaniam iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum*, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὐτοῖς τῶν συστασιωτῶν) Interpretatur ita vertit, *siquidem postulantibus iterum aequalibus*; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, *sau-*

tor tamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi favet, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde vox *στασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus ierum partium eius fautoribus*. PALM: Sed Benedict. iam sic dedit; vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παροιστάμενος τὸν ὑποκριτὴν) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obfopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore* quem sensum sane probem, modo Latine effertur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas *οἱ δὲ ἐγέλαν* interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obfopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi GRON. In L. *παραιστάμενος* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *ἱκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrium*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro *οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN: Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casune, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. Οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in od. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Frobeniana anni 1559 *οὔτι* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔτι* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπειρότερος) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα δάλγεις) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνὰ δόξαν legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioliſſime conſectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio-
num ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath.* 168, 18.) De hoc opuſculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant. Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphanis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe ἀντοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inſiceta prorfus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo quae omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conſicta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredererne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſui, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcuroꝝ virorum episto-
las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum *νεοχμδς*, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de *αὐχμδ* putare illum voluisse dicere. Nempe *αὐ* ea actas sono ad *ο* inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequè *κακὸς ἡλον*, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad *αὐχμδν*, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequè *κακὸς ἡλα*. Quin sunt *ἅπαντα λεγόμενα* quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis Is. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

suo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel alioqui *κακοζήλοις*. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozele & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martial. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) Ὡς ἀπὸ τοῦ χθές, χθεσινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαίνει τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt *σατῆς*, unde *σατάνιοι πυροί*. Leg. Scholiaf. Aristoph. ad Nub. BOURD. *τῆτες, τητινός*. GUYET. *Τητινόν* de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Ms. Reg. auctior voce una, nempe *κομιδῇ* per *νεοχμὸν* autem intelligit *νεωστὶ εἰργασμένον*, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ *νεοχμῶ νέον ἔχω*, unde *νεοχόν*. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet *ἀντὶ τοῦ νέου, προσφάτου*. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Ms. Regius habet *κυψελούντα*, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis *ἐπιβύστρα ἢ κυψελίς*. *κυψέλη, κυψελίς & κυψελίς* (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτων ῥύπος λέγεται dicitur etiam τὸ ὀστρακεῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. *εἶρη*. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῇ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὕτε Κύψελός τις οὕτε Περικλῆδρος. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, fat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petitum: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumerim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολουδένκη) Pollux non tantum scripsit Onomasticon; de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Imp. V. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀρτισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstitie satis liquet, Platonis συμποσίον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματούργει δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος ζήλων Πλατωνικῶ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Cassaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρώνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδοῖ) Antiquè dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυλέλις) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνομαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προήμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρῶτον Χρὴ θέμεν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippias c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' δε) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurrer in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιέλθωμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασάμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαὲς) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, κακαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctioe usus*. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, *cuius est, sicubi possumus arpicari*, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Perfii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φωσώνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κοκοματίον, diminutum a φώσσω, τὸ λινὸν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φωσσώνια. Etym. φώσσω, σινδών. φωσσώνιον λινὸν τι ἥτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἰστίον τῆς νεῆς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπόνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμήμα, καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πλουτρον κομίζειν, δις τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πλουτρον) Mercedem ablutionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχῆς) Quia ante ἔχῆς distinctionis nota nulla in A. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχῆς ad ὀβολό. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυθῆκην) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. Ἐλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἐλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. LEOP. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογίαν, quae mox sequitur. Novum itaque Scholium incipere decebat; sed cum aliter-Scholiasiae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim; ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiasies agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπύρος) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lyfimaachus vocavit σφιγκτήρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἰρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὰ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίονου sequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasia Luciani, aliisque Lyfiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, currui non iunctam, sed qua vehimur, equitatus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολιάζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενος ἀσκολιάζων. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

cad. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ καμμηκῶς. BOURD.

cad. l. 5. λιγυρίζοντας) ἄδοντας, quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

cad. l. 7. Ἀνδρᾶ) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἀνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

cad. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad: ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit*. Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκασ. Pifid. Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως ἔκ τῆς πυρ-
ᾶρας τοῦ κρύους μαραίνονται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Mf. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἀνδρᾶ λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερώ. Ἀνδρᾶ, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπαττάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim viriis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: *Plerique dixere rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi viiibus*. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredines, des jarsures. GUYET.

cad. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρώματα ἐξεργασμένα πεδία, ἀρωτριάματα, γενήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπάττασι, εἶδη λαχάνων. BOURD.
Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce *impages*, dicuntur agricolae pangere plantas, id est infigere, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδικών) Hefych. Σκάνδιζ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βρακάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρως) Ὀσπριον. BOURD.

ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δέρον significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi sumtum podicem*, melius ad intellectum: sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολούμ. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀσπρια) Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hisce adspirare invenio. Suidas autem in λεκιθόπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiasτες etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέζομαι) Quidam legunt ἀποθρίζομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, curriculum puerum ablegabo. Emenda, curriculum ad puerum ibo. GUYET.

*ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem; legendumque, ἀποθρέζομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζήλια non videtur in omīssa praepositione, sed in composito ἀποθρέζομαι. Λεκιθόπωλις, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.*

*ead. l. 2. Λεκιθόπωλις) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβεργμένα ὄσπρια πωλοῦση. BOURD. Forte λεκιθόπωλις. Hefych. Λεκίς, παρο-
-ΐς. GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lecithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *ovorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γυν-*

μαιοπώλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λεκιθόπωλην occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακοζήλως formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurde egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπώλη:) Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisquilias, quae γρυμαῖαι ἢ γρυμέαι. De qua dictio-
ne Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρύ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hesych. Γρυμαῖα ἐσθῆς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη ἦδ' ἡ δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγομεν. Locus corruptus est apud Hesychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacoze-
lo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originationio. Σέλγη πάλιν ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινῶνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem atten-
te perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοι-
τὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium mul-
titudinem denotans, quam res communes, sive viles, de qui-
bus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, qui-
dam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci
nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X,
11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Ex-
stat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλ-
γη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον alii ta-
men πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret
cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae
Gallis *tarteletes*. BOURD. Πυριάτην τὸ Hesych. πυριάτης, *colo-*
strum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpre-
s. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid.
igitur ibi v. 708. At πυρίτην ibi legitur, & Scholiast. Biset. ait
hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem signifi-
cet. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐσθὼν
γάλα: sive generaliter τὸ πυρίσθων &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τρὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem itidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρόμνα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθια, γήτεια. De quibus Hef. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύκας) Legendum φύσκας. Hefych. φύσκη, κοιλία, καὶ τὸ παχὺ ἔντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχην, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βόδς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βόδς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λωγάνιον) Ἀπ λαγώνιον, seu λαγώνιον; Hefych. λαγώνεια, λαγού κρέα. GUYET. Lege λαγώνιον, i. e. λαγῶα κρέα. VORST. Hefychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὴν τράχηλον χάλασμα. Suidas, Λωγάνιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στῆθος. GESN.

ead. l. 7. Φάκτας) Ἀ φάγω, i. e. φρύγω, seu φάζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατος ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἀχρηστος & ἀφρητος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe Ἄβατος ὁδὸς non inaccesa, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc servum Lucianus, ut absurdam Atticisimi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principem nominum dicas: sic Hellenicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὁδὸς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοῦς ὀφθαλμούςς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius fem. ἱλλίς. Hefych. δὲνδῖλλω cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐτελεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxerit Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτῶπῳλις, quorum alterutrum in γρυτῆπῳλις vel γρυτῶπῳλις mutandum foret, si γρυτῶπῳλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omisissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἦν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύττα) Α ψύττω. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hefych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hefych. aut. Epist. Saturn. 2. t. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 'Ιστ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Kv. 565 A. SOLAN. Suspiciabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὀνοματοποιημένον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hefychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακόζηλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισθόμενος ψύττας παρά τινος φύγη. REITZ.

ead. l. 3. Λαταγεῖν κοττάβους) Παιίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hefych. λάταξ, φόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γενόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogeant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuera iocubundus illisum humo clarum edere sonum coëgit.* Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic iustus apud Gallos *casse-pot.* BOURD. *Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo.* Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφήσω) Vid. Hefychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνῶμων) Vid. Ἄλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνῶμων ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πῶλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstina tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πᾶν. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνῶμων

σκιάζει τὸν ἕκτῃ. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μῆσιν πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὀρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπάδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Κάρι, & ἰμάς *lorum*. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καρίμαντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθόλωσθον) Ταράττετόν, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμακᾶ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si φαρμακᾶ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Λημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς καρθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσai τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic *pag. 371.* BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπησθήμενοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀπασθήμεναι, *exuor*. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμὸς, qua solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφῶνοι. BOURD. *A pointe des bras*. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἀγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βάστραχας τοὺς τραχήλους, Hesych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. *En se collectant. Lutter debout en s'embrassant par le milieu du corps*. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κορύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide *Lucian. Vol. V.*

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κωρυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κωρυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Aretæo diurnum. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllō apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐμπίμπλῃται κεγχαμίδων, ἢ ἀλευρών, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τε δύναμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀρεφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὁμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβάινειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπέκτειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσσιν αὐτὸν ἔξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videtur leg. οἰκίσαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποστρέφασθαι, (f. ἀναστρέφασθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χειρσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (saccum, δῦλακον, diserte interpretantur Hesychius & Suidas) *ad usum imbecilliorum*, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; *ad usum robustiorum vero arena*. Magnitudo illius *ad vires & aetatem exercendi accommodetur*. Suspenditur vero in *Gymnasiis* desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectō-*

re, passis manibus, interdum averſi, tergum obſciunt. GESNER.

ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίους) Virgil. 5 Aeneid. Plur. in Theſ. BOURD. Conf. ſupra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πῆδας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam ſim auſus. REITZ.

ibid. Ἀράγδην ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράξοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Εἶτα συντριβόντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap. 19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφῆς) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πνέφῃ βαπτισθέν. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλος. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυμνῶν) Ἐκτενίζουμν. Hanc lineam profert & interpretatur Caſaub. loco citat. ut & illud ſequens οὐ κηπίον. Duæ fuerunt apud Graecos uſitatiffimæ tonſurae ſpecies, ſκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν ſκαφίον τὸ ἐν χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸς μετώπῳ. Scholiaſt. Ariſtoph. ad aves Heſych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησὶ) Quia fere ubique ſic reperi accentum ſervatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic & alibi in hac Diſſert. eum intactum reliqui: nam videtur ſtudio ſic ſcriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam hic, ut aliquanto maior emphafiſ tribuatur τῷ dicit, & dicunt, vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ſerunt, ponitur. REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὀδοντωτῇ) W. In reliquis ὀδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος ſeu κηπίον tonſurae ſpecies. GUYET. Duplex genus tonſurae hic indicari clarum eſt. Etiam hoc apparet, qui κηπίον tondetur, illi non opus eſſe peſtine, opus eſſe, qui ſκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον eſſe ſimiae genus, notum eſt, loca veterum proferente Spanhemio Diſſ. 5, p. 243. Itaque notatur forte tonſura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod peſtant: Scaphion forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui regere illas partes poſſint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod peſti poſſit, relinquit. Metuo, ne parum accuratus, aut certus ſit Scholiaſtes Ariſtoph. Bourdelotio laudatus, cuius locus eſt Ὀρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν πώγωνα) Τὸν πώγωνα, menti barbā, Heſ. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τους θερμούς ἔτρωγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν ἡστίην) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur a μυστίλαομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i & v inverso ordine, quam apud Nostrium, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *panis canis*, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta dissectio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστίλασθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλασθαι & μιστυλλασθαι. Sed μεμιστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλην & μιστύλαι afferens interpretetur *τεμεῖν, κόβει, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελθεῖν κρέα*, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequè rectum esse, ac μυστίλασθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἑλαιὰς λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. BOURD.

ibid. τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδία) De quibus in Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδία, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἔξιόνσι πλουσίοις, καὶ ποιεῖται τοῦτομα παρὰ τὸ ὀκλασθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκίμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos, BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis sane coena conficitur. SOLAN. Συμφορᾶν; quae *calamitatem* significat, posuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Ὑεῖα) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons*. GUYET.

ibid. Ἡτριάα) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτριάα, τεμάχη Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάα) Sic & Athen. III. c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem suillorum intestinorum ἡτριάα vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τοκάδος ὕδης) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λοβὸς ἐκ ταγίνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hefych. Poll. Videtur autem λοβὸς ἐκ ταγίνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hefych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λοβὸς, *du foi cuit*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχηλας ὕεας) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕεας spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim δίχηλα ζῶα. βοῦς. ἔλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 111. Ἐδωδίμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς ἔδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. ἔδωδὴ. βρώσις. ἔδωδίμων. βρωσίμων. Sed in Suida ἔδωδίμων, βρώσιμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγίνου) Ita omnes impreffi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγίνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσον & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποῖς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτοκοπού. τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκίαι) Aliis καρυκίαι, quod idem est. Inteligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελή. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, Hesych. Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθριμματίς. BOURD. Placentiae genus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλω συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττούται) Πάστυλοι, μάζαι μέλιτι δεδυμένοι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶων (σελάχιον). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Aristotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de femine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα dernes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δεσμοὶ καὶ πλέγματα χειρῶν

τῶδῃ, καὶ κοπαίδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγγέλεις.
De quibus Scholiast. Aristoph. Acharn. & Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀποδός) An senex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altilis, domi enutritus in piscina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Paris. quam Salmur. *Piscis parasitus*, cum vertendum fuisset *obsonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Ὅν ὄλον ἰπποκῆ) Ἐκ κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Δειπογνώμονος) Qui ne parque plus. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδής. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit mensa cum argento*. Casaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τυπον δελφίνος ἐξεργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloss. VI. GUYET. *Mensam poculorum* Servius vocat. Casaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύω, cano, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut αἰώω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? α τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Hesych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Aristoph. ad Vespas. BOURD. In Excerptis a Casaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Σηρίκλειον Ῥοδιακόν, οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον δέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὸν στάζοντες. ἔστι δὲ καὶ ζῶν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὄπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Casaub. ad Athen. c. 6, lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Erasim. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Casaub. Thericlem alii *τορνευτήν*, alii *figulum* faciunt. Consule etiam Bentleii Dissert. de Phalar. Epist. quam Anglici idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχάδῃ) Πλατέα. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρ.) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 187. *l.* 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαρᾶγμένα. Ἀλεξίς. τὴν ὅψιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιόν, ὅτα συντεθλασμένον σφόδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic Plautus, *frons literata*; & in Rud. de urna, *nam haec literata est, ab se cantat cuius fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. *l.* 2. Κυλικίον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον· εἰρηται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλικίον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iun.* εἰον superscripserat, pristino *accentu* acuto per errorem calami servato, sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adfruit L. C. Valkenaer, in *Animadv. ad Ammonium Grammat.* pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολέβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobbii de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. *l.* 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. *l.* 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐντρίμματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. *l.* 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. *Saltatricem*. GUYET.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hefych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. *l.* 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hefych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hefych. GUYET.

ibid. Ἀναρρίχης ἀμέσως) Ἀνελθών. BOURD.

ead. l. 7. Ἐπιφορήμα) Ἐπιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφέρεισθαι τοῖς ὄφιοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. Ὁ δὲ ληκίνδα ἐπαιζειν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκῶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾧδὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἐπαιζει, i. e. ὀρχεῖτο. Hesych. ληκῶν, τὸ πρὸς ᾧδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron.: *risu latera commovebat*. Lego enim ἔρρικνουτο. Ῥικνούσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. Ἐρρίκνουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i IV. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ κατὰ νώτου) An inuistis in dorso notis, *μαστιγίας, flagris*? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non norassem l. *πικίλος* habere, nisi ut monerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui φιλοὶ προέβουντε *πικίλοι*. REITZ.

ibid. Ὁ κατὰ ξίς) Id est, ὁ ὠτοβλαδίας, *παγκρατιαστής*. GUYET. Corrige, ὠτοκατάξίς, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (l. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκατάξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozeλο scriptore usurpatum, ὠτοκατάξίς, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit *γυναικεῖον ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hesych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχρυσώμενα. GUYET.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιδείπνιος) Ad *repotia* vertitur. Verte, post coenam. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδικος ἡ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν, cum iusfitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολέγον ὥς) Ἡμερολέγον legendum videtur, vel ἡμερολέγον. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὅπτος) Ὅπτος affus, & visibilis. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestis subtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐηθρίους ὑφαίνεσθαι σιμύνας. Hic fatuus εὐ — ὕ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφῶρητα) Μῆπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέφρησα, in perniciem abi. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρρητοποιεῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretensis, de qua vide interpret. 12 tabul. BOURD. Obrorto collo, par les epaules. GUYET.

ibid. Ὡνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τούνομα, οὐ μοι δέμις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὖν με τούνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκειραφίσις) Τοῖς κυβευτήρισις, διὰ τὸ ἐν σκίρῃ τὴν διατριβὴν ἔχειν. BOURD. Hefych. Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκαψιδάλος) Κιδάλον, κρήμνον. Hefych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκίδων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (confusum potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat) L. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλων) Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. BOURD. Αὐτοκάβδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἐτυχῇ φυραθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirment Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἰδίον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac s. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. οὐκ βαυκίδας ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἑλληντικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγῆ) Κατὰ τινὰ τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λάξ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λάξ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὲν ὁ τέως αὐλούμενος ἤδη ἔμπεδος ἐστίν) Micyllus, at vero ille, qui antea inter tibiae & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vinculus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vinculus quoque compede flossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγοις βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλώμενος, hactenus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verti, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respon-

deat illi *λὰξ πατήσας*. Si quis *αὐλούμενος* melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπεδος) Δεσμῶτο. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπῶδεςμα & περιδέλαιον intelligit χειρῶδεςμα & τραχιλῶδεσμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitario, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerato, victo. GUYET.

ibid. Καρπῶδεςμα) Lege καρπῶδεςμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀπροκνεφές) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X; bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πικνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἶσθα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aereus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 f. χρυσῶν σε στήσαιμεν, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων) Παροιμιῶδες videtur. GUYET. Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *ricans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus *δοκάταξις*, quasi tu dicas *ovifraCTOR*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖειν, quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *affare* posuerunt, cui *πίσσω*, *πέττων*, *πέπτων*, *coquens*, cognatum significatione est, & a *πισσῶν* vel *πυσσῶν* non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, *πιττῶν* & *εὖων* ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilothris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui *δοκάταξις*, aut etiam *ἀτοκάταξις* huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph. Plut. 1094, Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπιττουν χρόνον, *satis diu ante isthoc oblevi dolium*. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν) A troublé la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεοσχιὰ σχεθεῖς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθραθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Ἀβρόχος ἐμβροχὴ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλαῖ) Homericā dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφοθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. Βαυκαλός idem. Βαυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μετ' ὧδης κοιμίζειν. GUYET. Leop. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ φοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ φόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζον dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδωνιστός, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἀκρα) Ἀκρα ἑλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίεσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συνηῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίεσα in Mt. Cod. legitur διέσπα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχέαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hefych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτονα) Turgem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lyfistr. BOURD.

ibid. Σχινότρωκταν) Τὴν σχίνον ἐσθλόντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hefychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes candescerent: εἰώθασι τὴν σχίνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἐνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στῆσιν, ἢ μαλάττειν, ut Hefychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῶς ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περιβδελυρ. Ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δαΐζαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χεῖρας

510 ANNOTATIONES

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem secutus est Iac. Mi-
cyll. interpres. BOURD.

ead. l. 3. βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo He-
sychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde
βλίμη προπληκισμός, ὑβρις. Aliter tamen Didymus, aliter
Suidas. Suidae potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ
ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἄπτεσθαι, ὥσπερ ἐποιοῦν οἱ τὰς
ὀρνίθας ὠνούμενοι. BOURD.

ibid. Περώδη) Mf. παρώδη. BOURD.

ibid. Πόσωνα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici:
quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos
vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis,
& vocis φωλὸς ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἐὼν) Ἀν καὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus
videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis
manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non
contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἐὼν. Retinui
Micylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis ni-
mium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλέφιος, *patinarius*, ut Vitell. apud
Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἄρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπά-
δειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum
nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis eius
inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna ma-
nus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.
De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scorpa* insignis
marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum cae-
laverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas
facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius
in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates tem-
plo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμει-
δία τὸ ἀγαλμα, εἶτε (ἢ εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De
Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congeffit plura
Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obii-
ciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) *Et voti compos.* GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro *πίνομεν*. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ ἡλικίας) Ὀίνου παλαιού. BOURD. Vini vete-
ris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πε-
πλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τροφα-
λίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ τρυπτεσθαι.
GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp.
v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, ad-
dere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ
Σικελὴν reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit:
Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι δριπηδέστατοις) *Sigillis vermicu-
latis.* Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v.
δριπτόβρωτος (leg. δριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσσιν ἐχρῶντο
ξύλοις ὑπὸ σπῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς five
ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας α νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant
Grammatici, & *Colymbades* Latini. BOURD. Alias κολυμβά-
δας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος;
asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Mf. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα κα-
λὸν ἔχοντα. BOURD. Ἀν ἐμπυνδάκωτα; α πύνδαξ, πυθμῆνι.
Hefych. GUYET. Εὐπυνδακ. praeter Mf. RG. etiam W. Qua-
re & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepimus. P. vero
ἀπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλάδην) Ὁ χέρδην νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Gram-
mat. BOURD.

ead. l. 9. Ἄττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim.
c. 28. Ἄττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra
Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν;
tenir table; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρέ-
ζειν ἐν τῇ οἴνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λάλησθιγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἥδομαι, δε γάνος.
GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησθιγάνη, nec
vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *pugis matuo pro-
vocare nos voluptatem quandam affert.* Nemo, puto, nimiam au-
daciam nostram accusabit, si dicamus λάλης θιγάνη legen-
dum, solo i in η mutato, quod iam Luciani aetas, nedum po-
sterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβρώτι utitur θιγά-
νη Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Fir-
mant, ut video, coniecturam nostram de λάλης θιγάνη libri:
quo minus illius poenitet, IDEM in *Addend.*

Pag. 193. l. 1. Χειροσόφων) In hoc verbo consentire edd. notat Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. §69, *χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει*. Et infra Rhet. c. 17. med. *χειρίσοφον* exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾶ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνγηόμην) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίφων) Α κατανίφω ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, *κατανίφων* hoc non a *κατανίπτω* derivandum, quod fecere, qui *abluturus* reddiderunt, sed a *κατανίφω*, respicique ad Homericum Nestora, eiusque *ἔπει νιφάδεσσιν ἑοικότα χειμερίσιν* ut neque Horatii lectoribus ignorus esse potest ille Furius, qui *hibernas cana nive conspuit Alpes*, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. BOURD.

ibid. Ἀεροκυματοῦσαν) Μαστροῖς τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεὺς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδὲν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere *κακόζηλα* sunt, ita hoc praesertim: *κατουρεῖσθαι* est *permingi*, sed de nomine οὔρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in *ἐκτορες*, *ισχάδες*, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lipso ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. Ὀμήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νόσῳ ξυνόντα). Ita συνείναι λιμῶ, *sane laborare*, supra in Phal. altero § 8; ξυνείναι πεινᾷ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ συν & ξύν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφροναμένους ἐλκεδογνομεῖν οἶσται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρύ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut fordes unguium, rem videlicet vilissimum, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluri pr.) COGN.

ibid. Φρεῖ) An κνῦ; Hesych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὅττεύομαι) Statuo, opinor. Hesych. ὅττεσθαι, κληρορίζεσθαι. ὅττεύεσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. Ῥινανστήσειν) *Iraſci*. Martial. *Fumantem nasum vini tentaveris urſi*. GUYET. Verbum Ῥινανστήσειν nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis *ῥινανστήσειν* forte somniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt austera*; quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an Ῥινανλήσειν, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοῦρας οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἥς ἐπέσχημένα ἦν τὰ γυναικεία. Observat tamen Calaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλώτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλώτταν ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὃ γλώσσης ἀληθὺς νόσημα. Conqueritur ibi, γλώτταν pro γλώσσαν dici; iam γλώτταν ipse ait & c. 25 & c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλώσσα, modo γλώττα scribitur apud Nostrium, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλώττης ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔση) Vertebatur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔση signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶων ἔξει (ἢ γυνῇ) κᾶν μυριάκις πῆν τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra gravior factus dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμωόμενος τὴν Εὐρικλείους μαρτυρίαν καὶ διάνοιαν Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κομψδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβυθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et adi Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, ρυτο, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἀπαξ λεγομένην inipicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lufit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθον concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυθους Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπίδημ. εἰ affert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπερλόφειν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & sternomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στερνόμεντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντεύμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρήστηρ. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facerem historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. ἄττα) Sic supra cap. 14. Atc. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiramus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδιναῖσαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζουσαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανόμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto *σιληπορδία* per unum λ. Sic certe apud Hesychium, *Σιληπορδεῖν*, & Athenaeum lib. V, *Σιληπορδῶν*. Nec aliter apud Scholiasten, *Σιληπορδία* & *Σιληπορδεῖν*. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὥς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Imendo φρονεῖν. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hesych. *Σιληπορδεῖν*, *σιδηροπορδεῖν*, *στρηνιαῖν*, *ἀβρύνεσθαι*, *δρύπτεσθαι*, *χλιδᾶν*. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖται) Ἀν προωδοποιῖται; GUYET. Προωδοποιῖται W. Cod. Impressi omnes. προοδ. SOLAN. Vulgo editum προωδοποιῖται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀληθῶς) Vid. de hoc pleonasmō infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν) Leve est, quod monendum habeo. Κἂν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando πρό καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κἂν τοῖς ὕρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούεμαι. Idem III, p. 118, ἢν κἂν ἐφ' αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa *iota* addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατ-
τομένοις) Sane interpretes, qui. a *lutifigulis ad forum finguntur*.
Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum*. GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur *dediscere*, non
male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul *novā*
disco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I., credo, ex Aristoph.
Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεί-
σθαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri
dignus sis. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime
referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus; qui ne cum
barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla par-
te melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor
praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui
sunt, recenseri dignus sis. GRON. Gronovii emendationem, re-
pugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam,
sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμῆσθαι) Sophistae passim a Platone
perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem
discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περὶσσοῦσι) Interpretantur *depasscere*: neutrum be-
ne percipio. Suspicio *περίπειν* fuisse, quod studium & curam
intentionem significat; cum facile fuerit manu intricatiore
aetatis posterioris π in σθι transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hy-
mnus Orphei. COGN. Χάρισι — Δύς) Xenocrati tristiori idem
Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38.
Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μὴν οὐτόν τῃ ἀληθείᾳ.
Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Λαρυγγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξεων) Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare
videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab
iis, qui ad scribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρεσκ.
ut ipsa Fl. prave etiam Tur. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulgo
male προπαρεσκευασμένος sed προπαρεσκ. corrigendum re-
cte monuerat Ienius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecun-
davi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare negle-
xerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ανθυμάλωπα; i. e. *torrem*.
GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi ve-
lint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

fychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάνταχώς, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abieci εὐρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & εὐκότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπέσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκείνα) Ut illa te ostentationem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. GUYET. Veriebantur olim, qualia sunt illa πῶς οἷσι &c. Sed pessime, ut la Croze etiam animadvertet. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχήμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὸν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodatur, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταις) I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοῖνυν τῶν ὀνομάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiastae optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλαῖς γλώτταις μωμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) Dosiadae ara. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inscribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obscurum. COGN. Lege Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὀδιδάδου. Lect. Art. p. 141. Scholiastes autem ille non compareret in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad Ovum Simmiae. Primus edidit Salmasius, atque eruditiss. Scholiis emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio offensum. LOID.) Suidae *Δωσιάδης & Δωσίας*. *Δωσιάδας* scribitur apud Clem. Alex. in *Προτρ.* SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. *Λυκόφορος Ἀλεξ.*) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Paῖ. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷγε συμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατισκέδασαν ἀλλήλων, κακράγόντες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi causa, scommata & conviria in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiolorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ὑποφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse structuram Gesnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, *Κρατίστας ἦν τοῖς ὀπλοῖς*, pro *ἐκράτησε*. Vel ap. Nostrum in *Afin.* cap. 30, *Οὐ γὰρ ἦν καταβάς*, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

teor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Elſner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, *iudices, qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν iungens cum ἀριστοί, non cum ἡθοροφουῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam velir eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. Συντάκται) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλείας) An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita ἐκ pro ὑπὲρ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebeatur, Arrian. Exp. Alex. II, 1. ἡγεμῶν ἐκ βασιλείας Δαρείου καθεστῆκός. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὕμνων αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιός εἰεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τινός παθεῖν pro ὑπὲρ, Long. Paſt. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡ γὰρ ἀνάγκη ὅτι ἄρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλείας, quod vertitur, *gravabantur datos sibi a senatu principes*. Sed & ibi simul significare potest, *principes a senatorum numero datos*. Nam praemittitur, *populum laetatum patriciis principibus*. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορά τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύρια δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. s. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δοκ. ψήφῳ τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodorum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὸν ποιητὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — *Nec enim levia aut ludicra petuntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant*. COGN. Afferret eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. Οὐδ' ἰερήϊον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus ἰερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὕσιον. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἰερήϊον οὐδ' ἔβειν' Ἀπύρῳδον, ἃ, τε ποσσὶν αἰθέλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudar Clarkius, satis firmant interpretationem nostram ἰερήϊον, quam *porcellum* reddidere alii. GESN. Etsi nihil interest, quomodo hic legas, ἰερήϊον, an ἰερήϊον, dicam tamen, cur Parisinae foli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo βείν; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. L. 7. Μύριας) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoto Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνεῖους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρώδῃ κρίνειαι. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit. De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus induciti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque.* Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίους χρυσούς, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus, inquit, & Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo, ait, factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant *μυρία δρχμα*, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μυρία autem*

efficiant monetae Romanae quadraginta sesteria, aureos vero quadringentos, at nostrae coronarios millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσούς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας δραχμάς, sed μυρίας καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? Ἄν τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annuā dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρίαι καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρίας δραχμαί talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄλλα B.] Io. Maff. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. Drachmarum. REITZ.

ead. l. 9. Τὸν ἕτερον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκαίνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκοπῶνται, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγῶας) Nomina haec ut ficta esse cre-

522 ANNOTATIONES

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandi cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutat in Ἀριστοτέλην, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρῇ, tamen Ἀριστοτέλην usitatus, quam Ἀριστοτέλην. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δημοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένην, Διοτέλην, & 18, 19, Διογένην, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν δευτέρου εἶναι) *Neque principio fas esse*. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Περιῤῥαντηρίων) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον δέμας) Vid. Thef. Cr. II, 309, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milefia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milio*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noster Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαρρηλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τis — Εὐναῦχος) *Phavorinum* hic designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectr. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαῖκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonastis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de Phavorino praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi ibidem Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος ὃν μοι-χραίας κρήσεται. Viderur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex Demon. & Eunuch. cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. *l.* 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο) H. Valesius δὲ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ περὶν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut ciravi; tum nosse oportet, egregium Brissonium libro II de regno Persarum, ubi primus illustrat hunc Luciani locum, docetque, Phavorinum esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valesius. GRON. Εἰ περὶν *L.* & ed. *Fl.* uti conieceraut Valesius & Brissonius. Ante an. Chr. 163 obiisse Phavorinum, ex Galeno, Progn. T. III, p. 455, colligit Io. Masson, Exc. ined. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ πρὸς) Mallet illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτὸς iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & Aelianus, alique; vid. modo Ael. L. III, 1, ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & Alciphr. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

524 ANNOTATIONES

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθόν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξιος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Vide Suidam, qui Ἑρμείαν, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνεὸς τύραννον) In marg. *Ald.* 1. additum erat: *Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII.* Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον, *Atarneus est Hermiae tyranni regia: cuius historiam* Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρᾶς. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. 1, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris prae buisse, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξων φησὶν) Axo leges Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις) Κακέμφατον τοῦτο, καὶ ὅ φασιν οἱ ἰδιώται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπυίειν. GUYET. Secutus sum scripturam Cod. W. & ed. *Fl.* ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπόμεπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην) *Que la cause fut renvoyée en Italie.* BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὸν υἱὸν) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

IN DE ASTROLOGIA.

Page. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd. A—αs. (Non est Luciani. Kust.) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. Salm. 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέω. Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖς pro αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθείης scriptum pag. 984 A. pro ἀληθίνης, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi: Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτου, pro ἐαυτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. correxi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impressis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων ubique correxi in hac Differt. Vid. mox αὐτέων § 16 & 22, ubi pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περὶ) Cum saepe de corrigenda dialecto monuerint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor, in singulari crasin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e interposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omit- tam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῦς, τούτων, τούτους, τούτοιςιν com- pluries. Verum cum & τούτέων, τούτέους, αὐτέων legas *ibid.* & alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τούτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No- stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quoties demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῶ οὐρανῶ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρί. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὀκῶσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντίας φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὀκῶσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit Iens. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀσικνέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοισιν) In impressis est μαντευόμενοι: sensus & dialectus poscunt μαντευομένοισιν. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exspectandam censui. Etsi Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκῶσοις νεοισιν εὐοισιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τούτοιςιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὀκῶσοις δὲ νεοισιν εὐοισιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τούτοιςιν πρεσβυτέροιςιν ἡνομένοιςιν ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὦν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὦν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὦν pro οὖν scribere, vid. apud Maittair. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὦν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφή) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas cenfeo has voces. SOLAN. F. οἱ δὲ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνέματα, ἢ πως ἐδύκεον, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent*. Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius, quid essent, quidque efficerent*. Ἐδύκειον non refer ad Aethiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

cad. l. 12. Μέζον) Recte pro μείζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

cad. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μινέων, ut supra? GUYET. Μηνέων scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μινῶν. SOLAN. In omnibus μινῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μινέων recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μήδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμνηχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

cad. l. 3. Οὐδ' ἄμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἄμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Gesn. qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

cad. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET: Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interiectis κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subiicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεῖα) Ὅκοῖα lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum reiicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

cad. l. 7. Ἀπὸ τέων) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. ἴσα) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. ὥς ἕκαστοι) Illa verbi εἴτις vel similis ellipsis post ὥς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeunte Solano, qui iubet conferre ἴστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἕκαστοι tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄρις) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνος) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. GOGN.

ead. l. 5. Εἴρητο) Ἀν ἤρτο, ab αἰείρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi: BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Ἑκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' δ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκεῖν) Ἀν δοκεῖν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὥς, ut ὥς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὁμοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, ὦν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδ' ἕτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνος — φέρων. Plutarch. Themist. p. m, 113 F. ὥς addit, dicens: αὐτοῖς, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκτο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφ-

κετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπίκετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ κοτς Ὀρφέα ἰδὴς ἢ λιθοισιν ἢ χοροῖν μιμημένον) Uterque interpres, vel *saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Et si enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politiolem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθον πλάκας λεῖας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intellego, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἰκελος) Et si apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur εἰκελος & ἰκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foess. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpretantur. Mihi N. L. SOLAN. Mf. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἑκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἀρνα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀντιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ κριῦ τὴν διαέριον φυγὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάβρη, hic autem Mars accubuit illi virgini furtim. Praecessit enim Ἀστύνοχη παρθένος αἰδοῖν. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Δακεδαίμονι ναιεταῶσῃ Ἥσκειν εἶρι καλὰ. — II. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ. Sed quoniam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτρέπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλάδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάινθεν, — terribiles ei oculi apparebant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aequè construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐοῦντοῦ) Servavi lectionem ed. P. quam recte se
Lucian. Vol. V.

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑαυτέον*. Puncta vero diaerefeos, quae in edd. antiq. in *υ* ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑαυτόν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habent *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρεόμενος) *Ἀν χρεόμεν.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in *S. & Basf. 4.* quibus adstipulatur *Mf. Reg. 3011.*

ead. l. 6. αὐτέον) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτέον* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθον) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἡελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλσειν) Nihil mutavi, etsi *βαλσειν* scriptum suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἡγσι-ται*. REITZ.

ead. l. 7. τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electo Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰετίν) De eq Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus, & lect. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰαλα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositio-

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀρέασθαι, quia & ὀρέων non ὀράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὲ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὲ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἰκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὀμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessell. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ δηλοῖ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέαν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achilles Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἡφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, οὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιοῦτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἔων & εἰσι, pro ὧν & αἰσι, vid. apud Maittaire de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I & c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σὺ γ') Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.
ead. l. 10. Μαντηήσιον) M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλιας) Vide, quae de urbibus auspicato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους ἐργ.) Iensius, εἶργ — ad Ἑρμ. cap. 71. Sed quid de Φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obscutus forem Iensio in Hermot. monenti εἶργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμειψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Aret. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maittair. de Dial. p. 124—5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκουσάι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macroh. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. ἱρ. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅφρα ἴδῃ γέννας &c.) Homer. Od. Λ, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasmi. in Adag. *Accessaci luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem efferrati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuecunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Συρ. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciphro. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδ' ὀσμίναν ὠραν ἔχεις ἐμοῦ & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, afferat, μηδ' ἡμῖν ὠρην ἔχειν ἀρπασθεῖσάν. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὠραν κυρτήν, & ὄραν sive ὠραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsitan & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittaire. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρομένους) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittaurium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Differt. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδόμενα ἀφιζόμενα, πολλὰν ἀποπροσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam Basf. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecepsit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque pro vulgato ἡγείται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγέται· ut § 3, περιέεται, & ἀπηγέται § 22. IENS. Ἀπιζό-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omīssa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένοις & ἀσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quae longe accommodatior illa Erasmi: mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt. Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscriptit περιόουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt &c. GRON. τὰ δὲ φαῦλα ἑ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Ἠγείται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἠγείται etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ἐμολογείτω legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογούσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque — ἔαται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, sive Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλέιν, ubi & βαλέιν potuisses coniicere. REITZ.

I N D E M O N A C T E M.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonaetern quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, nothumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil factum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epistetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ο καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, *homines nostri*. Herodian. I, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπερφύᾳ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφύᾳ. Sic Alciphr. II, p. 270. Et Noster supra εὐφυᾶ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτίον Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Sostrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Sostratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrato interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μῆκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνή) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sottrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descripserit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asuesfacto, potuit esse molestus? Posset minima muratione legi ἐπίποκος, ut Sottratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδον id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πόντος εὐνή, *cubile in gramine*. Plane enim ira Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνή δὲ ὑπαιθριος ἐπὶ τῆς πόντος. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide If. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγας) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαιθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Μεν. cap. 7. ὑπαιθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπονος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πόντος; adscripserat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημόνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. *Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse*. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὄραν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτήσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsores fieri, ut interpretes transulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgi laudes & gloriā contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδρотаτὴν τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἐλεῖν, *ma- lo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδεν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iens. not. ad Vit. Auſt. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἐστὶ τις ἔορτῇ &c. pro, *sed &*, vel *praeterea*. Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis*. Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus*. Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Pers. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίου) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorksius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Deme- trio iuniorem fuisse indicat. Vid. ἱστ. cap. 2 similem phrasin,

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Consule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφρόνως εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοιμῶς. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaeuus fuit. Vid.
Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἄλλ' ὃ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἄλλ' ὃ
γὰρ Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε ποσὶ) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἤξεν) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi
itidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρῶ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Ellner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μὴδὲ ἀκρῶ,
φασὶ, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Hist. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Ellner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδρίας) Ita restituiimus ex Mf. Reg. 301 &
pro vulg. ἀποσχεδρίας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτόν, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχράττων τὰ) Dicit, Demonastem imita-

tum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδαίσιος ἄπασιν. Vertunt: Non tamen adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχαράττειν τὰ ἐς τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Iosephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἢ δὴ τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκίαν διαίταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, eiurabat patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum. Ruffinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες, ut nummos divinam doctrinam mutant. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρωνῦν utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοῖους) Alio sensu usurpare solet. Vid. N. Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδὲ πώποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε, vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver. Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκέϊον) Homo sum, humani nihil a me alienum puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττε) ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδύκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπεύσεως ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iunctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insulsius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, daer geen salu meer aen te smeren was. IENS. Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττε

τον ἔχαιρσ συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅπως οἱ ἀνδρες.
h. e. *plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, devotans solos, quicunque.* Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρσ συνὸν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡδομαι συνὸν τούτῳ. L. Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπεΐας ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui largius, propter spem exhibiti obsequii delinquere. Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere.* GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I, Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικὸν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in notis ad Nyrp. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴ τοῖς χείλεσιν &c.) Utitur & Alciph. I, ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἀκροῖς μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθὴ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani aliaque afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κριττόνων) Verte ex Düs. KUSTER. Vid. 'A. μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. SOLAN. Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύων ὥρθη πάποτε) Contrarium docet Xenoph. in Memorab. L. I, p. 570, 71, ed. Basil. Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forfan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀναβολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I Sophistar. COGN. Φαβωρίνος Latine scribendum *Favorinus*, (non *Phavorinus*) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Romanum nomen a *favor*, ut *Censorinus*, a *Censor* &c. Olearius ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec verba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμένον δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista; hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὀρχαίς ἐστι) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eύν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium Eύν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. I. Reliquae αὐτῷ, nisi quod B. 2. αὐτῷ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγων αὐτὸν ἔχων) Ἀγενείως γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γυμνάσεων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. L. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαίνει) Legendus Flor. Christian. ad εἶρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Murer. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαίνεσθαι etiam obscenum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἀνδρα ἔχεις) Vertitur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. LA CROZE.

ibid. Ἀνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quaerunt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεῖν) Innuit hifce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νῆγρ. c. 8 a me sunt annotata, SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURD: Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voilà bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὀνώκρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen nolimus, ut scripturam vererem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ Ὀνώκρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἄρκτω convenientem allusio. Sed sunt pluscula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Arctefilas*; nam ἄρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτηῖος. Quare si *Par.* ed. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne Ἀρκτης — an Ἀρκες —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυνᾶς) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυνᾶς; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φουσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *surgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quo

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαυμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius coniicit, etiam θαυμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδύκην) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrato interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alumnum discipulumve, cum inter τροφίμους, quos impense amaverat, ibi recensetur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχημα — ὡς ἀναβ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνέτιθει σφῶν θηρώντων, καὶ τεθιρακτόων, καὶ θηρασάντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραῖς τοῦ περικύβοντος, ἢ κινήσοντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγνυσθαι αὐτῷ) An Πολυδύκει; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirate.

ead. l. 8. Δεῖπνον παρασκευάζοντας ἐστὶν. Sed in A. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elfn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτοῦ) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Ὅτιον πενθ.) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum ait, οὐς ἴσα γνησίοις ἐπένησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιεῖον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδευτους) Forsan ἀπαιδευτως. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβύτων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu Inveniat, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὄρων ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα καθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί, ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri δ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nihil mirum*. Et apud ipsum Nostrium Φιλοφ. c. 16; οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτος) Capitolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συγχορμενος) Interpr. ut regis esset praeceptor. Pro regis potius repone, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, Imperator me Romanorum civitate donavit. VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce Argonautae. Nam Apollonium & eius discipulos infimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poema omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius Argonautica hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poeta, Non nautas puo vos, sed Argonautas (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, ονικυλας, & avaritiam inhiantium auro ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὥς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀβύλλυται μὲν οὐδ' ἐν ἀπάντων χρημάτων, οὐδ' ἐ γίνεται, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δ' ἐ καὶ διακριόμενα ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδύκην, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuisse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem Attici a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem Atticum vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obuisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπεπρωθῆσαι ἀποθαγοῦσαν. ait ibid. 556;

Lucian. Vol. V.

M m

& paulo post, παρὴν αὐτῷ πονήρας διατιθεμένων τὸ πένθος. In-
scriptiones has Herodis iterum prodissse audio Londini an.
1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque edi-
toris Maittairei, inter Miscellanea Graecorum aliquot scripto-
rum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἔστιν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid.
Maxp. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in
Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui
tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem mo-
dum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis prae-
stare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide
Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam
idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπιστ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προρήσεις) Ergo integra ea non est, quam habe-
mus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re
est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rhe-
fo 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter
visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedi-
ctus, suavit, ut exercitationi incumberet. Obsopoeus, ut frequent
exercitio iucumberet. At quis negare audeat, saepius id ab illo fa-
ctum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam sua-
dent exercitium vel exercitationem, quam manuiarias & cor-
poris, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de
Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus no-
tabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήματα
λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν
κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέποτε εἰδὼν) Scribendum idῶν quod
sequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνέπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap.
8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius qui-
dem foetus est, cap. Π. ὁ ψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ
μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στήσον — τὴν σποδὼν) In ed. Blancard. Th. Magi-
stri τὴν σποδὼν male legitur, ubi is sub verbo ἴστημι haec Lu-
ciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγοστατῶ. Et hoc
sensu ap. LXX persaepe, ut Esdr. VIII, 25, καὶ ἴστησα αὐτοῖς
τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔσθησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
χοσίους σίκλους. Alibi plene ἔσθησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut
Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sotades ap. Stobaeum idem dixit:
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς δὴν τὸς ἄκουσον. Ἄν μακρὰ πτύης,
φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῶ. Ἄν εὐμαθῆς, ταῦτα
πρὸ σου προβάτιον εἶχεν. Vid. Grotii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσσει δαίεμελλον) Non ine-
pte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas, dit-il, de mourir pour sa patrie*. Quasi diceret: nam, si id ageretur, sa-
tis patientem ac fortem me praebuisset, nunc nolo esse male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum
quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referte non fue-
rit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas,
quod referte ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipfad.
c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρον-
σιν ἐπιεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam eum
cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum ab-
est, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτὸν.
Longe melior Obsopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epi-
theta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμοῦτον σαντοῦ τὸν δούλον) Uterque inter-
pres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον
σαντὸν τῷ δούλῳ; Sed facetissime alludit ad διαμαστιγῶσιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in
Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab
domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod servile inge-
nium in servum saeviendo prodebat. SOLAN. Vertebatur, *de-
fine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, vertendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάς δέ τις πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἔχουσας,
Κρίθητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἴ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Iocus sane
frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθητι) Vid. Suid. v. ἀκρισία, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τριβωνα μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus satis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. locus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Crateris & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonade irrisus est & subfannatus. Immo (inquit) Hyperidis videris esse discipulus. Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est innitor, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnumquam, h. e. trium cubitorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus *Ἔργ.* f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte expresserit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, conii certe formam habens &c. Ut μοχλὸς *vestis*, κόρηθρον *scopae*, sic ὑπερον, pistillum, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrum in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &c. ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

ead. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plur. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τὴν νόμον τὴν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάσειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὃ παῖ, κεκινδυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρεῖ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῶ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλλεσθαι ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δραπακισθῆναι, ubi ταῦτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαιος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil prober, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παίοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra expositum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

ead. l. 12. Δρωπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθους τοῦ μεγίστου) Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑπὸ βασ. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀδργήτος) Lege ἀδργήτως. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναιγέειον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χῶλδον, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδ' ἐνέστιν, ἔφη, ἀναισχυντίτερον χῶλου περιπατητικῷ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est impudentius*. Περιπατοὶ non sunt pergulae, sed ambulationes. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲ μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων) Coelebs enim & Démonaete natu grāndior Epictetus, quippe qui sub Tiro iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exfulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kuftero ex proprio & Gatakeri penu deprompta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam notavi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσαςδε) Ψηφίσαιςδε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμὸν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν γῆμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάτθαν') Homer. Il. I, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἐκατὼν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίων nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quacunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse; τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. inprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πῶδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kuft.) Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVL. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantocleri notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχαι vel ἀγαι, prout inchoabant claudabantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminisse Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Pers. c. 32. SOLAN. Expresit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kuft. ad eisdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Ἀγαι μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finis agoni pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnalia

bus hic adscripserat la Croze sequentia : (unde vides δ ante τῶν inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἄγων	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὅ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἰσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίας·	* Ἔθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καίρῳ δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ἁλβίστους
Μηκέτι μέλλειν·	Δάϊον ἔγχος	Θέμενοι βιωτῆς
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὐς τ' ἀντὶ βίου
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγα	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρυστὰ φίλους

Τίμημαρ βίοτου. — cet. ad versum Ζηνὶ μολήσει. Adi Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. Τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolæ, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. Ὀρνέως) Apóphth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proiici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lyfias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπένησε καὶ εὐχαίσε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur fatisdatum a Martial. & Perf. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκον τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum inuentum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρῆς σίνεκα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaeneti. Incertus interpres lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: *ἐπέχω* tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Super scripti personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & *l. παιδείας*, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione *παιδείας*; fecerat *παιδίας*, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu *παιδιάς* legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θέμνηστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert. SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. *διηγημάτων*. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milefiacorum is auctor, de quo Plut. in Craffo p. m. 411, & Arrian. ad Epict. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milesia, s. *Μιλησιακά ἀκόλαστα βιβλία*, apud Rustium illum in Craffi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milesias. BOURD. In marg. A. 1 W. adscriptum erat: vid. Politian; c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλάτῳς εὐρέθη σκοπὸς) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde faterur. Itaque suspicor, legendum esse *εὐρέθης*, vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum sequatur *σκοπός*. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, *εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *ἐμοί*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana, otiosa, futilia, & inutilia, me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῶν ἀφείλη τοῦτο, ἀτεργοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et rursus ibidem, *καὶ ἔν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης*. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἀγομὲν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις ἄτι ὄν, ποδο πueritiam egressus*, ut Ienius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *εισακτω πuer*. Exempli appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη βάναντος, στρατιώτης βίος, ἄρῃν πόντος*, vid. ap. eund. Ien. ibid. Etsi eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρινα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theonnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *καὶ συνοχὲς*, inquit, *ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος*: οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsæ. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάνην ἐπεὶ*

Ἡλίου οὕσα ἐκ μῆνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ἐργιασθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασιφάνην δὲ ἔλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit. Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica. Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, Venus vehementer dolens, inquit, stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit. Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circe, quas iridem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis. ORTW.

ead. l. 9. Λημνιάδων ἔρις) Leg. Λ—τις. Vide 'Ετ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam τις pro ἔρις legentis, nisi iam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμι praeferrem, ex cuius compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciph. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἂν μὴ τις ὁ δίδους ἢ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονοῦ σολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραι παλαῖστραι) Ait Lycinus Theomnesto ; λιπαραι παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ παιδρὰ μὲν ἑσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθεμένη. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφήν ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθεμένη, sit vestis ad pedes usque cum purpureis clavis demissa. A qua sententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthuc firmat, non diversus ab eo. IENS.

ead. l. 7. Ἑσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristae. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης) Athen. XII, 526 A. Δημοκρήμενοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἑκάστα, ut ab eodem dicitur, διεπιρομένη, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν, navigationemque distincte inquirat. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάληως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim.* De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare eximie. Sic enim & Homer. Il. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἶσαντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοὶ — eximie fortissimi ceterorum. Et sic iterum Il. O, 108. Verum in eo ipso significato distincti, vel discriminis, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. eximium, quia differt ab aliis, ita δια-

πριδὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma sermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitiis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, vertatne *eleganter, eximie*, an *discriminatum*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. ἡσκημένης κόμης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recenset Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις 4, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribatur ἦολαι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus differt. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν ποτ' ἄρ' ἦγε. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaen. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciphro. I, Ep. 28, τακερὸν βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adpectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρὶ) Neobulen designat, Archilochi amieam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. sis Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Πάυσας ἀδηφάγῃς, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θεοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvum, Occurrit Dryopum ductori Theodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουβοῖνα imoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laetant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουβοίνης etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrald. 282 f. Vid. Apollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD.

pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur Ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παλαιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γ' οὖν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ λῆμν, εἰδὼς ὅτι λῖαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo.* GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniabantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voverit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typosetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐκ παλαιού. In M. nihil subfidi. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. Fl. & I. συντόνως. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

pag. 262. l. 6. Ἐπαναστὰς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur διηρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Λιβυροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἴσχυντο) Legendum videtur ἴσχαντο, hoc est, *sissebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἴσκηντο, quod vertit *instruſtae erant* Aemilius Portus. CLER. Cur Suidas emendandus sit, nullus video: ἴσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruſtae erant*, quo sensu id verbum his quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaſten ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἴσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιᾶς) Sic omnes. Ego malletm στρατείας. SOLAN.

ibid. Ἄστεις) Athenas intelligere, cum ἄστν audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylum finum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. BOURD.

ibid. Μεσσηνίων) Hic deest τὸ ἀράντες participium, aut quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπαράντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρῃ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorstius coniecerat ἀράντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in I. ἀπαράντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προσστείλαμεν) Malim προσεστείλαμεν. GUYET. Προσσετείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προσστείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτὸ recte, uti coniecerat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχεῖς) Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, exspectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniense & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 12, 4, p. 293 B. quo cautum est, μηδ' ἐ γαὺν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἔντος Φασηλίδος καὶ Κυανέων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἔνδον Κυανέων, αἰτ, καὶ Χελιδονίων μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἄμοχθεῖ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἡλιαδός — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Noftrum Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumfifsem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accefferint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces propemodum praecipui virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse parvo diversis, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem enarrantium discrepantia. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον pretium, pecunia. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφώρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μηδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt par-

vo venales, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum ausim quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγντὰς dixere, vel περιηγητὰς. φράστορας ἐγχαρπίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. *Monstrator* talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προῖστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelorius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος in Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vorstius ὁ πρότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposita) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογράφοντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογράφοντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniecit, Lucianum scripsisse ὑπογραφόντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χαρίων κηδεμόνες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praesentis exspectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῇ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγόμεν) Male antea legebatur ἐπειγόμεν. Emendaram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγ. SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγόμεν.

Lucian. Vol. V.

N n

μην, *tecum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc verum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παίδας — προσελθεῖν κελεύει. Ita κελυσσέν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrium 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτου τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτου τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promittundinis vere amabile*. An τοῦτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id saepe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, Ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. Ac ubi decrevissemus in Cnidum spectandi causa appellere, & euperemus videre Veneris templum, (*celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venerē & gratia spectabile*) placide terram adveffifumus. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερείας Πραξιτέλους Ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatior pronominum traiectio offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ; *ibi*; & sic dicas legisse Parisinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles dicetur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fuse. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Πρωτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobilis? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς, i. e. συνεχῆς, *affiduis*? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς positum videtur, i. e. συνεχῆς, *affiduis*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. *affiduis, frequentibus osculis*. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακείραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiaſtes, *χερσὶ λαμβάνεσθαι*. CLER. Legendum *καίραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἐρωτικὸν ζῶγος) De quo Marci. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico-altero prostabant meretrices? Vide Meurf. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνιδία* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia sigilla obscœna respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *sigilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obscœnae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεύς* apud Hesychium explicatur per *λυχνούργος*, ut legendum monuere viri docti pro *λυχνούργος*. An Venerium quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretrium cum idem diversorium: in *Κωλιάδι* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurf. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eix. cap. 4, & Τπ. eix. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἐρωτα) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἐδάφος) Non sprevissim *ἦν* pro *eis* ex marg. Ald. Wess. nisi mox rursus sequeretur *ἦν*. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, ἃ) Conf. mox *κλισίαι* — *eis* ἃ, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Et si suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iens. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quasi iam scripsisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Πολιά) Πολιά θρίξ, ἑλλειπτικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro *femin. sing.* accepit. Alibi vero *πολιά* & *πολιά* intellecto θρίξ ac *τριχες* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralanitium est. Infra cap. 23, *πολιά προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte constituxisse credo. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 4. Σφρηγῶντα) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorſtius. In reliquis *σφρηγ.* SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνουσιν. MARCIL. *ibid.* Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscunque generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino Maittaire de Dialect. p. 207—8. REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — α) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ, vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ας haberet, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo ante habuimus α post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver. Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice sic potest ex-poni, κλισίαι, εἰς α κλισιῶν. Nam & locus non solum neutro genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino, ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Dukerianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat, ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργοι hic quidem posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos, probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f. σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus autem neutrum, ut generale, & in aliis locutionibus subiungi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian. V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκὴν, α — ἡ γῆ ἀνέδωκε (si-ve δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr. φλεγμασὶν καὶ πρήσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφο-τέρα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Bengelius tamen ἀμφοτέροι edidit, ex alio Cod. sed sine necessitate. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοπον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refer-
tur αὐτοὺς. Aelian. I, 20, χρυσοὺς βοστρύχους, κελεύσας ἀπο-
κείραι τινα αὐτό. Quod etsi ad ἄγαλμα referri queat, cum
aeque dicatur κείρειν τινα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρί-
χας, tamen malim ad βοστρύχους referre, intellecto χρῆμα.
Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etsi mas-
cul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit
maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi
Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — *remorata sunt*. Ubi plura Cortius. Adde c. 66, 2, *Vagenfes* — quo praesidium imposuerat, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν πολιτικὸν ἄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lucianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστυ urbem significat. Etsi hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem opponitur βαναύσῳ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστυ & πόλις differant. Nempe ἄστυ urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, urbani, ut sit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoniam ad urbem essent. GESN. Ἀστυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lecit. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tp. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut & Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. Λεληθῶς) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristina versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόησας) Fateor, ἀναβοήσας usitatus esse, eoque iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβόαν recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μείζον ἐμα

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφεγεζόμενος Eun. cap. 7. REITZ. ead. l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum videtur, i. e. assiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c. 11, λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod quia ibi pro λιπαρεῖ positum non negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt. Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere labiis unctis, humidis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, durius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conveniens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepserit, satis assequor, nisi forte unica voce παραλεληθῶτος scriptum fuerit. SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit, hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distinxit notarit Solanus, quid Cod. W. hic immutet, id ex Iensii emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundiora, ait is pag. 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότου τὴν θένον ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μὴ δὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quae in Fl. & V. utraque deerat, agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σὰρξ, quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrat. Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1 pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαίρεται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρίκλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα δάμβευς ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασιν πένθος ἀνυγραίνων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colligens. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi huius auctor. Τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὀμμασι πάθος ἀνυγραίνων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est, lascivi motus indice. Τακερὸν proprie dicitur de oculis lascivis, qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinantium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὡ πόλος δὲ καὶ ἔσορῃ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. Caprarius quando capras intuetur coeuntes, Oculi diffuunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρίνται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ παιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύω τὴν ἢ γλῶττα, τηκίσθωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo dissert. 19, τὸ ὀφθαλμῶ ἐκτετηκώς pro quo Iustinus, cum oculorum lascivia omnes feminas anteires. Τάκεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσθστο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἥδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακρὸν γεγενημένον, postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem. Sic alibi Nostro τακραι κόραι sunt purientes puellae. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπῖλον) Meminit Plinius statuæ nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tatianum p. 122 legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iust.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula ibi la fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. ἱστορίαν) Apud Posidippum exstitisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo iidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ-
 ἔδωκεν ἱστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους Λιβυκῆς Δορκίδος) Inter delicatam fup-
 pellestilem δορκαδεῖους ἀστραγάλους memorat etiam Theo-
 phrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Ca-
 faubonus p. 167. Politae duritiei causa in pretio fuisse viden-
 tur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Pli-
 nius 8, 58, f. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, f. 79,
 quam δορκάδα Λιβυστίην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκίδος) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus
 Epiphanes ἐξ ἰδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκαδεῖους, τοῖς δὲ
 φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Ca-
 faubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inar-
 tificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe pa-
 rum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forfan ἐπεσκόπει. SOLAN.

ibid. Τὴν δὲ αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN.
 Iactum Veneris dictum fuisse iactus felicissimum, ut canis de-
 terrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem
 ad Cafaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim*
iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos
singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui
Venerem iecerat. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium
 Venerium, amorem impurum, hoc Luciani aliisque testimon.
 docet I. Elsner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρώμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν
 cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior
 &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos
 non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbis cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἑμπαλιν ὁδός, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic est*, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν αἰβίον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπὸδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiiis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubuere Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poetae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Julio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτὸν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπὸδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbiiis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapfu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφοδρὰ δάμβους c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας & 36, τῆς ἄγαν φιλανεικίας. Sed exempla apud Nostrium aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖδος) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & μαστραπὸς, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξῶθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. A. 1. διηγώμαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιώμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid.* c. 37, τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γένοιμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid.* cap. 5, τί γὰρ σε — ὀνήσαι τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἑλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δ᾿εἶγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrige ἐναργές. GUYET. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δ᾿εἶγμα, non ἐναργής, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργές hic commode etiam asserenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionem de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαῖοι ἐθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἐνεργές at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργές δ᾿εἶγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἐναργές τῆς Θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τὸν Θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. T, 136, Χαλεποί δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεπαὶ δὲ καὶ δεῖνοι οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praeſentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. Ortwinus.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. l. 11. Πέρας οὐδ' ἐν) In observatt. Iac. Elfn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traieſt. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. Ἄττ') Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbique, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἅτινα interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero *nonnulla, quaedam*. REITZ. Ἄν post ἄττ' addidimus ex Ms. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας mallem. SOLAN. Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιάσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plaraeenſium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. *Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes mores, caput mulcere &c.* GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ.

ibid. Ὡν ἀξίῳ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱεράν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε ad quem I. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμή, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrium. Vel idem, quod πᾶσαι δεήσεις δέχται μου ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretare omnis generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. πᾶσαις τῶν γεραίων εὐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Aët. Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ πάντων ἐν τιμαῖς ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσι) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *l. μέλουσι*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξέναις ὁδοῖς) Sic Latini istud obscenum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Lori tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. ἠδούργο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, ἠδούργο alicubi legi, non adscripto libro. An ἠδούργο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, indicant sequentia: non enim οὐδ' ἠδούργο, non *delectabantur*, dixisset, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πατρῶν—ἀγόνων) De hoc prov. Paroem. BOURD. *ead.* l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus impressis εἰποις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN. Εἰποις γὰρ μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γὰρ μὴν, ut interpretatus sum. GESN. Maluisset Gesneri emendationem recipere; nam vulgatum εἰποις intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac Solan. in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπὺς) Ἡ μίαν τρυφήν — μέχρι τῆς οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse interpretes, recte vertens, *scelestia* (five *impura*) illa *mollities in eum morbum*, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in verbis subsequenter (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque nostrum sese firmaret.* IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Ienius, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur blandius, quam pro ὧν legere ἐν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τὰττειν τινα ἐπὶ θεσμῶν ita naturalis est & solemnis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis: recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd. carebant, apposui. Meliore iure Iénf. ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit, ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD. *ead.* l. 7. Λήξιν) Mansionem non male reddidit Bened. a λήγω, *quiesco, permaneo*, Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. *Past.* p. 71, καὶ τῆς τέρας ἐς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήγω pro λαγῶνω derivet, ac *fortem* interpretetur, adeat de utroque significato disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Οκ. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἴσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διῶκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *seculari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. saltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φενακίζονται) W. recte, in impressis φαινακίζονται. SOLAN.

ibid. τὸ δ' ἤδη &c.) Ὑποφορά adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορά. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτούς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτούς). Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοῦς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς & τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων) Verto potius, cum ratio ipsius necdum iudicare queat, quo se convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσσονται & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 sensu contrario dixit αὐτορ, τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν & c. 24, φρόνησις ἀλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθύ) Eodem redire, scribasne hic εὐθύς, an εὐθύ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν) Pelleti licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lúcianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de pulchro homine agitur, & hic τὸν καλὸν servandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἶδος τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θεὸν) Servavi hanc scripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum θεῶν legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξιν) Forſan λῆξιν, ut ante c. 22, legendum, adſcriperat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λῆξω pro λαγχάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξιν rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾶξις & τάξις ap. Callim. vid. interpret. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. “Ον προῦδωκεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditiōe nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. η. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciphr. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Geſner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplectot illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτεριζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μή μοι πρόνῃς ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ εἶναι. ἀνὴρ μὲντοι καὶ πάγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτε τί τοῦτο; οὐ σὺ μὲντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἢ, ὃς ἔφη χαριεſτάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proveſtae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ ſοφώτατον κάλλιον φαίνεſθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

ead. l. 4. Ἐμπίπματο) Solanus correxerat ἐπίμπματο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam Ἐμπίπταμαι, quam ἐμπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπταμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπματο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπταται editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπματο sine μ in medio, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Ex Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, Ἐμπίπτασθε. Supr. c. 8 Ἐμπίπταμενος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπίμπλονται & ἐμπίπλονται. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reiicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

ead. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Thessal. cap. V, 23, καὶ ὀλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθῆναι. Ad quae verba I. Elsn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκὲς) Servavi scripturam ed. *Salm.* ut veriore. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In *Iuni.* additus versus, scil. 532. REITZ.

ead. l. 12. Ἐχει) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρα κακὰ, Ἐτεόκλεες, πρόσθεστιν ἄλλ' ἢ μπειρία Ἐχει τι (alii δειξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: scris venit usus ab annis.* SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Τακίνοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. *στέφανισκους ὑακίνθων*. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colorem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕλου) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. τοῖς διατιθεῖσιν) Ita legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθείς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. *Διατιθεῖσιν* monitu Gesneri edi curavi, etsi *διατεθεῖσι* sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρήθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum *τράπεζα* in tam paucis verbis his positum esse a Luciano. In Ms. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτιν ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἰσού δ' ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπαλιτεύοντο νόμοις. sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis *Luribus, communibus regerentur legibus*. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρίας ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσίτιν τραπ.) Plut. 274 f. *φιλίων θεῶν βωμὸς καὶ ξενίων*. SOLAN. Retineo *τράπεζαν* hic, quae *παρατίθεσθαι* potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro *foculum, quo foveantur epulae*. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῖας ἔφασκον ἡδύμου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ἔκει Στάφυλος; ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι) Assentior Vorstio *γυναικεῖαι* legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in *ος* communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrium adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, *γυναικεῖα δειλῖα*. Alique passim. Nihil interim immuto, Lucian. Vol. V.

quia analogia exempla afferre possim haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adscribunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὁρέξαι χεῖρα σωτηρίον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & ιος femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζῶν, Evang. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπαρίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαῖα exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμνηέστερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephano tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖσι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφῇ, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελθεῖσά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. Hom. Il. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut Il. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. l. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτῶνως positum pro τίνος, vid. supra; ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12, REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παῖδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita insaniat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. intacti simus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικὸς, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Χρόνος) I. I. Wetstenius suspicatur, pro χρόνος legend. Κρόνος. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *l.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπύρων poneus, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνὴρ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. Προτρ. 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrium Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrard. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίων) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *l.* καθαρίων. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρίων τάχα δέησει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφην) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἐφην M. optime. In impr. ἔφην, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθῶ. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ. quam sequitur A. Ed. *l.* autem & V. 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περικλείον δὲ πειθῶ legendum ex Ald. a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείον τε πειθῶ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro ἐνὶ τῷ σὺ λόγῳ διατρέψαι, ἐν ἐνὶ κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem ἐν omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθῶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περικλείον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *l.* & V. 2. accentus; quae Περικλείον praeferunt, suspicionem praebet, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τελέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὕβρι-στικά, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrard. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poëtriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 60 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελίχρον αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, catminibus inclitum. Editi μελίχρον αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se iactat Lesbus, Sappho. GRAEV. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελίχρον mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificet*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstineo. REITZ.

ead. l. 4. Θεανὸ) Vide Menagium, & Nostrium Eik. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανὸ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν συγατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλὰ πάλιν παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiam Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πύρας, ὅτι ἐν ἡμέρᾳ προσάντει ἰκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN. Pag. 293. l. 1. Ἰσρδς) Platonem hīscē designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγδς) Vide proverbium Dodonaicum, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας σύγγνῳμον ἱεροφάντα) Ordo, παράσθηθι ὃ σύγγνῳμον ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανούς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδῆραιαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεθὲν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδειςας, ἄνθα ὡς ἀληθῶς σιδῆραιαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὺς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἐμπαλιν ἐδοῦ εἰργνται. Is, qui encomium παιδεραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisset: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vincitum, reditu ad superiores prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεθὲν, non δοθέν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidi contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7. Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὄλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναί, τῷ ἀρχαίῳ ἐκεῖνῳ Ἔρωτι συναναφανείσαν. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Itidem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὃ Ἔρως, δε ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φιμὴ νῶτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεινέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque iuvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δεθὲν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοθέν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exen-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιᾶς. REITZ.

Pag. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphro. I, Ep. 13, Πότεν γάρ ποτε εἰς ἀλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρος ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse vix, aegre. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαλαίς ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, debere unumquemque suis rebus contentum esse. Et VII, 8, 9, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi grate, amabiliter significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor liefnemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam vix, aegre interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουῶ μόνη, μετὰ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos aegre alens*. Et quamvis locutionis ratio non appareret, fatis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγιγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum εὐτελεστέρων habere. Et interpretes Parisinae sic videtur legisse, qui vulgaribus & inferioribus vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in εὐ-
ταλ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πῶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφην) Ἐρρίφην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsitan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίπην habere. At cum ῥίπτω sit a ῥίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ῥίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermot. c. 23, χῶρεϊν εὐθὺ τῆς πόλεως c. 46, ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ριζῶν) Legitur, σκέπτεσθαι δεινότες ἀνδρωποι, νάκη, θηρία δειραντες, ἡμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας δρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν; ἢ πάλαι ριζῶν, ἢ φυτῶν αὐτὰ κοιλάματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit interpres, reddens, *homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis suggerebat mihi, πάλαι ριζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo voculae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo. IENS. Παλαιῶν ριζῶν) Recta omnino haec scriptura, quam *l. & V. 2.* debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. Nec in tot editoribus repperitus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ριζῶν. SOLAN. *H πάλαι ριζῶν) Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137, ἀπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ ἀποκομιδῇ ἐγγίγνεται. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐτῶν — ὁ βίος ἐξεύρεν. GESN. Παλαιῶν) Etsi scio, αἱ πάλαι ριζαὶ aequo Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi Solano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ πάλαι sunt quidem *antiqui*, sed ἱ, qui non amplius sunt. Iam non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt amplius; sed *inveteratae & robustae*. Quod in marg. *A. Weff.* est παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαί habuit, aut dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non conveniente, propter sequens αὐτὰ κοιλάματα. REITZ. Παλαιὰς ριζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an aliquis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant. GESN. in *Addend.*

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) Benedictus, *tanquam a parvo occasu*. Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet: Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguae nativae solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφρονος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricasque adeo: vel certe ad Platonium illud Socraticumque dogma, quo discere est remitti. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta. *Ald. 2.* quam Gesn. indicat. In *Ald. 1.* autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. δύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. Guyet. Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίας; Placer. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossemate habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίας sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exercent. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νομίζομεν) Frater iunior Carolus malit νομίζωμεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆει) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἑρμῆαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἄγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpres verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἰναρτία φηγγόμενος, οἷς ἐπεχάειρε λέγειν, ex ignorance Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggregabatur, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, *ἐναντία φθγγόμενος τοῖτοῖς, ἃ* (vel etiam *οἷς*, ut notus est Graecorum mos) *ἐπεχειρεῖ λέγειν*. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. *ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, ut subeat dignam roenam eorum, quae fecit*. In Hermot. cap. 53 f. *οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην*. In Sacrif. *οὐδὲν ἀμίσθι ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν*. In Prometheus es in verbis, *ἐμμενετέον οἷς ἅπαξ προσιλόμεν*. Aristophanes in Pluto, *Ἐχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι*. Isocrates in Panathenaico, *εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόηθη πράττειν*. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, *Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, θαυμαστὸν οὐδὲν* volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod *ἐπὶ τῷ ὁρᾷν με*. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, *Ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον* positum esse pro *Ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον*. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiastem Theocriti ad Eid. X, v. 96, *ἔχεις ἅπερ ἐπεθυμεις, νοτὶ κομπος factus es*. Notum est, τὸ ἐπιθυμεῖν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, *αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ* pro *αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ*, rogas, quae consequeris. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, *οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες*, pro *οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο*. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpret. pro *καὶ ἢ φόβου παρῆχον δόξῃ* legens *καὶ ἦν &c.* IENS.

ibid. *Οἷς ἐπεχειρεῖ*) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, *μέμφομαι ὁκόσοι σοφοί*. REITZ.

ead. l. 3. *Ἐκλεπτεν*) Non vereretur vertere *abscondidit*, etsi proprie sit *subtraxit*, scil. audientibus. Nam *κλέπτειν* eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τεύχισιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obiicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθώς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrob. 2, 5 extr. ad similem obiectiorem a muris animantibus sumtam respondet, *Bestiae enim sunt*. GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν — οἴκων) Addi potest hic locus, de Vestā in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vestā & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itēque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἐστία etiam appelleretur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τὸν μέσον λαχοῦσα τόπον ἢ γῆ, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἐστίαν s. Vestam hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut aedes Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatis revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud propius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσσην ἐστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἴκων praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὁ δὲ μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davis. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικόν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocl. Antig. adscriptum in marg. A. I W. quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἐργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodi & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδὲ autem reliquimus, & ἐστὶν ἐν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μούρον ἔην. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δ' ὅο· τὸν μὲν κεν ἐπαινεῖς νοήσας, ἢ δ' ἐπιμωμῆτη. διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδὲ legendum: in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινῆσεις, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodicis Graevius, legendum. Sed & δ' ὅο, non δ' ὅο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μόνον ἐν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὴδ' ἐν οἷς) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθούτων. REITZ.

ead. l. 4. ἵνα πῶς μείνωμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἴτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔθελες σπεῖραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρὴν παρασχέσθαι τόδε, Ἄλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτούς ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδῶν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμῆματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successionē? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐπλῆκομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι πτ:

στεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus.* Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) An ἀληθής; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθῆς legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πᾶν τρυφή, τῆς ἄγαν φιλονεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ἀγλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθῆς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτήρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elsner. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad θηρία refertur. GUYET.

ibid. Θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuunt, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφύμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀρασθῆναι. Sed neque nominare infaussti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* GESN.

ead. l. 2. Πρωίας ὥρας — δυσκληδ.) Ex L. est illud πρωίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgaram reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gelsner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniarur, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλόν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθαίνειν) Sic scribitur & mox c. 41 versus fin. ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθραίνουσιν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρθεβαφῆ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄρθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flor* audit purpurae, five purpurae succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flor lassis* vocatur, quod pinguiissimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυρεὺν ἄρθος ἐπιφαινίξῃ. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod purpura iam tinctum, vocatur floridum, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὅτις τοῦ δοκεῖν γογγυμῶσθαι) Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, verendumque adeo hunc locum, *ne nudaee esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventura mulieres, ne nudaee dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri nudas, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri nudae sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γογγυμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δισμῶτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν. L. BOS. Conf. Έτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permulatae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, μαστῶν legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verrum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter μαζὸς & μαστὸς tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἠρτημένους) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημένους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναικας intellige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναικας referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276; τὸ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πύραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Paft. II, p. 42, πύραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικείμεαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) *Οφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. *Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN. ibid. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρέβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Lucus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατῆς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρέβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γάρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Etsi Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Luciani reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπιστάλασσα θεοὺς — ποῦ γὰρ ἐγὼ κατ' ἄγρον ἰδρῶσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si vocentur ad eiusmodi

Veneros Deos, Ἡ'ς Πανός, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος. Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐξοδοί, ἐπὶ θεᾶς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γαμηκώτας, ὧν ἐνίων &c. *vertoque*: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas. In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθὺς — ἐξοδοί. καὶ πᾶς θεᾶ- τῆς ἐπιτρίβων τοὺς γαμ. — *quasi spectatorum, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil autinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κω- λιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam vete- rum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani satis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεᾶς, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.*

ibid. Γαμηκώτας, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET. Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspicione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεᾶς προσαγορεύουσαι ἀπίαισι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti potest commode, *ut puta*. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia*. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρό- κλησις δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγο- νικά, εἰ τύχοι, καὶ ἀγνώστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, *si res ita ferret*. Hic tamen recte reddi- tur *exempli gratia*. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος s. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre velit scenam enarratam a Luciano *Ψευδομ.* c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐθύς ira positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphr. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθύς πατομένη πρὸς ἡμᾶς — φέρον. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s. sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθύς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, prae-mittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὲς μὲν καὶ ἡδέϊα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδέϊα; Repone ex Ms. καὶ πολυτελὲς τὴ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. τὴ Δία) Ira M. a recentiore manu. A prima enim ἡδέϊα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud τὴ Δία, quam καὶ ἡδέϊα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

fertim, narrare in conviviis, quae forte ἐτερόχρωτος ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, δηλότητος εὐνὴν γέμουσαν; Itaque sollicitor putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syl- laba minus διηγούμεναι. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem inter- pretarer, *Noctisne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri molliū plenum?* &c. GESN. Si ex Ml. est διηγώμεθα, quod in var. Lect. ex marg. A. 1. profer- tur, illud adopraverim prae coniectura mea διηγούμεναι, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. Τὸς ἐτερόχρωτος ὕπνους) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudaе & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilan- tes & ornatae vestibus: aliud, nudaе & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore femina- rum intelligendū Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. Λουτροῦ) Consule Cataubon. ad Lamprid. Com- mod. cap. 2. SOLAN.

ibid. Ἔστι) Ἐχῃ legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obsop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχῃ substituit, saltem χρίαν vel χρεός, pro χρεῖος, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emen- datione opus est, cum χρεῖος τις, i. e. indigus alicuius rei, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentr. etsi male exponit χρεῖος in loco Philonis, quod merito corre- xit Steph. Thef. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. Εἴτ' οὐ δικάως) Refertur ex Menandro ex- fecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἴτ' οὐ δικάως προστεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἂν
Ἀγαθόν. ὁ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναικας ἔπλασεν, ὅ πολυτίμητοι θεοί,
Ἕθνος μιᾶρόν. γαμῆ τίς ἀνθρώπων; γαμῆ
Λάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῶ. καὶ γαμηλῶ
Λέχει μοι χῶδος ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In versu tertio pro vulgato γέnet', ex Basileensi scripsi γίνet'. In quinto quoque ἐπλασεν, non, ut vulgo ἐπλασσει, scribendum. Septimum & octavum non habere suos numeros, palam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt, ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere operae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δίκαιος προσπεπατταλευμένος
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γίνet' αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἱμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναῖκ' ἐπλασσειν ὡς πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιάρων γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, Λάχνης,
Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσον χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nonne merito pingunt Promethæa

** Clavibus affixum ad rupes Caucaſi?*

Et Lampas tantum, nihil aliud boni,

Ei ſacratur? Quod omnes credo Deos odiſſe;

Mulierem finxit. Proh Dii immortales,

Gentem impuram! Uxoremne quiſquam ducit? Uxorem?

Deinceps enim occultæ ingruunt cupiditates, o Lache,

Et geniali læſto illudens adulter,

Et veneficia, & morborum graviffimus

Invidia, quacum mulier vivit per omnem ætatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab Anonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri & Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Locum hunc ex Luciano petiit non ex Grotii recensione, qui in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum versione. Clericus nihil hic de suo adduxit, præterquam quod γράφουσι, pingunt, ille erudite tranſtulit, ſcribunt. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud Senecam in Controverſiis? nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Verſu ſecundo Grotius ſic interpolavit,

Τί γίνet' αὐτῷ; λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδ' ἐν

Ἀγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni præterea.

Non recte hæc accepit vir magnus: neque enim γίνetaι γε-

pertum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quorannis ἐν Προμηθεύειοις, in *Promethei festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriata in ΔΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, Γυναῖκας ἐπλασεν, unde Grotius refinxit γυναῖκας ἐπλασεν nos opinor melius Γυναιῖν ἐπλασεν uniceam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, ὁ μισεῖν δ' οἶμ' interposuisse δ' αἰ, ad sensus connexionem. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος λουπὸν γὰρ αἰ' ἐπιθυμία

Γαμηλίῳ τε μοιχῶς ἐντροφῶν λέχει.

Εἶτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακῆαι, καὶ νόσων

Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν

βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legabatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in solocismum incidisse τὸν πάντῃ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἶτ' οὗ δικαίως) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius; tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in ple-riusque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γίνετ' Legexαὶ γίνετ'. GUYET. Quod Guyen monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omitemus; quia si quid vet. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variant. Lestt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἱμ' ἄπ. τ. Σπούς. Γυν. ἔπλασσαν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἱμ' Fl. Fr. B. 2. P. S. In Ven. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναῖκ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν) Ἐπλασεν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ — Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιβ.) An sic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμία καὶ καὶ καὶ μοιχὸς ἐν τρυφῶν γαμψίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμψίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμψλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ) Εἴτά τ' ἐπιβ. Post τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακείαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

ἔϊτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἶτα δ' ἑ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τά τη.) Prima vox ab Anonymo inserta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διῶκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Hermot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῶ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῶ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις σὺρράψας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, *scilicet* *gram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egreditur*. Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur facra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Mss. sic refingens: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις σὺρράψας, & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens*. Χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demostheni κομῆν χλανὶς καὶ μαλακαὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialogo nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντῶντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων, *neminem obviorum ex adverso adspiciens*. Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) Ante legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scripturam Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus vestem πόρπην stringebant: quod a Salmasio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντῶντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: meliore multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmant Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντῶντων) Sic fere videtur dare voluisse Iunt. spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικοῦ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἦκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τημερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλάτωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδασκαλίας

σκάλου, non *εις διδασκάλους* Nostro dici solere, contra Bourdelotium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, *ἐς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφαστρίδων κατακλίσεις* ubi pro *ἐς τε* Berglerus legi vult *ἐπὶ τε*. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto *τινάς*; verum quia *τινῶν* sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. *ἀκούει γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius λυρφοδοῦ) γυναικὸς ἑρᾶν, καὶ ὥς ἐκείνης φθειρόμενον*. Ubi posteriora vertuntur, & ad *illustrationes damnosas instituendo*, nam *φθείρεσθαι* significatum *abundi* habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro *ὥς ἐκείνης* corrigit Bergler. *ὥς ἐκείνην*. Verum possit etiam pro *ὥς*, *ἐς* legi, & genitivus *ἐκείνης* retineri. Eri enim *ὥς* Attice pro *eis* vel *πρὸς* (vel pro *ὥς πρὸς*) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, *ὥς ἐκείνης* simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφον esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰθ' αἱ λιπαραὶ παλαιστραὶ, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν δάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Mf. legitur *ἐγκονίζεται*, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici *κονίζομαι*. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein *unclae palaestrae*, & ad *solis meridianum calorem exercet corpus firmatum*. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρωτές) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἠσπάσαντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἠδίους ὕπνου) Ὑπνους plur. num. ne mireris. Dixit & Long. Past. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθερον. Ut poëtas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ἑμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, *ἡλαρὰ τῶν ἑμμάτων αἱ βολαί*. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κτανευγής. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρβμῖαι καὶ πυρῶ-

ἴσῃς βολαί. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & caeca oculorum acies dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλεονάζον ἢ δὲ καλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fontem ipsum adeas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπιφάυσειεν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγῆμα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Καφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro καφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallem, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁρέσθην ἐλαυνούσας ποινὰς) Delphis obsessus Furius, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. *Wess.* REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravarant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, Ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significato praepositionis ὕπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Iac. Elfner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὕπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime Alciphro. II, Ep.

4 pr. Ὡς διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

... *ead.* l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. l. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

... *ead.* l. 10. Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non exstat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. Ὅς ὑπὸ μιᾷ χλ.) Vide B. πρᾶσ. c. 15, & quae illic a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιτωμένη χλαμύσκειον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto conversa esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex eius Sympos. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἢν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὴν τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δῆμων Ἐρχιεύς. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρχιεύς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεῖα dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & suillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. GESN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρόωντε. BOURD.

ead. l. 12. Εἰνεκα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σεμνιράμιος εἰνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἵνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum enuntiant. Th. Mag. Ἐνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάταν, Δημοσθένος, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ αἰεὶ, ἔνεκα. Adde Noftrum de Dom. c. 8. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est: κακὸφρονον enim hic foret propter duo sequentia in » terminata. Nam ἔνεκα & ἔνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. APETHΣ ENEKEN KAI ETNOIAS. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI ETNOIAS, ut alia obvia omittam. Ἐνεκε tamen sequente vocali non scriberem. REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀθάνατον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνονα ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνονα ἀποθανεῖν Graecis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνονα ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Ven. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὅ, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpretes, male recesserunt. GESN. φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gesnerus tam sponte, quam ex Aldina sua recte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deferenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θηραμένους — Κόδορος) Vide Xenoph. ed. St. pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόδορος) Cum edd. κόδορος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Kod. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῶπος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόδορος. Λουκιανὸς Ἐρωσιν Ὡς καὶ ἐγὼγ' ἂν εὐχαίμην, εἰπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἀκείνος ὁ Κόδορος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10, Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον καλὸν, optabile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολὰ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδεραστὴν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) Davis. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympos. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδερασταῖς nimis amicum se praebeuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impunitas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπνέουσα, προήει σφόδρα σοβαρῶς) Sed Mf. ἱλαρῷ προσώπῳ παιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate. GRAEV.

ead. l. 2. ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpres; nec male. BOURD. ἱλαρῶ scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἐστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινικία, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μελετιδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naefiana legitur *Μελιτιάδ*. SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia *Μελιτίδην δὲ τὸν εὐθὺν* dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. *Κόροιβον*) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. *Τοῦ παιδραστοῦ*) Florent. Cod. *τοῦ παιδραστειν*. BOURD.

ead. l. 12. *Καίμακα*) *Si non tangendi copia est, cho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III, 2. *Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ*, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii *σύμμικτα*. VORST. Sic Philemon. fr. 65: *Ὅρῳσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρουν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα ἑτέεσσιν οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρος.* SOLAN.

Pag. 318. l. 2. *Εὐθὺν*) Eodem redire, legasne εὐθὺν, an εὐθύς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. *Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.*) Ex Mf. refinge: *αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν*. Vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. *Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προομιαισάμενος κατὰ τὴν κομικὴν αὐτὸ ἐπάταξεν*) Interpres: *dum ducto a iumoribus exordio iuxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: *φησὶ δὲ ὁ ἑκάτων ἐν ταῖς χρεῖαις εὐμόρφον μαιράκιον εἰπόντος, εἰ δὲ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμνηρισμοὺς ἔχεις μαιράκιον* Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, *si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habe inter-feminales pulsationes.* Nimirum *μηρίζειν* est inter praetextata verba, de *παιδρασταῖς* vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus E-mendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. *Κωμικὸν*) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. *Μεταωρολόχαι*) Vid. Πρ. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους*) Alciph. I, Ep. 34 pr. *Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρὺς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας.* Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. *ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρὺς) ἐπῆρκεν.* Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione philosophorum, παιδευραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἡγαπᾶτο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Acaciae potior levis amicus erat*. Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. II. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἡδονῇ) Lege μεσίτης. GUYET. Ἀν μεσίτης; MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius, Supra c. 27, *φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραβέμενοι*. IENS. Μεσίτης Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius, In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μυρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophontem in Συμπ. amicū Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Κομαστὴς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 *κομαστὴς* Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. ἐναμάσσει, l. ἐνομάσει.

Pag. 262. l. 6. ἀπαναστὰς, l. ἐπαναστ.

